

MÅNDAGEN DEN 17 NOVEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

(Sammanträdet öppnades kl. 17.00.)

1. Återupptagande av sessionen

Talmannen. – Jag förklarar Europaparlamentets session återupptagen efter avbrottet torsdagen den 23 oktober 2008.

2. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! I går och i dag genomförde EuroMedScola sitt program här i Strasbourg. Det var en stor glädje för oss att välkomna över 250 unga människor mellan 16 och 18 år från hela det europeiska Medelhavsområdet, det vill säga från Medelhavsunionen, även de 27 EU-medlemsstaterna och våra partnerländer i regionen, totalt 37 länder.

Deltagarna har nu intagit sina platser uppe på åhörarläktaren. De senaste två dagarna har de diskuterat flera olika ämnen, bland annat miljö, immigration, jämlikhet, medborgarnas roll, utbildning och många andra frågor. Detta är ett uttryck för samarbetet mellan EU och länderna på den södra sidan av Medelhavet.

Även skolelever från Israel, Palestina, Arabstaterna och alla EU-länderna har varit här och jag vill varmt välkomna våra unga vänner på läktaren. Det har varit ett fantastiskt arrangemang och det har varit ett nöje att få träffa er. Än en gång välkomnar jag er varmt till Europaparlamentet.

3. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

4. Parlamentets sammansättning: se protokollet

5. Valprovning: se protokollet

6. Utskottens och delegationernas sammansättning: se protokollet

7. Undertecknande av rättsakter som antagits genom medbeslutandeförfarandet: se protokollet

8. Rättelser (artikel 204 a i arbetsordningen): se protokollet

9. Begäran om brådskande förfarande: se protokollet

10. Inkomna dokument: se protokollet

11. Muntliga frågor och skriftliga förklaringar (ingivande): se protokollet

12. Bortfallna skriftliga förklaringar: se protokollet

13. Framställningar: se protokollet

14. Kommissionens åtgärder till följd av parlamentets åtgärder och resolutioner: se protokollet

15. Avtalstexter översända av rådet: se protokollet

16. Anslagsöverföringar: se protokollet

17. Arbetsplan

Talmannen. – Det slutgiltiga förslaget till föredragningslista som upprättades av talmanskonferensen vid sammanträdet torsdagen den 13 november 2008 har delats ut (artiklarna 130 och 131 i arbetsordningen). Följande ändringar har föreslagits:

Onsdag:

Socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet har begärt att rådets och kommissionens uttalanden om situationen inom bilindustrin ska föras upp på morgondagens föredragningslista. Det bör påpekas att om denna punkt tas med så måste den muntliga frågan om översynen av rekommendationen om införande av minimikriterier för miljötillsyn i medlemsstaterna flyttas till torsdagens föredragningslista.

Hannes Swoboda, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är säker på att alla här i kammaren är medvetna om att bilindustrin i EU just nu befinner sig i ett mycket svårt läge, delvis på grund av krisen inom den amerikanska bilindustrin. Jag anser därför att det skulle vara lämpligt att kommissionen gjorde ett uttalande om hur man ser på krisen, vilka positiva lösningar man kan se genom bland annat statligt stöd, vilka konkurrensregler som måste följas och så vidare. Jag anser att det här är en viktig fråga.

Jag vill bara tillägga att vi inte har för avsikt att tumma på eller skjuta upp bilindustrins miljömål. Vi kommer att fortsätta att insistera på att dessa miljömål ska förverkligas och drivas igenom, men samtidigt bör vi också ha möjlighet att här diskutera bilindustrins ekonomiska svårigheter i närvaro av en företrädare för kommissionen. Det är ett av våra önskemål som jag hoppas vi får brett stöd för.

(Parlamentet godkände förslaget.)

(Arbetsplanen fastställdes med dessa ändringar.)⁽¹⁾

*

* *

Koenraad Dillen (NI). – (NL) Herr talman! Jag vill djupt beklaga att Klaus-Heiner Lehnes betänkande, som normalt sett skulle ha diskuterats i kväll och som gäller min kollega Frank Vanheckes immunitet, har strukits från kvällens föredragningslista på grund av en ordningsfråga i enlighet med artikel 7 i arbetsordningen. Därför äger ingen debatt rum, trots vad som står på den ursprungliga föredragningslistan.

Jag vill dessutom protestera mot att Klaus-Heiner Lehne efter diskussionen om betänkandet i utskottet vägrade skicka det till personen i fråga, med motiveringen att det skulle bli tillgängligt för honom efter diskussionen vid plenarsammanträdet. Just den här frågan ägnades dock massor av sändningstid i den belgiska tv-kanalen VRT samma kväll, så det verkar som om det hela hade läckt ut. Jag vill därför be er att ta reda på hur detta konfidentiella betänkande, som personen i fråga inte tilläts läsa, kunde diskuteras i belgisk tv samma kväll och inte verkade vara så konfidentiellt alls när allt kom omkring.

Talmannen. – Vi noterar det. Jag kan inte och kommer heller inte att försöka att lugna er, men jag kan säga att även skrivelser från mig som behandlas fullständigt konfidentiellt av mina medarbetare ibland dyker upp i offentlighetens ljus. Det är inte bara ni som har råkat ut för det här, men det är alltid lika beklagligt. Vi har noterat detta och kommer att undersöka saken.

18. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt

Talmannen. – Nästa punkt är anföranden på en minut om frågor av politisk vikt.

⁽¹⁾ För övriga ändringar av arbetsplanen: se protokollet.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Den 4 och 5 december 2008 kommer Europaparlamentet att diskutera ett antal förslag för att ändra direktiv 2003/87/EG om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser för perioden 2013–2020.

Förslaget innebär en kraftig ökning av utauktioneringen så tidigt som 2013. I dag tilldelas industrianläggningar 90 procent av utsläppsrätterna gratis, medan det nya direktivet innebär att fullständig utauktionering ska råda från och med 2013.

För Rumäniens del kommer detta att få ytterst allvarliga följder för hela ekonomin, och industrin kommer att påverkas markant. Många industrier skulle tvingas flytta till tredjeländer med mindre miljöskydd, vilket leder till att priserna höjs och Rumäniens utvecklingsprojekt för infrastrukturen försenas. Jag ber därför att industrierna i Rumänien ska få alla sina utsläppsrätter för koldioxid gratis under hela denna period.

Miguel Angel Martínez Martínez (PSE). – (ES) Herr talman! Genom en gemensam och mycket smidig insats på franskt territorium arresterade franska och spanska säkerhetsstyrkor i går kväll en av ETA:s största och kanske blodtörstigaste ledare, Txeroki, som de har förföljt i mer än sex år för åtskilliga mord och attacker.

Man måste yttra sig med försiktighet i sådana här lägen, men jag anser att detta är mycket goda nyheter och är säker på att parlamentet delar vår glädje, en glädje som uppväger besvikelsen vid andra tillfällen när vi har tvingats diskutera de brott som begåtts av organisationen.

Det här är ett mycket hårt slag mot terroristorganisationen och vi bör gratulera säkerhetsstyrkorna, regeringarna och människorna i Frankrike och Spanien till den framgångsrika insatsen. Vi bör även gratulera oss själva till detta exempel på att internationellt samarbete kan fungera som ett viktigt verktyg för att motverka terrorism.

Terroristerna bör vara medvetna om sitt öde – de kommer att arresteras, överlämnas till domstol och få stå till svars för sina brott, eller åtminstone för de brott som kan bevisas, med flera års fängelse som följd.

Viktória Mohácsi (ALDE). – (HU) Tack, herr talman! Mina damer och herrar! Det har gått nästan tio månader sedan Europaparlamentet antog en resolution om att kommissionen skulle utarbeta en strategi för romer. Förutom ett arbetsdokument har kommissionen inte kommit med någonting nytt, inte ens inför EU-toppmötet om romer, som ansågs vara ett historiskt möte.

Romerna i Kosovo lever fortfarande i livsfarliga bosättningar i blyförorenade områden, och i Ungern har attacker med molotovcocktails eller eldvapen skett i nio bosättningar mot hus som tillhör romska familjer. Nagycséc är den senaste och oerhört dystra platsen för sådana attacker, där två romer som försökte fly från ett brinnande hus kallblodigt sköts till döds med luftgevär.

Samtidigt har närapå 30 000 romer flytt från Italien de senaste månaderna på grund av polisens brutalitet och antiromska åsikter, enligt rapporter från civila organisationer. Ovanpå allt detta har vi finanskrisen, som utan tvekan kommer att slå hårt mot de utsatta och nödlidande samhällsgrupperna och mot romerna. Jag vill påminna varje ansvarstagande politiker om att detta är ytterligare en anledning till att vi måste utarbeta en europeisk strategi för romer. Tack.

Bogusław Rogalski (UEN). – (PL) Herr talman! Jag vill ta upp frågan om kringfartsleden runt staden Augustów i Polen. Den utdragna väntan på ett domslut från EG-domstolen innebär ytterligare dödsolyckor på vägarna där fotgängare är inblandade. Varje år passerar ungefär två miljoner godsfordon genom stadens centrum. Med tanke på de många projekten för att bygga upp reservat i Podlasie-regionen medför kommissionens stopp för alla väginvesteringar i området att det berövas sin chans till framtida utveckling.

Kommissionens beslut gör att området håller på att bli ett slags friluftsmuseum och en målerisk turistattraktion, efter förebild i vissa västländer. Att inte ha en kringfartsled runt Augustów på grund av att miljön till varje pris måste skyddas, samtidigt som mänskliga behov ignoreras, berövar invånarna i nordöstra Polen chanserna till utveckling och ett värdigt liv. Kommissionen måste ta hänsyn till detta. Naturen måste skyddas, men inte på bekostnad av människors liv.

László Tőkés (Verts/ALE). – (HU) Herr talman! "Barmhärtighet vill jag se och inte offer". Jesu ord ekar i våra hjärtan när vi konfronteras med världens hejdlösa våld och grymheter. Terroristiska och våldsamma handlingar är ännu mer smärtsamma när de begås i fundamentalistiska religioners eller religiösa gruppers namn.

Vi måste därför protestera mot den brutala avrättningen av en trettonårig flicka i södra Somalia, som efter att ha blivit våldtagen av tre män stenades till döds efter en dom från en islamisk domstol. Och vi måste protestera mot förföljelsen av människorna som tillhör den irakiska kristna minoriteten, som i tusentals har tvingats fly från sina hem i Mosul och området där omkring på grund av militanta shiiter.

I en anda av europeisk kristen tradition, religiös tolerans och ekumeniskt broderskap bör EU höja sin stämma och vidta åtgärder för att skydda offren för våld och förföljelse i religionens namn.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) I Portugal slåss arbetstagarna för sina rättigheter inom många olika sektorer. Vi vill uttrycka vår solidaritet med alla dem som deltar i kampen. Vi stöder särskilt lärarnas modiga kamp och den imponerande demonstration som samlade 120 000 lärare från landets alla hörn i Lissabon den 8 november. I den näst största demonstrationen på sex månader deltog nästan 80 procent av denna yrkesgrupp. Andra arrangemang har följt efter detta för att visa att lärarna är fast beslutna att fortsätta försvara de statliga skolorna och slåss för sin värdighet och för att deras arbete ska respekteras, som är avgörande för att utbilda de yngre generationerna och för Portugals utveckling och framåtskridande, det land som har några av de sämsta utbildningsresultaten i EU.

Vi stöder även den kamp som arbetstagarna i Pirites Alentejanas i Aljustrel för mot att det multinationella företaget har beslutat att stoppa gruvdriften sex månader efter att den återupptagits, vilket har lett till att mer än 600 människor blivit arbetslösa. Vi måste vidta snabba åtgärder för att förhindra att arbetslösheten blir ännu värre i ett sådant eftersatt område och att landet blir ännu fattigare.

Georgios Georgiou (IND/DEM). – (EL) Herr talman! Jag vill informera parlamentet om att ett land som är kandidatland till EU har ockuperat den grekiska kontinentalsockeln med sin flotta de senaste tre dagarna, den 14–16 november. Det är inte min avsikt att här tala för Greklands räkning, men den grekiska kontinentalsockeln är även del av den europeiska kontinentalsockeln och jag ser inget intresse från Europas sida att försvara sina suveräna rättigheter i området.

Jag undrar hur ett land som betar sig på detta sätt och som har en sådan uppenbar närvaro och sådana avsikter kan ansluta sig till Europa, och hur vi kan tänka oss att godta detta asiatiska land i Europa när det betar sig på detta sätt.

Irena Belohorská (NI). – (SK) I oktober förra året lämnade jag in en skriftlig förklaring där jag varnade för att en högerextremistisk organisation med namnet "Ungerska gardet" hade bildats. Tråkigt nog har de ungerska myndigheternas passivitet i kombination med vår likgiltighet på europeisk nivå burit frukt. Denna fascism har nu exporterats till Slovakien.

Vi får inte förbli passiva inför de provokationer som har ägt rum de senaste två veckorna. Den 8 november marscherade 28 medlemmar av den ungerska organisationen i exakta kopior av fascistuniformer in i den slovakiska staden Kráľovský Chlmec och lade en krans till krigsoffren med den provocerande texten "Jag tror på en ungersk pånyttfödelse". Jag är bestört över att de slovakiska myndigheternas ingripande lämnades obemärkt i Europa.

Hur är det möjligt att en medlemsstat just vid den tid då Europa hedrar minnet av kristallnatten för 70 år sedan kan tolerera att det inom det egna landets gränser finns organisationer som "Nyilas", "Ungerska gardet", "Jobbik" och "Hnutie 64"? Kan vi verkligen vara likgiltiga för att man visar förakt för miljoner offer från andra världskriget eller för att fascister kan marschera genom städerna i en av våra medlemsstater?

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Samma dag som vi hedrar 19-årsdagen av sammetsrevolutionen i före detta Tjeckoslovakien vill jag uttrycka min oro över den politik som den nuvarande slovakiska regeringen bedriver, framför allt på det ekonomiska området. Det är en politik som är mycket lik den som bedrevs före november 1989.

Försöken att få till stånd fullständig politisk styrning av den privata sektorn och statens inblandning genom lagstiftning i den utsträckning som den här regeringen har åstadkommit är oacceptabla i ett sunt marknadssystem. Genom ändringar i prislagsstiftningen och strafflagen har vägen öppnats för nya prisregleringar i samband med övergången till euron, med bland annat straff på upp till tre års fängelse för småföretagare och tjänsteleverantörer.

Förutom åtgärder som innebär högre energipriser har regeringen kommit med flera populistiska uttalanden och hot i ett försök att expropriera ett antal privata företag inom energisektorn och ett förslag till stränga och ytliga lagstiftningsåtgärder utan tidsbegränsningar mot privata företag i så kallat allmänt ekonomiskt intresse.

Under förevändning av att de ska hjälpa till att råda bot på finanskrisen och lågkonjunkturen kommer nämnda åtgärder att hindra fortsatt viktig liberalisering, förvränga marknaden och skrämma potentiella investerare.

Marek Siwiec (PSE). – (PL) Herr talman! Den 14 november arrangerades som brukligt i Poznań en marsch för jämlikheten. En grupp unga kolleger till mig, medlemmar av föreningen för unga socialdemokrater, deltog i marschen. Deras slogan var "ja till mångfald, nej till intolerans". Detta är en del av en större kampanj som har genomförts av Europaparlamentets socialdemokratiska grupp i hela Europa på området tolerans och som har pågått under flera månader nu. När demonstrationen var över attackerades gruppen av ett dussintal ligister som slog dem och ryckte till sig fanor med logotypen för Europaparlamentets socialdemokratiska grupp. Ett av offren fick läggas in på sjukhus. Jag förväntar mig att de ansvariga för händelsen grips och straffas av de polska myndigheterna. Jag förväntar mig att politiska ligistfasoner som syftar till att ersätta en dialog fördöms överallt av de politiskt engagerade.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Herr talman! I fredags avslutades toppmötet mellan EU och Ryssland i Nice, som man i största hast sammankallat till för att göra det möjligt att närvara vid G20-mötet. EU beslutade faktiskt att inleda nya förhandlingar med Ryssland om partnerskapssystemet, och genom att göra detta gick man emot sitt eget beslut som antogs den 1 september i år om att man inte skulle förhandla med Ryssland om inte de ryska trupperna drog sig tillbaka från de ockuperade områdena i Georgien. EU betar sig som en gammal man i den här frågan, som minns exakt vad han gjorde för 50 år sedan när Romfördragen kom till, men som glömt vad han gjorde för två månader sedan när EU gav både sig själv och Europa garantier i denna viktiga fråga. EU tar nu tillbaka sina egna löften och det som man gemensamt kom överens om den 1 september ignoreras helt.

Frågan uppstår om de mänskliga rättigheterna, som vi i Europaparlamentet ofta kämpar för världen över, även gäller för europeiska länder som Georgien och Ryssland när EU faktiskt betar sig som Pontius Pilatus i den här frågan.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Ni har kanske också hört att det inte längre finns några avfallskriser i Kampanien. Så är dock inte fallet. För ett par dagar sedan upptäcktes 12 000 ton asbest och giftigt avfall i Chiaiano, som förmodas ha varit en av Berlusconi's skamliga avfallsplatser. Varifrån allting har kommit är det egentligen ingen som vet.

För närvarande är ett dekret i kraft som utan tvekan strider mot all EU-lagstiftning som avser framför allt hälsoskydd och konsekvensbedömningar. Situationen behandlas dessutom som en statshemlighet. Platsen har förklarats vara förbjudet område och det är omöjligt att få information om vad som händer där.

Vi har uppmanat kommissionen att ingripa. Vi anser att den är skyldig att göra det eftersom 10 000 ton asbest och giftigt avfall i det fria är en fara för alla. Vi hoppas att kommissionsledamot Stavros Dimas kommer att vidta åtgärder och göra det offentligt.

Árpád Duka-Zólyomi (PPE-DE). – (HU) Herr talman! Det är oacceptabelt att förbindelserna mellan Slovakien och Ungern utvecklas i enlighet med extremistiska krafter's avsikter. Vi fördömer på det bestämdaste alla som vill förstöra förbindelserna mellan dessa två folk. Vi vet vilka bovarna är. I Slovakien skapar regeringspartiet, det vill säga det slovakiska nationalistpartiet, spänningar genom sin hatpropaganda mot minoriteter, sina utbrott som skymfar nationen och sina nedsättande anmärkningar mot Ungern. I Ungern är det inte de statliga myndigheterna utan i stället extremistiska grupper utanför parlamentet som gärna överreagerar mot dessa angrepp. Det är en grundläggande skillnad.

Båda fenomenen måste fördömas. En av anledningarna till att förbindelserna mellan de båda folken har infekterats är att Europaparlamentets socialdemokratiska grupp har blundat för den politik som bedrivs av det slovakiska Smer-partiets koalition och därigenom har blåst liv i en extremistisk politik som tydligt är emot minoriteter. Därför var den socialdemokratiska gruppens beslut att återigen släppa in Smer i sina led inget bra beslut, utan ett som ger fritt utlopp för extremistiska antiungerska uttryck. Tyvärr ger koalitionsregeringen i Bratislava ingen möjlighet att förbättra förbindelserna mellan Slovakien och Ungern. Tack.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Herr talman! Jag vill inte gå in på några detaljer nu men jag tror att Árpád Duka-Zólyomi, som jag är god vän med, är väl medveten om att Europaparlamentets socialdemokratiska grupp är mycket kritiska till koalitionen och särskilt till Ján Slotas parti.

Det är nu dags, särskilt efter själva välkomstmötet mellan de två premiärministrarna, Robert Fico och Ferenc Gyurcsány, att se till så att de båda länderna kan lösa sina problem tillsammans på fredlig väg och inte ge

radikalerna en plattform. Vi är ense om att radikalerna inte får tillåtas fortsätta att sprida sitt gift. Det gäller utan tvekan Ján Slotas verbala radikalism, men även framför allt "Ungerska gardet". Jag uppmanar båda länderna och båda premiärministrarna och alla partier här i kammaren att göra allt de kan för att tysta radikalerna och hindra dem från att blockera gränser och se till att fredligt sinnade människor som vill skydda och hjälpa minoriteter kan göra sin röst hörd.

19. Välkomsthälsning

Talmannen. – Mina damer och herrar! Det är en stor ära att välkomna en grupp före detta ledamöter från det första fria parlamentsvalet i DDR hit till åhörarläktaren.

Parlament hamnade i historieböckerna när det beslutade sig för att återförena Tyskland och upplöste sedan sig själv efter en kort tid. Delegationen leds av dåvarande talmannen för Volkskammer, Sabine Bergmann-Pohl. Varmt välkomna till Europaparlamentet.

(Applåder)

20. Anföranden på en minut om frågor av politisk vikt (fortsättning)

Jim Higgins (PPE-DE). – (EN) Herr talman! eCall-systemet i motorfordon är ett stort framsteg när det gäller att underlätta för larmcentralen att så snabbt som möjligt hitta till olycksplatsen vid en olycka. Utrustningen känner av den exakta platsen för olyckan så att ambulans, polis och brandkår så snabbt som möjligt kan ta sig dit. Detta är särskilt viktigt på landsbygden och i isolerade områden och framför allt vid singelolyckor med bil.

eCall är nu standardutrustning i alla nya bilar i många EU-länder. Tyvärr finns det inte i mitt eget land, Irland, där vi fortfarande har ett oacceptabelt högt antal dödsolyckor. Jag anser att systemet bör bli obligatoriskt i alla medlemsstaterna.

Det handlar om att rädda liv och utrustningen räddar verkligen liv. Därför uppmanar jag kommissionen att kräva att alla medlemsstaterna kräver att utrustningen finns i alla nya motorfordon.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Enligt forskning från sociologiska institutet vid slovakiska vetenskapsakademien är slovakiska invånare av ungerskt ursprung stolta över att vara medborgare i Slovakien. Över 70 procent av människorna har denna åsikt, vilket är det högsta procentantalet i Slovakiens historia.

Resultatet innebär ett tydligt budskap som går emot somliga politikers påståenden och försök att övertyga Europa om att den ungerska minoriteten i Slovakien är utsatt för diskriminering. I stället för att sätta sig vid förhandlingsbordet har vissa av mina kolleger i Europaparlamentet under två års tid föredragit en kommunikationsmetod som innebär att den inrikespolitiska arenan radikaliserar ytterligare.

Jag skulle vilja uppmana dem som är angelägna om en fredlig samlevnad mellan Ungern och Slovakien att stödja de båda premiärministrarnas insatser. Ministrarna träffades i lördags för att samordna kampen mot extremism och leda båda länderna i riktning mot ett gott grannförhållande.

Jag uppskattar att den ungerske premiärministern två dagar efter förhandlingarna vidtog åtgärder som kommer att leda till förändringar i lagstiftningen mot extremism. Det kommer att vara det effektivaste vapnet mot dem som i dag hotar demokratin i regionen och som trots det går ostraffade.

Eoin Ryan (UEN). – (EN) Herr talman! Ett av huvudinslagen i EU:s vitbok om idrott är att bekämpa rasismen, framför allt vid fotbollsmatcher. Tyvärr har rasismen visat sitt fula ansikte i den skotska fotbollsligan, vilket vi alla starkt beklagar. En del av de spelare som har förklarat sig spela för Irland har blivit utsatta för rasistiska påhopp och man har även sjungit "Famine song", en sång som handlar om den svältkatastrof som en gång i tiden drabbade Irland. Detta är en grov förolämpning, inte bara mot spelarna utan även mot Irlands befolkning.

Jag välkomnar att skotska fotbollsförbundet och även den före detta brittiske inrikesministern John Reid vidtar åtgärder mot detta. Rasism kan inte tolereras oavsett var den visar sitt ansikte och jag anser att vi alla måste stå upp och säga att det här är fullständigt oacceptabelt och att det inte får hända någonstans.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Herr talman! Vid toppmötet mellan EU och Ryssland i Nice i fredags beslutades att förhandlingarna om ett nytt partnerskapsavtal med Ryssland skulle fortsätta den 2 december,

trots att vissa medlemsstater har uttryckt sin oro och att vissa frågor, exempelvis om ytterligare åtgärder i Georgien och Kaukasus, förblev olösta.

Jag har följt utvecklingen i Ryssland med stort intresse. På något underligt sätt har duman nu röstat för att förlänga presidentens mandatperiod till sex år. Mänskliga rättigheter fortsätter att undertryckas, vilket är tydligt i fallet med Svetlana Bakhmina, en före detta anställd hos Mikhail Khodorkovsky, affärsmannen som fick fem års fängelse. Myndigheterna fortsätter att vägra henne tidigare frisläppande från ett sibiriskt fängslager, trots att hon är höggravid. I förhandlingarna får EU inte ge vika för Rysslands utpressningsförsök i fråga om energi och EU måste även tydligt inrikta sig på kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

József Szájer (PPE-DE). – (HU) Herr talman, mina damer och herrar! En av EU-medborgarnas viktigaste rättigheter är rätten till fri rörlighet. När vi öppnade Schengengränserna för ett år sedan dök det upp märkliga hinder vid vissa gränser till de nya medlemsstaterna, till exempel mellan Österrike och Tjeckien, mellan Ungern och Slovakien och mellan Ungern och Österrike. I närheten av min hemstad satte de österrikiska myndigheterna upp en skylt om att ingen inresa fick ske med bil på en väg som annars var fritt tillgänglig med bil.

Eftersom detta störande hinder enligt vår uppfattning inskränker en av EU-medborgarnas viktigaste rättigheter, rätten till fri rörlighet, tackte jag och mina kolleger Othmar Karas och Livia Járóka symboliskt över skylten med en EU-flagga som en protest mot det här hindret, som gör den lokala befolkningen mycket irriterad.

I dag behöver vi inte längre föra en kamp mot järnridån – jag har redan vid ett flertal tillfällen tagit upp det här med den verkliga järnridån i närheten av min egen hemstad – utan bara mot ett par skyltar om förbjuden infart. Ändå anser jag att vi bör se till att dessa tas bort i europeisk anda.

När det gäller konflikten mellan Ungern och Slovakien vill jag bara säga att de som protesterar mot extremister endast är trovärdiga om de hade gjort samma sak när Ján Slota, en medlem i koalitionspartiet, förde propaganda mot ungerska medborgare och krävde att dessa skulle utvisas från Slovakien.

Kristian Vigenin (PSE). – (EN) Herr talman! I år hedrar vi minnet av 70-årsdagen av pogromen som fick namnet Kristallnatten. Det verkar som om det kollektiva minnet blir svagare och svagare, eftersom vi möter ökande extremism förbunden med rasism, främlingsfientlighet, antisemitism och aggressiv nationalism över hela världen, även i de europeiska demokratierna.

När vi blickar fram mot valet till Europaparlamentet 2009 är PSE-gruppen övertygad om att de politiska företrädarna har en positiv roll för att allmänt främja ömsesidig respekt och förståelse.

PSE-gruppen engagerar sig för att öka medvetenheten om värdet av kulturell och religiös mångfald som en källa till ömsesidigt berikande av samhället. Vi understryker alltid att offentliga personer måste avstå från att göra uttalanden som uppmuntrar till stigmatisering av folkgrupper. Jag är förbryllad över att PPE-gruppen har valt – och fortfarande har kvar – ett parti som sin huvudpartner i Bulgarien vars ledare uppskattar statsmannaegenskaperna hos Stalin, Hitler och Mao, och som anser att vägen framåt mot integration är att skapa en förteckning över bulgariska namn för alla nyfödda barn med icke-bulgariskt etniskt ursprung. Det är en man som säger att det finns bulgariska medborgare i Bulgarien och turkiska i Turkiet, och om någon är turk bör han eller hon bege sig till Turkiet.

Jag undrar om ni, herr talman, eller PPE-gruppen har samma sätt att se på etniska turkar i Tyskland. Jag vill understryka hur viktigt det är för de europeiska partierna att noggrant välja sina samarbetspartners. Det första som går förlorat om kvalitet byts mot kvantitet är nämligen PPE-gruppens trovärdighet, stabiliteten i det nationella politiska systemet och naturligtvis tilltron hos helt vanliga högerväljare.

Talmannen. – Herr Vigenin, eftersom ni vände er till mig personligen tar jag mig friheten att påpeka att Europaparlamentet i måndags höll en mycket gripande minnesstund i Bryssel till minne av kristallnatten.

Vad mitt partimedlemskap anbelangar sitter jag här i egenskap av talman och inte som partimedlem, även om jag naturligtvis känner mig knuten till mitt parti. Ni måste fråga de ansvariga direkt eftersom detta inte är en fråga som kan ställas till talmannen.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) Först av allt välkomnar vi den handlingsplan som antogs vid det senaste G20-mötet och José Manuel Barrosos och president Nicolas Sarkozys särskilda bidrag. De slutliga beslut som fattats återspeglar den strategi som har diskuterats och antagits av EU:s medlemsstater.

Vi vill även välkomna alla deltagares engagemang för att samarbeta och kämpa mot den kris som råder inom finanssektorn. För närvarande är människor inte intresserade av dispyter utan bara av verkliga lösningar. Ett ömsesidigt beroende av varandra skapar tvåvägskanaler som gör att krisen kan spridas men även att den ekonomiska återhämtningen kan spridas vidare.

Arbetslöshet i vilket annat EU-land som helst gör att arbetslöshetskvoten i Rumänien, som är en ekonomi under utveckling, växer dubbelt så snabbt. Detta sker främst på grund av att människor som arbetar utomlands skickas tillbaka hem och sedan på grund av att utländska företag som gör nedskärningar i sin verksamhet erbjuder ett lägre antal arbetstillfällen.

I det här läget måste arbetslösheten analyseras på en övergripande nivå för hela EU, samtidigt som lösningarna måste genomföras och finansieras av båda parter.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Tack så mycket, herr talman! Mina damer och herrar! Jag vill rikta uppmärksamheten mot pressen på majsmarknaden som är särskilt omfattande i Centraleuropa. Rikliga skördar, ofördelaktiga internationella marknadsvillkor och varierande avkastning, som är vanliga i Centraleuropa, har fått priserna att sjunka långt under interventionsnivån i vissa regioner i Ungern.

Vi måste vidta åtgärder på producenternas vägnar och för marknadsstabilitetens skull. Under de rådande förhållandena kan Ungern själv inte köpa upp överskottet, däremot finns det andra sätt att stabilisera marknaden på. För det första måste interventionskvantiteterna höjas för stater som saknar hamnstäder. Systemet måste fungera som ett säkerhetsnät här, så som det ursprungligen var tänkt.

För det andra måste det utlysas upphandlingar för export till tredjeländer för att gagna länder utan hamnstäder. För det tredje måste även särskilda privata lagringsanläggningar öppnas. Om dessa åtgärder vidtogs skulle det starkt bidra till att förhindra att situationen förvärras och hjälpa odlarna att anpassa sig till exceptionella förhållanden. Tack för er uppmärksamhet.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

21. Ekonomiska och monetära unionens första 10 år och framtida utmaningar (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om den ekonomiska och monetära unionens första 10 år och framtida utmaningar. Jag välkomnar varmt Luxemburgs premiär- och finansminister och Eurogruppens ordförande, Jean-Claude Juncker, till Europaparlamentet.

(Applåder)

Det är naturligtvis även ett nöje att få välkomna den ansvarige kommissionsledamoten, Joaquín Almunia.

Pervenche Berès, föredragande. - (FR) Herr talman, herr ordförande för Eurogruppen, herr kommissionsledamot! Detta är ett viktigt ögonblick och den fråga som vi kommer att diskutera i dag påverkar starkt samtliga invånare i Europa.

Jag anser, och alla är övertygade om det i dag, att euron är vårt största kapital, vår bästa investering. Nu är det dags för en utvärdering, men en utvärdering i kristider måste självklart leda fram till lösningar för att få saker och ting på fötter igen. Hur skulle situationen se ut utan euron? Utan euron skulle Island i dag mer eller mindre likna Irland, eller rättare sagt skulle Irland mer likna Island.

Vi har tagit upp diskussionen på nytt under krisen eftersom alla har insett hur viktig euron är för vi ska kunna stå emot olika händelser, inte bara under normala förhållanden utan även i kristider.

Herr kommissionsledamot, jag skulle vilja tacka er för er framsynthet. När ni lade fram det här dokumentet i parlamentet i maj 2008 var det nämligen ingen som insåg hur pass användbart och nödvändigt det skulle bli, eller hur det skulle fungera som stöd för det viktiga arbetet att se framåt och kunna råda bot på den kris vi står inför med hjälp av den stadiga grund som euron utgör.

Jag är väl medveten om att ekonomi- och finansministrarna plötsligt kom att tänka på annat under er diskussion. Plötsligt kom de att tänka på vilka frågor de inte ägnade någon uppmärksamhet, nämligen frågor om finansmarknaderna. Om de framöver vill ta sig ur den krissituation som vi befinner oss i måste ni påminna dem om att de inte kommer undan utan att göra två saker.

De måste få rätt balans i den ekonomiska och monetära unionen. Vi har sett det göras tidigare för att hantera krisen på finansmarknaderna. Vi ser det göras i dag för att hantera krisen inom realekonomin. Genom penningpolitik kan man göra en hel del genom att skjuta till likvida medel för att hjälpa marknaderna att fungera och genom att sänka räntorna för att försöka få nytt liv i investeringarna. Men det är allt! Därefter är det upp till regeringarna att vidta åtgärder för att rädda banker, driva ut giftiga produkter och i framtiden gjuta nytt liv i den ekonomiska verksamheten i EU.

Därför är det dags att ekonomi- och finansministrarna använder sig av fördraget, enligt vilket de ska betrakta sin ekonomiska politik som en politik av gemensamt intresse. Mot denna bakgrund ber jag er, herr kommissionsledamot, att återuppta diskussionen vid Ekofinrådets möte, kräva den färdplan som ni har föreslagit dem och på grundval av våra förslag, som ni kommer att ha godkänt, omgruppera er med oss så att euron i framtiden verkligen gagnar tillväxt och sysselsättning.

Med tanke på den monetära politiken respekterar vi naturligtvis centralbankens oberoende, men vi respekterar även fördraget i dess helhet. I artikel 105 föreskrivs att centralbanken förutom att upprätthålla prisstabilitet måste sträva efter unionens andra mål. Behöver jag påpeka detta? Behöver jag säga att vi i morgon kanske också tar upp en ny diskussion? Det är inte nödvändigt, det står inte i vårt betänkande, men kommer det inte att bli nödvändigt att ta upp en diskussion om att inbegripa målet att nå stabilitet på finansmarknaden i målsättningarna för den monetära politiken? Jag överlämnar frågan åt er.

Vi kommer helt klart inte att göra några framsteg med den ekonomiska och monetära unionen om vi faktiskt tar större hänsyn till förhållandet mellan den reala ekonomin och finansmarknaderna. Vi betalar priset i dag för att vi har glömt bort detta.

I fråga om en utvidgning så innebär krisen att diskussionsvillkoren tas upp på nytt, men jag anser att vi måste fortsätta att vara stränga. En reform före anslutning till euroområdet är enklare än en reform efter anslutning till euroområdet, även om den är ytterst krävande. Herr kommissionsledamot, detta var en huvudpunkt i er rapport. Uppfattningen att skillnaderna har uppstått på grund av verksamheten inom euroområdet ger anledning till oro. Skillnaderna är större än vi först trodde.

Vi i Europaparlamentet uppmanar er därför att ge EU sådana verktyg så att man kan granska kvaliteten på offentliga utgifter för att se hur medlemsstaterna reagerar, och se till att detta inte bara blir en debatt om tröskelvärden som endast tillåter en allmän debatt och inte en debatt om kvaliteten på offentliga utgifter, vilket är ekonomi- och finansministrarnas ansvar.

Vi anser även att ni i dag måste vända er till medlemsstaterna när det gäller den färdplan som ni föreslår oss, och be dem se över sina planer. I de nationella reformplanerna tas för närvarande ingen hänsyn till de senaste prognoserna som ni har lagt fram.

Om vi ska ta samordningen av den gemensamma ekonomiska politiken på allvar måste de här planerna ses över nu på grundval av de tillväxtprognoser som ni har lagt fram och som har fått stöd och bekräftats av IMF och OECD.

Till sist vill jag säga att bland de förslag som vi utarbetar vill jag be er uppmärksamma de aktuella frågorna om euroområdets yttre representation. Vi har alldeles för länge haft en passiv inställning. Euron har skyddat oss. Men förutom att skydda oss har den också gjort det möjligt för oss att vara en aktör med en stark röst på den internationella arenan, och inte bara en lös länk i debatten mellan de andra stora monetära makterna. Vi är en stor monetär makt och vi måste acceptera följderna av det här fullt ut. Detta är även en fråga för en enhetlig, gemensam debatt i ministerrådet.

Vi i Europaparlamentet är mer än villiga att spela vår roll i detta, som ni vet.

Werner Langen, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag vill välkomna företrädarna för euroområdet, premiärministern och kommissionsledamoten för ekonomiska och monetära frågor. I stora drag anser jag att vi kan säga att euron har varit en odelad framgång under sina första tio år. Allting har inte gått fullständigt friktionsfritt, men särskilt i den aktuella krisen på finansmarknaderna har institutionerna visat sitt värde. Tack vare samarbete mellan institutionerna inom euroområdet har man kunnat fatta snabba beslut och omedelbart genomföra dessa, och framför allt vara ett föredöme för alla tjugosju medlemsstaterna.

Vi har lagt fram ett betänkande som innehåller 62 utförliga punkter med en analys av den tid som gått och utsikter inför framtiden. Pervenche Berès har redan talat om vissa punkter angående framtidsutsikterna och jag vill gärna utveckla dem. Bakom alla positiva reaktioner på euron finns fortfarande frågan om vad som kommer att hända härnäst. Är euroområdet och Europeiska centralbanken redo för kommande utmaningar?

Utan tvekan kommer det att komma en eller annan utmaning som man måste ta sig an. Jag vill påminna er om de skillnader som finns i hur konkurrenskraften har utvecklats inom euroområdet. Hemligheten är att vi trots en central monetär politik har lokal budget- och finanspolitik. Stabilitets- och tillväxtpakten kan endast fungera som ett stöd mellan dessa båda nivåer om medlemsstaterna är redo att hålla sig till pakten, att acceptera villkoren och visa nödvändig disciplin. Stabilitets- och tillväxtpakten genomgår nu därför sitt första eldprov i och med hanteringen av finanskrisen. Enligt min åsikt har pakten den flexibilitet som krävs. Det kan alltid göras tillfälliga undantag i extrema fall, men stabilitets- och tillväxtpakten kan inte bara åsidosättas.

Den andra frågan är vad som kommer att hända härnäst med skulderna. Paketet för finansmarknaderna sattes snabbt ihop, regeringarna vidtog åtgärder och man visade prov på handlingsförmåga i kristider, däribland kommissionen. Frågan är om vi nu kommer att förkasta de principer som har bidragit till att göra euron stabil eller om vi kommer att lyckas utveckla och vidmakthålla dessa principer?

Utöver detta har vi utarbetat otaliga förslag, som jag på grund av den korta tid som jag överraskande nog har fått på mig att tala, inte kan och inte kommer att räkna upp. Euron behöver dock en mer auktoritativ och enad yttre representation, och i detta avseende är vi fullständigt eniga med Luxemburgs premiärminister och Eurogruppens ordförande. Jag blev förvånad över att Jean-Claude Juncker i egenskap av Eurogruppens ordförande inte bjöds in till det senaste toppmötet i Washington. Detta kan jag säga helt öppet eftersom det är en sådan kontrast till all den positiva utvecklingen. Naturligtvis vill vi även att Europaparlamentet ska vara ordentligt delaktigt, och det finns en punkt på föredragningslistan som vi har debatterat under lång tid, nämligen frågan om det är tillräckligt att stärka samordningen av budget- och finanspolitiken eller om detta, vilket Frankrike anser, inte räcker, utan vi i stället måste skapa en institutionell form av "ekonomisk regering", som är så kontroversiellt i Tyskland. Vilken väg är den rätta? För min grupp är svaret uppenbart: Vi behöver inte en ekonomisk regering utan vi behöver bättre samordning, även i fråga om den överenskomna politiska sammansättningen. Medlemsstaterna måste också visa nödvändig disciplin, annars kanske euron hamnar i svårigheter på lång sikt, och det är det ingen som vill.

Ett stort tack till alla ansvariga. Parlamentet är redo för ett nära samarbete, och vi är säkra på att vi kommer att kunna ange tonen med det här betänkandet.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. – (ES) Herr talman, herr ordförande för Eurogruppen, mina damer och herrar! Först av allt måste jag på kommissionens vägnar tacka de båda föredragandena, Pervenche Berès och Werner Langen, och alla som har arbetat med detta utmärkte betänkande.

Jag gratulerar till kvaliteten på betänkandet om den ekonomiska och monetära unionen efter tio år. Jag gratulerar även till samarbetet mellan de olika politiska grupperna, som visar prov på den starka sammanhållning som finns i parlamentet. Det här är ytterligare en tillgång och ytterligare ett positivt inslag i den ekonomiska och monetära unionen, både i dagsläget och inför framtiden.

Den ekonomiska och monetära unionen har funnits i tio år. Det har varit utgångspunkten för vår analys och även utgångspunkten för kommissionens rapport. Det har även varit utgångspunkten för kommissionens meddelande som jag hade äran att få lägga fram för er den 7 maj. Eurons och den ekonomiska och monetära unionens tioårsjubileum har dock sammanfallit med en ytterst svår och komplex ekonomisk situation. Det ger oss möjlighet att analysera den ekonomiska och monetära unionen utifrån hur användbar euron, vår gemensamma valuta och vår symbol för integration, kan vara när det gäller att få bukt med en situation som vi aldrig tidigare har varit med om.

Slutsatsen är att de första tio åren med euron har varit mycket positiva. Även när det gäller nyttan av den ekonomiska och monetära unionen för att få bukt med den nuvarande situationen är slutsatsen positiv. Vi lever i svåra tider, men har ett ytterst användbart instrument i våra händer för att hantera dessa svårigheter.

Slutsatserna av analysen i vårt meddelande som jag lade fram här den 7 maj och slutsatserna i ert betänkande måste naturligtvis omsättas i praktiken, så att det här instrumentet kan få användning i dagens läge. Jag instämmer med de båda föredragandena i att samordning är en nyckelfaktor.

Vid mötet i Washington i helgen talades det också om samordning. Utan samordning kan vi inte hantera situationen effektivt. Ingen kan lösa sina ekonomiska problem i en situation som denna utan att samordna sin ekonomiska politik. Det blev uppenbart för några veckor sedan när vi stod inför risken att finanssystemet skulle kollapsa. Det är uppenbart också nu när vi står inför risken för lågkonjunktur i de flesta av våra ekonomier och när vi för första gången i våra liv till och med står inför risken för en deflation.

Budgetpolitiken måste samordnas. I betänkandet om den ekonomiska och monetära unionen talar man om behovet av att stärka budgetöversynen och utveckla det sätt som finans- och budgetpolitiken samordnas på, som Werner Langen sa. Vi måste även tänka på hållbarheten, som Pervenche Berès nämnde, kvaliteten på offentliga finanser och på att vi har ett regelsystem inom stabilitets- och tillväxtpakten som sågs över 2005. Översynen visar sig nu vara till stor nytta, eftersom den gjorde det möjligt för oss att i tider av ekonomisk återhämtning gå vidare med finanspolitisk konsolidering. År 2007 slutade euroområdet nästan på nollresultat med ett underskott på 0,6–0,7 procent för första gången i historien. Detta innebär dock att vi nu är tillräckligt flexibla så att vår finanspolitik verkligen kan hjälpa oss att hålla uppe efterfrågan, vilket även vår monetära politik bör göra.

Slutsatserna i vår rapport är till särskilt stor nytta nu i fråga om behovet av att koppla budgetpolitiken till strukturreformer, och i detta hänseende instämmer jag med Pervenche Berès i att vi återigen måste granska och anpassa de nationella Lissabonprogrammen, de nationella reformprogrammen, och även återigen granska medlemsstaternas stabilitets- och konvergensprogram och anpassa dem efter den nuvarande situationen. Vi kommer att diskutera detta de kommande månaderna och därför kommer kommissionen, som ni vet, att den 26 november lägga fram en handlingsplan som innehåller mål, instrument, politik och åtaganden. Planen kommer att ge uttryck för behovet av att anpassa de nationella programmen, för att ena ländernas egen politik och göra den konvergent och enhetlig med en europeisk strategi, en europeisk politik och europeiska instrument. Jag instämmer med er och det som sägs i betänkandet om att vi måste förstärka euros externa dimension och den ekonomiska och monetära unionen.

Som Jean-Claude Juncker är väl medveten om måste vi ha en strategi i relation till de multilaterala organisationerna och andra viktiga partners, som gör att vi kan försvara våra intressen i fråga om vår valuta och vår ekonomiska och monetära union och på så sätt försvara EU:s ekonomiska intressen.

Denna strategi måste bygga på principer och prioriteringar och även på handlingsinstrument som gör det möjligt för oss att tala med en enda röst, vilket förstärker det inflytande som varje europé har, framför allt inom euroområdet. Det här är även en fråga om styrning. Jag håller fullständigt med om många av de aspekter på styrning som ni har tagit upp i ert betänkande och jag hoppas att finansministrarna i Ekofinrådet och Eurogruppen också instämmer.

Pervenche Berès sa i sitt anförande – och jag är nu på väg att avsluta – att kommissionsledamoten och kommissionen återigen bör rikta finansministrarnas uppmärksamhet mot slutsatserna i betänkandet. Molière skildrar en karaktär som säger att han trodde att han hade talat i versform, men i själva verket hade han talat i prosaform utan att inse det. Jag anser att de diskussioner som nu förs av ministrarna i Eurogruppen under ledarskap av Jean-Claude Juncker, av ministrarna i Ekofinrådet och av ministrarna vid mötet i Washington är diskussioner som passar perfekt ihop med de prioriteringar och det behov av samordning som återspeglas i kommissionens rapport och i ert betänkande, även om vissa av dem förmodligen inte är medvetna om det.

(Applåder)

Jean-Claude Juncker, ordförande för Eurogruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, fru Berès, herr Langen, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera de båda föredragandena till det betänkande som de har lagt fram för er och för oss, eftersom vi läser och debatterar det. Betänkandet är balanserat och tillräckligt långtgående för att vi ska ha att göra de kommande månaderna.

Jag instämmer i den analys som görs i Pervenche Berès och Werner Langens betänkande om utvärderingen av de första tio åren med den gemensamma valutan. Det finns ingenting att lägga till eller stryka i betänkandet. Det är också ett betänkande som har stöd av en stor majoritet här i kammaren, åtminstone på de punkter där kommissionen har framfört sina synpunkter. Jag noterar att entusiasmen i kammaren för den gemensamma valutan är mycket starkare i dag än för tolv, tretton år sedan, till och med för tio år sedan, och det ska vi vara glada över.

När det gäller de ekonomiska olikheterna, deltat av strukturella reformer och skillnaderna i fråga om förvaltningen av de offentliga finanserna vill jag först av allt påpeka att jag inte förstod vad man menade i betänkandet med att resultaten inte lever upp till de förväntningar som fanns när den gemensamma valutan infördes. Jag känner inte till någon kvantitativ rapport om olikheterna mellan de olika medlemsstaterna i euroområdet. Med tanke på att det inte finns någon sådan rapport är det ett indicium som jag inte förstår. Jag delar inte uppfattningen att dessa skillnader emellanåt tenderar att öka, något som än så länge inte har hotat sammanhållningen inom euroområdet, men som skulle kunna skada sammanhållningen på lång sikt om olikheterna kvarstår.

För övrigt ska vi i detta hänseende vara glada att Europa – EU i allmänhet och Eurogruppen i synnerhet – som i dag befinner sig i en av de allvarligaste kriserna som vi har tvingats hantera under de senaste årtiondena har klarat av denna, inte minst genom att vi har undvikit att göra samma misstag som vi gjorde i Europa under 1970-talet. Att säga att vi inte har upprepat samma misstag är ingen liten sak. Ekonomiskt och politiskt har detta gjort att vi har kunnat förhindra att krisen ökat olikheterna inom den monetära unionen och att den bidragit till att undergräva sammanhållningen.

Inför en kris av denna omfattning, och en kris som alltmer involverar den reala ekonomin, krävs ett starkt och samordnat politiskt svar på EU-nivå kring ekonomin. Vi måste tänka igenom hur vi bäst kan organisera detta genom att ta hänsyn till å ena sidan vår begreppsmässiga och rättsliga ram – jag tänker här på stabilitets- och tillväxtpakten och på Lissabonstrategin – och å andra sidan krisens allvar och följderna av den, som är allvarligare än vad vi kunde föreställa oss för några månader sedan.

Det medför utan tvekan fördelar att ha skapat världens näst största valuta, men även skyldigheter. G20-mötet i fredags och lördags i Washington påminde oss om både våra egna och andras skyldigheter. Vi måste använda och göra det mesta möjliga av de tre veckor som vi har kvar innan Europeiska rådets möte i december, för att finslipa vår europeiska strategi och förhindra oförenliga svar på nationell nivå. Dessa oförenliga svar är naturligtvis ett hot för oss. Jag blir tagen av att höra de krav och förnyade krav på samordning av ekonomisk politik som huvudsakligen uttrycks på Voltaires språk.

Jag skulle vilja se att de som kräver samordning av den ekonomiska politiken först och främst föregår med gott exempel och visar att de menar allvar med sina ord. Jag noterar att regeringarna i de olika medlemsländerna inom euroområdet ivrigt kastar sig över de problem som bilindustrin i deras länder står inför, vilket är försvarbart. Men jag skulle vilja se att de som talar om bilsektorn och som ständigt talar om samordning av ekonomisk politik samordnar sina egna nationella åtgärder när det gäller att ta initiativ inom bilsektorn. Resten har liten betydelse. Jag vill se att de verkligen samordnar och visar konkreta exempel på att de menar allvar med sina ord.

(Applåder)

Ni vet hur blygsam jag är och jag skulle aldrig yttra ett ord om monetär politik, förutom att säga att jag fortsätter betrakta den roll som Europeiska centralbanken har spelat de senaste månaderna som verkligt exemplarisk.

Integration och översyn av finansmarknaderna är ytterligare ett område som föredragandena har tagit med i sitt betänkande. G20 har utarbetat en ambitiös färdplan som G20 och följaktligen även EU och Eurogruppens medlemmar måste omsätta i praktiken. Ni minns säkert att medlemsländerna i Eurogruppen och EU var de första att kräva att vi drar rätt lärdomar av den kris som vi nu upplever, och jag vill inte vänta med detta till ett senare tillfälle. Under fyra år har vi – jag talar om dem som leder Eurogruppen – fortsatt upprepa för Japans och USA:s finansministrar och fortsatt att rikta våra amerikanska vänners uppmärksamhet både mot risken att de fördubblar sina underskott och mot de risker som uppstår när riskerna systematiskt underskattas, särskilt i fråga om fastigheter.

Under två år har flera av oss på G7-nivå, särskilt under det tyska ordförandeskapet för G7, ganska rättframt krävt mer omfattande lagstiftning för finansmarknaderna. Jag tycker inte om att de som tidigare förkastade detta i dag ger intrycket av att leda Europa i frågan. Den amerikanska och den brittiska regeringen har haft all tid de har behövt för att godta Eurogruppens förslag till bättre lagstiftning för finansmarknaderna, men de har inte velat göra det. De borde inte ge intryck i dag av att de går i spetsen för de övriga.

Angående utvidgningen av euroområdet har jag ingenting att säga som skiljer sig från det som föredragandena har sagt. Jag påpekar helt enkelt att det naturligtvis är en fördel och en möjlighet att tillhöra euroområdet, men att det även innebär förpliktelser, och att vissa förpliktelser måste fullgöras innan en anslutning till euroområdet är möjlig.

Den helt och hållet förståeliga entusiasmen för den nya gestaltningen av G7 orsakar emellertid problem vad gäller euroområdets yttre representation. Inom Eurogruppen har vi alltid värvat om att EU och Eurogruppen ska ha en större representation i G20, i Internationella valutafonden och i den finansiella stabilitetsfonden. Vi inom Eurogruppen var de första att kräva en bestående och ständig stol för kommissionen i G20, något som inte hindrade kommissionens ordförande från att inte göra anspråk på ordförandeskapet för Eurogruppen – och följderna av detta kommer vi att se senare. Vi anser dock att Europeiska centralbanken och kommissionen bör företrädas långsiktigt i G20, och så även Eurogruppen, oavsett om de företräds av ordföranden för Eurogruppen, som försiktigt försöker leda finansministrarnas arbete, vilka Nicolas Sarkozy

ansåg var ojämställda, eller av någon annan. Jag är inte ute efter att sitta som ordförande för Eurogruppen på finansministernivå för mitt eget nöjes eller för min egen äras skull, utan jag gör det av plikt känsla. Om andra anser att de kan göra ett bättre jobb så låt dem få göra det, men då bör de också gå in med samma engagemang för arbetet de kommande åren som de ger intryck av att vilja göra i dag.

I övrigt när det gäller den ekonomiska och monetära unionens instrument och ledningen av vår grupp så anser jag att vi de senaste fem åren har gjort betydande framsteg. När vi diskuterar valutapolitik och monetär politik på internationell nivå är det dock otänkbart att världens näst största valuta inte skulle vara representerad politiskt och monetärt av dem som är ansvariga för att förvalta dessa båda aspekter och dessa båda områden av vår gemensamma politik.

Om vi vill att finansministrarna i Eurogruppen ska hantera det ekonomiska stilleståndet i den ekonomiska och monetära unionen på rätt sätt måste de olika statscheferna eller regeringarna ge sina finansministrar de anvisningar som krävs. I Luxemburg utgör det här inte några som helst problem, som ni vet.

(Applåder)

Talmannen. – Tack så mycket, Jean-Claude Juncker, inte enbart för det här betänkandet utan även för ert engagemang i frågan som ordförande för Eurogruppen.

Jean-Pierre Audy, föredragande för yttrandet från utskottet för internationell handel. – (FR) Herr talman, herr ordförande för Eurogruppen, Jean-Claude Juncker, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill börja med att gratulera mina kolleger, Pervenche Berès och Werner Langen, till kvaliteten på deras betänkande och tacka dem för att de tagit med de ändringsförslag som lagts fram av utskottet för internationell handel.

Tio år efter sin tillkomst bör den ekonomiska och monetära unionen ses som en europeisk framgångshistoria som vi ska vara stolta över. Ingen kan bestrida, vilket många undersökningar tyder på, att det faktiskt finns en koppling mellan den monetära politiken och handelspolitiken och att den positiva roll som valutastabiliteten spelar krävs för hållbar tillväxt inom internationell handel.

Ökad användning av euron som en internationell valuta gagnar medlemsstaterna i euroområdet, eftersom europeiska företag får möjlighet att minska valutarisken och öka sin konkurrenskraft internationellt.

Även om Europeiska centralbanken genom att prioritera prisstabilitet har ökat förtroendet för euron kan ingen emellertid på allvar förneka att inflationen är en global realitet och att detta globala fenomen inte kan motverkas enbart genom europeisk monetär politik i en öppen marknadsekonomi.

Det är tydligt att eurons växelkurser har varit alldeles för höga under alldeles för lång tid vilket har fått negativa effekter, inte minst genom att exporten har hindrats och import på den inre marknaden har främjats. Många tillverkare har uttryckt sin oro i det här avseendet. Enligt en undersökning som vi har låtit genomföra i utskottet för internationell handel har ECB:s politik med höga kurser kostat oss 0,5 tillväxtprocent per år de senaste åren.

Jag beklagar därför att kommissionen inte har gjort en mer exakt analys av eurons roll internationellt och dess återverkningar på den inre marknaden i fråga om internationell handel.

Den monetära politik som bedrivs av vissa av EU:s partners och som syftar till att felaktigt undervärdera deras valuta undergräver handeln. De kunde anses som icke-tariffära hinder för internationell handel. Mot denna bakgrund föreslår vi att man undersöker möjligheten av att inrätta ett organ som reglerar monetära skillnader, liknande det som USA lyckades skapa för handeln i Världshandelsorganisationen.

Detta organ skulle lyda under IMF och kunde bidra till att stabilisera det internationella monetära systemet, minska risken för oegentligheter och återvinna det förtroende som de globala marknaderna behöver.

Jag stöder kommissionens förslag att utveckla gemensamma europeiska monetära ståndpunkter genom att på lång sikt ha en gemensam representation för euroområdet inom de internationella finansiella institutionerna och forumen.

Slutligen beklagar jag att man i betänkandet inte tar upp förslaget om en ekonomisk regering. Herr Juncker, det här handlar inte om uppriktighet, det är ett politiskt förslag för att organisera våra gemenskapsinstrument.

Förr i tiden avgjorde regeringarna större internationella oroligheter genom militära krig. I dag utkämpar vi ett ekonomiskt och socialt krig, men i stället för att människor dör förlorar de sina jobb och vi vet inte längre riktigt vem som är vår fiende.

Låt oss därför inte vara naiva, utan låt oss outtröttligt arbeta för att genomföra europeiskt ekonomiskt och socialt styre. Det senare är utan tvivel inte tillräckligt i sig, men det är ett nödvändigt villkor för att den europeiska sociala marknadsekonomin ska bli en framgång.

ORDFÖRANDESKAP: MAURO

Vice talman

Karsten Friedrich Hoppenstedt, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill framföra mitt tack till föredraganden för hans synpunkter på eurons framtid och alla politiska områden som hör samman med den, och säga att han har fått brett stöd i utskottet.

Jag är även tacksam mot de andra deltagarna, särskilt Jean-Claude Juncker, som företrädde Europa vid IMF:s möte i Washington och som gjorde ett mycket bra jobb. Vi var stolta över honom och jag skulle vilja säga så här: låt inte de negativa diskussionerna hindra er från att fortsätta detta mycket framgångsrika arbete.

För tio år sedan hade jag äran att för gruppen för Europeiska folket (kristdemokrater) och Europademokrater få tala om euron och jag sa då att euron skulle bli stark, trots alla negativa kommentarer, till exempel från Gerhard Schröder, senare förbundskansler, som sa att euron var ett sjukligt alltför tidigt fött barn. Vi tillbakavisade det, och med framgång, enligt min mening.

När allt kommer omkring kom euron till världen efter flera års diet i form av en strikt, konsekvent politik för att hålla formen, och den har varit en framgång. Jag vill inte gå in på det ännu en gång. Vid den tiden var Gordon Brown rådets tjänstgörande ordförande och han gjorde helt klart att Europaparlamentet hade spelat en viktig roll i den monetära unionens historiska process. Andra aktörer talade också, bland andra Jacques Santer och även Wilfried Maartens, som då beskrev länderna i euroområdet – först elva, sedan femton, sedan sexton – som pionjärer i ett modigt Europa.

Jag anser att vi i Europa behöver mod inför framtiden, så att vi kan fortsätta arbeta så här framgångsrikt och fortsätta att vara framgångsrika med euron i en värld av stormakter som USA, Asien och de övriga världsmakterna. Världens valutaserver i euro är det bästa tänkbara beviset för eurons och euroområdets framgång.

Elisa Ferreira, för PSE-gruppen. – (PT) Jag vill inte enbart gratulera föredragandena utan även kommissionen till initiativet att utarbeta denna text för att göra en översyn av den ekonomiska och monetära unionens första tio år. Det är en strategisk text och analysen var mycket viktig.

Som det tidigare har sagts här i dag är euron en obestridlig framgång. Från Lissabon till Helsingfors och från Dublin till Bratislava har euron visat sig stark och stabil, till och med under den allvarliga turbulens som råder. Det är av största vikt att gränserna för den här gruppen utvidgas.

Varje dag testas dock soliditeten hos det europeiska projektet i många andra avseenden. Som det har sagts tidigare är euron central för finanssystemets funktion. Dock pekar man i kommissionens text på den grundläggande slutsatsen att varken tillväxt i den reala ekonomin eller social eller regional konvergens har hållit jämna steg med denna framgång. Tvärtom drar kommissionen slutsatsen att skillnaderna har ökat markant under de första tio åren med en gemensam valuta.

Denna skillnad påverkar regioner i mitt land, särskilt i norra Portugal, och även andra regioner i andra medlemsstater. Den gemensamma penningpolitiken, framför allt den mycket höga växelkursen, har haft en större inverkan på de regioner som är mer utsatta för internationell konkurrens och även på dem som exporterar mest.

I dag påverkar den kris som uppstått till följd av avregleringarna på finansmarknaderna allvarligt den reala ekonomin och förvärrar situationen ytterligare för många medborgare i många regioner. De regioner som är utsatta för internationell konkurrens, de som är beroende av små och medelstora företag och de för vilka det är mycket viktigt att ha tillgång till krediter faller nu offer för processen och hotas till och med av depression.

Eurons framgång beror på det förtroende som den fått av EU-medborgarna. De mäktigaste länderna i Europa har redan vidtagit åtgärder för att främja det egna landets ekonomi. Vi kan särskilt nämna de initiativ som

tagits i fråga om bilindustrin. Europa är dock mer än så. Europa måste vara mycket mer än en mer eller mindre samordnad summa av enskilda länders politik. Tiden är inne för att göra euron till ett av Europas viktigaste verktyg för en stabil valuta och även en stabil realekonomi. Euron måste åtföljas av mekanismer som garanterar det centrala målet att uppnå social och regional konvergens, eftersom detta i grund och botten är kärnan i det europeiska projektet.

Debatten om samordning av den ekonomiska politiken i euroområdet är nu utan tvivel mer relevant och aktuell än någonsin. Men det räcker inte att samordna de olika ländernas nationella politik. Vi måste göra mer än så. Att ha en Lissabonstrategi som enbart är summan av nationella initiativ och att ha en stabilitets- och tillväxtpakt som sätter olika mycket press på de skilda länder som använder den och ingår i den är begränsande. Därtill kommer den begränsade budget som finns att tillgå.

Kriser föder möjligheter. En monetär union kan endast upprätthållas om det finns konvergens mellan medlemsstaternas och medborgarnas välbefinnande, oavsett i vilket land medborgarna är födda. Hur kan vi annars få människor att stödja den gemensamma valutan? Kommissionen måste kunna leva upp till sin egen diagnos och därför väntar vi ivrigt på de konkreta förslag som kommissionen ska lägga fram den 26 november här i kammaren och inför EU-medborgarna.

Det är av stor vikt att den här krisen leder fram till en ny fas i unionen, i vilken konsolidering och förstärkning av finanssystemet åtföljs av äkta välbefinnande grundat på sammanhållning och ett medborgarskapskoncept som också är ekonomiskt.

Wolf Klinz, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! För närvarande upplever vi den allvarligaste finanskrisen på flera årtionden och Europeiska centralbanken och euron har hittills klarat eldprovet med glans. ECB har handlat snabbt och beslutsamt för att få bukt med krisen och gjort sitt jobb bättre än vissa andra centralbanker. Därigenom har den visat imponerande prov på krishanteringsförmåga i svåra tider. Euron har visat sig vara en stark valuta som har bidragit till att hålla euroområdet stabilt och även kunnat fungera som en hjälpare i form av målinriktade åtgärder till vissa länder utanför euroområdet.

De som kräver en europeisk ekonomisk regering inser inte att mycket redan har gjorts och görs för att samordna de enskilda medlemsstaternas politik och harmonisera dem. Resultaten på det här området kan tillskrivas inte minst er, herr Juncker, och jag vill därför ta tillfället i akt och tacka er alldeles särskilt.

Länder utanför euroområdet, till exempel Danmark och Ungern, håller för närvarande på att lära sig den hårda vägen hur dyrt det kan vara att inte tillhöra Eurogruppen och inte stå under eurons övergripande skydd. Länder som tidigare har varit emot en anslutning till euroområdet, till exempel Danmark och Sverige, tänker nu om och överväger att ansluta sig om några år.

Finanskrisen visar även hur nära sammanlänkade de finansiella systemen är och hur sårbara de är. Det ligger därför i vårt eget intresse att de länder som fortfarande inte har nått dithän ansluter sig till euron så snart som möjligt och att undantagsländerna ändrar sig, dock utan att något beviljas som inte stämmer överens med anslutningskriterierna. Den europeiska ekonomiska och monetära unionen är ett stabilt område med tydliga anslutningskriterier som inte får bli urvattnade. Det enda som kunde vara värt att överväga vore att man med tanke på inflationstakten inte använde de tre bästa länderna i EU som referenspunkt utan i stället såg på euroområdet som helhet, mot bakgrund av att vi nu är en större gemenskap med 16 medlemmar.

Eftersom en översyn av stabilitets- och tillväxtpakten gjordes för några år sedan har den varit tillräckligt flexibel för att i tider med ekonomisk obalans kunna reagera på lämpligt sätt vid svårigheter som den rådande krisen. Det vore därför ett misstag att försöka sänka och omdefiniera paktens krav.

Krisen visar också tydligt att betydande underskott liknande de i USA inte är hållbara på lång sikt, att ekonomisk utveckling på kredit i stor skala inte fungerar och att det därför inte finns något alternativ till åtgärder för en enhetlig budgetkonsolidering. Vi är säkra på att finanskrisen i motsats till vad som för närvarande sägs på finansmarknaderna och sprids i media i slutändan kommer att stärka, snarare än försvaga, den monetära unionen.

Eoin Ryan, för UEN-gruppen. – (EN) Herr talman! Först av allt vill jag gratulera Pervenche Berès och Werner Langen till deras arbete med detta mycket viktiga betänkande. Det är ett utmärkt betänkande som bör uppmärksammas.

När den här frågan för första gången togs upp i utskottet hade vi ett helt annat ekonomiskt klimat. Fastighetskrisen i USA hade uppstått, men jag tror inte att någon förutsåg de återverkningar och den omfattning som effekterna skulle få på finansmarknaderna världen över.

Allt eftersom den finansiella situationen har förvärrats har tonen i våra debatter här i utskottet för ekonomi och valutafrågor förändrats. Den aktuella krisen är global och för att kunna ta oss igenom den behöver vi ett samordnat globalt svar, så jag välkomnar varmt det initiativ som togs i helgen och resultatet av det. Det finns fortfarande mycket som måste göras, men jag tror att det här är en bra start.

För Irland är den stabilitet som euron har inneburit, framför allt i fråga om räntor och valutakurser, en nyckelfaktor för att vi ska kunna ta oss ur detta kaos, inte oskadda, men utan tvekan ännu på fötter.

Om det fortfarande finns någon i Irland eller någon annanstans i euroområdet eller i Europa som tvivlar på fördelarna med ett medlemskap i valutaunionen, titta då bara på nordvästra Europa och notera vad som händer på Island.

Om Irlands befolkning hade lyssnat på dem som var emot inte bara Lissabonfördraget utan även Maastrichtfördraget och Nicefördraget, var hade Irland varit nu? Vi skulle ha varit utanför. Vi skulle inte ha tillhört euroområdet och vi skulle ha varit hårt drabbade ekonomiskt, eftersom vi inte skulle ha den stabilitet som euron har inneburit för landet.

Jag förväntar mig inte att få ett svar från partier som Sinn Féin, som genomgående har varit emot Europa och alla steg som vi har tagit, men jag tycker verkligen att det är på tiden att de står upp och säger precis vad de menar och var de står i hela frågan om Europa och vår ekonomiska framtid.

Pierre Jonckheer, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr ordförande för Eurogruppen, herr kommissionsledamot! Jag vill också, på min partigrups vägnar, tacka Pervenche Berès och Werner Langen för det viktiga betänkande som de har lagt fram för oss. De 62 punkterna i de 14 välmatade sidorna innehåller åtskilligt som är värt att begrunda. Ordföranden för Eurogruppen och kommissionsledamoten är på plats, och jag vill passa på att utnyttja tillfället till att än en gång, för min partigrups räkning, framföra några synpunkter som vi anser att betänkandet inte har gått in tillräckligt djupt på.

Den första synpunkten handlar om växelkurspolitiken för euron. Jag erkänner att jag fortfarande inte har förstått om det egentligen finns någon politik för eurons växelkurs gentemot övriga internationella valutor, eller om den framtida finansieringen av Förenta staternas avsevärda underskott diskuteras inom G20 eller i något annat forum.

Min andra synpunkt har med samordning att göra. Jag anser att euron är framgångsrik, framför allt i politiskt avseende, eftersom euron har gett Europa en politisk maktställning. Men jag anser också att det finns brister i samordningen på minst tre punkter.

Först har vi skattefrågan. Ni känner ju till hur gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen ser på detta. Vi är för skattekonkurrens mellan unionens länder, men det ska vara en rättvis skattekonkurrens. Vi anser att vi har kommit på efterkälken när det gäller att bekämpa skatteparadis, även inom Europeiska unionen, och likaså när det gäller att utvidga tillämpningsområdet för direktivet om beskattning av inkomster från sparande.

Den andra bristen har med budgetpolitisk samordning att göra. Jag konstaterar att samtliga medlemsstater har börjat med sina återhämtningsplaner. På europeisk nivå hörde jag till exempel Dominique Strauss-Kahn säga att gemenskapen behöver utfästa sig att satsa 1 procent av BNP, en summa som motsvarar i princip hela EU:s årsbudget. Hur ska vi reagera på den inställningen? Jag anser att samordningsarbetet inte fungerar särskilt bra, och att era reaktioner på den förändrade stabilitets- och tillväxtpakten är otillräckliga och inte tillnärmelsevis står i proportion till den utmaning som väntar oss.

Det tredje och sista område där jag tycker att samordningen är bristfällig och otillräcklig är den lönepolitik som förs i de olika medlemsstaterna. Tyskland har i själva verket de senaste tio åren byggt upp sin styrkeposition genom en lönepolitik som, på grund av den tyska ekonomins storlek, har varit en motor för euroområdet som helhet. Jag anser att detta är problematiskt för den inhemska efterfrågan, liksom för lönenivåerna för ett antal yrkeskategorier, för att inte nämna problemet med den bristande anställningstryggheten.

Herr ordförande för Eurogruppen! Vad de här tre punkterna beträffar räknar jag med en höjd ambitionsnivå, både från er egen sida och från finansministerrådet, som ni företräder.

Sahra Wagenknecht, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! I dag, tio år efter att valutaunionen infördes, befinner sig Europa i en svår kris. Banker rasar ihop, eller hålls vid liv genom att få miljarder i statliga stöd av medlemsstaterna. Luften går ur marknaden och miljoner människor oroar sig för sina arbeten och för sin framtid.

Det är inte bara marknaden som har misslyckats. Inom den dominerande politiken verkar man oförmögen att lära av sina misstag. Vi anser att man begick allvarliga misstag då den ekonomiska och monetära unionen inrättades. Ett sådant misstag var att man strukturellt skilde på penningpolitiken och finanspolitiken. Det går inte att införa en gemensam valuta utan att samtidigt, åtminstone i grova drag, harmonisera skatte- och utgiftspolitiken. Jag anser att de ekonomiska obalanserna i euroområdet har ökat enormt. Vi behöver nu verkligen bli bättre på att samordna vår ekonomiska politik, särskilt på skatteområdet. Vi behöver vidta verk samma åtgärder mot skattedumpning. Vi måste också stänga skatteparadisen och äntligen börja övervaka kapitalflödena igen.

Det andra allvarliga misstaget ligger, anser vi, i stabilitets- och tillväxtpaktens struktur. Alla som i dessa tider anser att det behövs budgetåtgärder lever helt klart i en annan värld. Ingenting skulle vara mer förödande än att i detta läge försöka åtgärda den ekonomiska krisen med offentliga åtgärder. Stabilitetspakten är ett solklart misslyckande. Den behöver bytas ut mot en integrerad europeisk strategi för solidaritet och hållbar utveckling. Vi anser att det behövs offensiva investeringar för att rusta upp samhällets infrastruktur och förbättra villkoren för de socialt missgynnade grupperna i Europa.

Det tredje misstaget är, anser vi, Europeiska centralbankens struktur. Banken är inte föremål för någon demokratisk tillsyn och dess enda mål är prisstabilitet. Vi anser att det behöver införas en demokratisk tillsyn av Europeiska centralbanken. Vi kräver också att ECB:s penningpolitiska mandat justeras så att tillväxt och sysselsättning i framtiden väger minst lika tungt som prisstabilitet.

Den rådande krisen ger oss också en möjlighet att radikalt reformera Europas penningpolitiska och finansiella struktur. Vi får inte lättsinnigt kasta bort den här chansen.

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Herr talman! Om vi hade gemensamma litterära referensramar i Europa skulle jag inleda mitt inlägg med citat från en stor svensk diktare: "Dig söver smickrets röst: hör sanningens en gång". Versmättet är alexandrin med cesur. De båda föredraganden gör bedömningen att valutaunionen har varit en framgång. Därmed medverkar de i en mytbildning kring euron som inte är förankrad i västerländskt kritiskt tänkande.

Sanningen om euron är en annan. För det första har dess första årtionde medfört enorma kostnader i form av sänkt tillväxt och höjd arbetslöshet. För det andra har valutaunionen inte testats i hårt väder förrän nu. Forskningen pekar på att effekterna på utrikeshandels volym kan bli ganska stor, kanske rentav 3–4 procent av BNP. Däremot visar det sig att den samhällsekonomiska vinsten av denna handelsökning är mycket blygsam, kanske 3–5 promille av BNP, som en engångsvinst. Denna försumbara ökning av välbståndet har vunnits till priset av att euroländerna inte har kunnat föra en självständig penning- och finanspolitik. Tyskland gick in i denna valutaunion med starkt övervärderad valuta och har levt med hög ränta och för stram finanspolitik.

Kostnaden har varit enorm, och hur går det nu? Den berättelse som satts ihop är att euroområdets länder skulle ha samlat sig kraftfullt och lett kampen mot finanskrisen. Som alla vet är detta en myt. Det var Storbritannien och Gordon Brown – som stod utanför valutaunionen – som tog initiativen. Euroområdet kom efter.

Roger Helmer (NI). – (EN) Herr talman! Jag gratulerar Nils Lundgren till hans synpunkter. Jag vill också ifrågasätta UEN-ledamoten Eoin Ryans uttalande att den stabilitet som euron har tillhandahållit har gagnat Irland enormt. Om han hade följt Irlands ekonomiska historia på senare tid, skulle han känna till att en stelbent penningpolitik i eurons tecken har bidragit till att skapa ett allvarligt inflationsproblem. Det gäller särskilt på fastighetsmarknaden, där den irländska fastighetsbubblan har blivit mycket allvarligare än om Irland hade kunnat styra sin egen penningpolitik.

Det hette att euron skulle medföra stora fördelar. Den skulle göra det lättare att resa och främja tillväxt och effektivitet. Det skulle genast bli enklare att föra över pengar mellan medlemsstaterna. Men inget av detta har skett. Visst har det blivit lättare att resa, men tillväxten och effektivitetsvinsterna har inte syns till, och jag tror att det är nästan lika besvärligt att föra över pengar mellan länderna i euroområdet som någonsin.

Vissa av oss var skeptiska till europrojektet, och vi har fått rätt. I dag råder i allmänhet fel räntenivå för flertalet länder. Den italienska konkurrenskraften har genomgått en fruktansvärd kris, och enhetsarbetskostnaden där har stigit med 40 procent jämfört med Tyskland. Vi får höra att euron är en stor framgång eftersom den har blivit en stark valuta. Ja, vi kan ju vända oss till några av euroområdets exportföretag och höra vad de har att säga om den starka euron. Den skadar dem enormt.

Det verkliga måttet på en valutas framgång är det förtroende som den inger på marknaden. I det här fallet kan vi mäta förtroendet genom att se på räntespridningen för obligationer i länderna i euroområdet. Senast jag tittade efter översteg räntespridningen mellan Grekland och Tyskland 150 punkter. Det är ohållbart. Det visar att marknaderna inte alls litar på euron. Vi ska inte fråga oss hur länge euron överlever, utan vilken medlemsstat som först överger den.

Ján Hudacký (PPE-DE). – (SK) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill börja med att tacka de båda föredragandena för deras välavvägda betänkande.

Vad betänkandet beträffar vill jag allra först ta upp de problem som i dag finns i euroområdet. Den har under sina tio år medfört många positiva följder, men står nu emellertid inför nya problem: Hur ska finanskrisen och den åtföljande lågkonjunkturen bekämpas?

Jag ska dra mitt strå till stacken genom att peka på vilka osystematiska regleringsåtgärder regeringarna i flera medlemsstater har genomfört på marknaden, under förevändning att det är för att åtgärda denna nya situation.

Nog är det lite oväntat att höra hur vissa företrädare för Europeiska unionen genom sina uttalanden uppmuntrar medlemsstaternas regeringar att genomföra föga fruktbara ingripanden i finanssektorn, som dessutom ofta bara åtgärdar oväsentliga aspekter av situationen.

Hit hör till exempel frågan om att följa stabilitets- och tillväxtpaktens bestämmelser. En del regeringar flaggar redan för att de av allt att döma avser att överskrida sina planerade budgetunderskott, med hänvisning till att Europeiska unionen uppmuntrat detta.

Regeringarna i vissa medlemsstater har tagit över krisdrabbade finansiella institutioner. Det skapar ett farligt prejudikat för att exproprierat privatägda företag, i vilken bransch som helst, som inte vill anpassa sig till osystematiska och diskriminerande åtgärder som exempelvis vidtas för att minska inflationen.

Med anledning av de storskaliga finansiella ingripandena i vissa delar av ekonomin, exempelvis i bilindustrin, bör vi fråga oss om sådana ingripanden inte riskerar att i hög grad snedvrider marknaden och missgynnar andra branscher.

Utan en tydlig och omsorgsfull samordning, och tydliga bestämmelser på unionsnivå eller i euroområdet, blir det svårt att hantera dessa ytterst svårbemästrade processer.

I denna besvärliga tid, när hela Europa står inför en lågkonjunktur, vill jag här uppmana företrädarna för Europeiska kommissionen, Europeiska centralbanken och andra relevanta EU-organ att noga tänka igenom sin ståndpunkt och agera samordnat när de söker efter den bästa lösningen.

Kanske kan överdrivna regleringsåtgärder och statliga ingrepp i den fria marknaden på kort sikt tillfälligt förhindra ett ytterligare ekonomiskt sammanbrott i EU. På medellång sikt stimulerar sådana åtgärder dock definitivt inte utvecklingen i den utsträckning som många räknar med.

Antolín Sánchez Presedo (PSE). – (ES) Herr talman, kommissionsledamot Almunia, mina damer och herrar! Den ekonomiska och monetära unionen innebär att en ny aspekt införs i den europeiska integrationsprocessen. Dess förvaltning bärs upp av två asymmetriska pelare: den monetära unionen, som är av federal beskaffenhet, och den ekonomiska samordningen, som handlar om att regeringar samarbetar. Båda pelarna ska garantera våra medborgare den stabilitet, tillväxt, rättvisa och hållbarhet som de kräver.

När vi ser tillbaka på tio år med euroområdet är kontentan positiv. Det bekräftas av att medlemsstaterna alltmer ser euron som en trygg tillflykt. Men för att möta utmaningarna från globaliseringen, klimatförändringen och den åldrande befolkningen behöver vi gå vidare och ge euron en ännu större roll. En annan anledning att göra detta är att vi därigenom kan få bukt med lågkonjunkturspöket, ett hot som nu har dykt upp för första gången.

Det räcker inte att ha euron som livlina. Euron behöver också bli en tillväxtmotor. Euroområdet och den ekonomiska och monetära unionen måste ha kraft att reagera på dessa utmaningar.

Jag gratulerar föredragandena till deras utmärkta arbete, och tackar dem också särskilt för att de tagit med två av mina förslag. Det första gick ut på att, i definitionen av vår monetära politik, införa behovet av finansiell analys vid sidan av de ekonomiska och monetära pelarna. Härigenom definieras politiken på rätt sätt. Definitionen ska beakta överföringen av den monetära politiken, utvecklingen av kredit- och finanstillgångar, de nya instrumentens egenskaper och risk- och likviditetskoncentrationen.

För det andra behöver vi ta hänsyn till skillnaderna mellan medlemsstaterna, skillnader som kommer att öka i takt med utvidgningsprocessen. En monetär politik som följer principen "lika för alla" blir i många fall olämplig när situationen i länderna skiljer sig åt. För länder där en politik enligt "lika för alla"-principen kan hämma tillväxten bör politiken därför anpassas genom att införa särskilda finansiella instrument, under förutsättning att alltför tillväxstimulerande effekter lätt kan rättas till genom finanspolitiska åtgärder.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - (LT) Det brukar heta att kriser sätter fingret på de starka och svaga punkterna hos ekonomiska och institutionella strukturer. Jag medger att jag tidigare inte tvivlade på att Litauen och andra utvecklingsekonomier skulle få svårt att ta sig in i euroområdet, och att all uppmärksamhet på länderna i området skulle skapa förutsättningar för att ett Europa med två utvecklingshastigheter skulle växa fram. Men den aktuella händelseutvecklingen på finansmarknaden har förändrat min inställning till Eurogruppens roll och till hur den påverkar Europeiska unionen.

Euroområdet har utan tvivel lyckats stå emot finanskrisens första, kraftiga våg. Det står nu klart att konjunkturedgången kan stoppas genom att vi för en ekonomisk politik som samordnas bättre mellan medlemsstaterna och som ökar integrations- och tillväxttakten på den inre marknaden. Länderna utanför euroområdet har haft det svårare. Vi har framför allt drabbats av finanskrisen, och blivit offer för den, genom att investerarna håller på att dra sig ur. Därför har vi ibland protesterat kraftfullt mot beslut som underlättar kapitalflödena mellan Europeiska unionens länder. Vi har inget emot integration. Som yrkesverksam ekonom vet jag att integrationsprocesser stimulerar den ekonomiska tillväxten. Men vi önskar innerligt att euroområdet ska bli en vågbrytare i finanskrisen – en klippa som vi kan kravla oss upp på för att söka skydd undan de iskalla vindarna.

Hur kan vi då förvandla euroområdets styrka till hela Europeiska unionens styrka? Vi bör definitivt undvika att föreslå en strid ström av nya åtgärder. Herr kommissionsledamot! Jag har i dag granskat de resolutioner om den ekonomiska politiken som Europaparlamentet har antagit. Det hade varit bra om åtminstone vissa av dessa förslag redan hade genomförts. Förslagen är väldigt många, och det verkar osannolikt att vi kommer på ännu fler. Nu är det dags för oss att genomföra förslagen.

Just nu diskuterar man om en fler statliga interventioner eller mer avreglering är det bästa receptet för att övervinna den ekonomiska tillbakagången. För min del anser jag att båda dessa strategier är på sin plats. Framför allt är det uppenbart att staten måste stödja och upprätthålla ett socialt skyddsnät, så att människor som blivit arbetslösa på grund av krisen, eller efter omstruktureringar, kan finna sig tillrätta i livet igen. Å andra sidan behöver vi också avreglerande reformer för att stärka integrationsprocessen och skapa nya tillväxtmöjligheter för näringslivet i Europeiska unionen. Här kan euroområdet spela en viktig roll.

Låt mig avslutningsvis ansluta mig till mina kollegor och säga till er, herr ordförande för Eurogruppen, att vi uppskattar ert arbete och vet hur komplicerad denna materia är. Åtminstone här i Europaparlamentet kan ni räkna med stöd.

Dariusz Maciej Grabowski (UEN). - (PL) Herr talman! Utvärderingen av den ekonomiska och monetära unionen efter dess första tio år måste bedömas mot bakgrund av den internationella utvecklingen. Vi bör fråga oss på vilka områden som Europeiska unionen har överträffat sina främsta konkurrenter i världen, nämligen USA och Asien. Ur denna synvinkel är euroområdets saldo helt klart negativt. Europeiska unionen har utvecklats långsammare än sina konkurrenter. Sysselsättningen, och i synnerhet arbetskraftens produktivitet, har ökat långsammare än i USA, för att inte nämna Asien. Den gemensamma valutan fullgör således inte sin grundläggande uppgift.

En annan aspekt är euroområdets framtid. Europeiska centralbanken och EU:s myndigheter framhåller i diverse dokument behovet av att använda euron som ett verktyg för att tvinga på medlemsstaterna en gemensam ekonomisk politik, särskilt på budget- och finansområdet. För länder som inte hunnit med så bra, särskilt de nya medlemsstaterna, ger dessa uttalanden anledning till oro. Hur ska de kunna utvecklas och komma ikapp de gamla medlemsstaterna om de påtvingas en politik som hämmar tillväxten i samtliga medlemsstater?

Den viktigaste kritiken mot Europeiska centralbanken är att den strävar efter att göra euron till en världsvaluta vilket innebär att man blundar för problemen i de regioner och medlemsstater som är mindre utvecklade. Banken bortser också från sociala aspekter som befolkningsstruktur och invånarnas rörlighet.

Den ståndpunkt som EU:s myndigheter intar blir ännu mindre acceptabel om man betänker att såväl Tyskland som Frankrike under många år underlät att uppfylla de stränga kraven i Maastrichtfördraget, eftersom de visste att detta låg i deras nationella intresse. Det utkrävdes inte heller något ansvar av dem och de straffades aldrig. Jag anser därför att vi inte ska bibehålla euroområdet nuvarande ekonomiska doktrin, utan behöver förändra den radikalt på ett sätt som inte bara hjälper oss att bekämpa den aktuella finanskrisen, utan framför allt frigör tillräckligt med energi för att varje medlemsstat i EU ska kunna utvecklas ekonomiskt.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! Europeiska kommissionens förslag efter tio år med den ekonomiska och monetära unionen är fullt av motsägelser. Det syftar till att fullborda en period med avreglering av marknaden, samtidigt som priserna på varor och tjänster i realekonomin är högre än någonsin, och arbetslösheten i euroområdet förutspås nå 8,6 procent under 2009 och 9 procent under 2010.

Denna utveckling bekräftar att klyftan mellan rika och fattiga inte har krympt alls. Det finns ett direkt samband den globala ekonomiska och finansiella krisen och avregleringspolitiken och begränsningen av statens roll. Samtidigt som vi ser att tillgångarna har fördelats ojämnt försöker kommissionen dessutom skapa opinion för att fortsätta att tillämpa stabilitets- och tillväxtpakten, som uppges minska skillnaderna mellan länderna, och för att stärka Internationella valutafondens roll.

Med denna inställning, som går stick i stäv med principen om olika tillväxttakt i olika medlemsstater, kör man brutalt över de enskilda medlemsstaternas ekonomiska särart.

Hanne Dahl (IND/DEM). - (DA) Herr talman! I år är det tio år sedan euron infördes i många av EU:s medlemsstater. I Danmark har vi två gånger avvisat införandet av euron efter långa och djupgående diskussioner. Det är nu dags att sammanfatta och analysera läget. Vi behöver granska vår gemensamma valuta med mycket kritiska ögon. Sedan finanskrisen började i juli har euron fallit i värde gentemot dollarn med över 30 procent. Investerarna litar inte på euron. Frågan är – varför? Delvis är svaret självklart: Mycket tyder på att den penningpolitik som förs inom EU, och som enbart syftar till att bekämpa inflationen, är felaktig. De mycket strikta finanspolitiska krav som ställs på medlemsstaterna inom ramen för stabilitets- och tillväxtpakten är helt enkelt inte lämpliga för närvarande. Eurons låga kurs gentemot dollarn beror på att det saknas förtroende för euroländernas ekonomiska politik. Vi kan tillägga att finanskrisen visar ytterligare en sak, nämligen att eurons princip "lika för alla" faktiskt är ohållbar. Bland ekonomer växer sig insikten allt starkare att det behövs en expansiv finanspolitik. För att kunna använda den som ett verktyg behöver vi differentiera den ekonomiska politiken mycket mer än vad som är möjligt inom ramen för euron. "Lika för alla" kommer aldrig att passa någon användare särskilt bra, utan snarare passa alla lika dåligt.

Slutligen vill jag säga följande till Wolf Klinz, som påstod att vi danskar vill ansluta oss till euroområdet, och att vi har en svag valuta: Danmarks ekonomi är orubbligt stabil, och vi har klarat finanskrisen mycket bättre än euroländerna i genomsnitt.

Andreas Mölzer (NI). - (DE) Herr talman! När den ekonomiska och monetära unionen nu fyller tio år, finns det faktiskt ganska lite som är värt att fira. Vi försöker förtvivlat att med diverse räddningspaket hålla ihop fördämningarna i vårt finansiella system, men vi lyckas knappt ens att täta sprickorna. Bankerna har samlat på sig statsstöd för miljarder, samtidigt som de delar ut bonusar och vinster. Genomsnittsmedborgaren har blivit dragen vid näsan flera gånger om – hans skattepengar har hamnat på bankernas roulettebord, och i gengäld riskerar han att mista jobbet och kanske till och med att förlora sina besparingar och pensionstillgångar.

Mitt i detta dilemma höjs nu röster som hävdar att vi äntligen behöver vidta åtgärder för att inte exempelvis kineser eller andra utomeuropeiska ägare ska ta över europeiska företag. Utförsäljningen av Europa började för många år sedan, med gränsöverskridande leasing och liknande ränksmideri. Dessutom har EMU en hel del egna problem, med den ökande grekiska statsskulden och med Italiens slarv efter sitt inträde i euroklubben.

Vi behöver därför se till att de länder som inför euron inte upprepar tidigare misstag, och att allmänhetens pengar, det vill säga medborgarnas pengar, inte längre används för att finansiera riskfyllda finansspel. Vi behöver inte bara strängt övervaka tvivelaktiga finansiella konstruktioner på EU-nivå, utan också utkräva ett solidaritetsbidrag från dem som profiterat på sådana spekulationer. Framför allt behöver EU principiellt

ta avstånd ifrån en helt ohämmad kapitalism, och i stället skydda sina medborgare från denna gränslösa girighet och från de skadliga följderna av en okontrollerad globalisering.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr Juncker, mina damer och herrar! Andreas Mölzer verkar ha missuppfattat temat, eftersom hans anförande inte hade särskilt mycket med euron att göra.

Euron och utvidgningen är Europeiska unionens mest synliga framgångar under de senaste tio åren. Vi ska dock också komma ihåg att ingen av dessa framgångar hade varit möjlig utan Maastrichtkriterierna, stabilitets- och tillväxtpakten och Europeiska centralbanken, eller utan en politisk vilja och beredvillighet att ta ansvar på europeisk nivå. Vi talar nu om samarbete och samordning. Visst behöver vi mer samarbete och samordning, men för att komma dit måste vi lära oss att lita mer på varandra. Vi behöver mer samarbete och samordning, även av det skälet att Europa kommer att utöva ett större inflytande på den ekonomiska aktiviteten.

Europeiska centralbanken, Federal Reserve och Bank of Japan har under många kriser hjälpt till att skydda Europa från att hamna i penningpolitiska trångmål. Jag vill därför än en gång framhålla att det inte går att genomföra ett toppmöte utan att företrädare för euroområdet och Europeiska centralbanken medverkar. Finanskrisen har visat att euron har hjälpt till att förhindra valutaspekulation och gjort att vi har sluppit detta inom euroområdet. Reaktionerna i Danmark, Storbritannien, Sverige och Ungern visar tydligt hur euron har gagnat oss.

Herr talman! Jag vill avsluta med att säga att vi också vill att Europeiska unionen ska företrädas i Internationella valutafonden, Världsbanken och den globala finansiella ekonomin, i den utsträckning som unionens styrkeposition motiverar. Vi uppmanar alla som nu efterlyser globala regleringsåtgärder att följa samma principer i Europa och sina egna medlemsstater som de kräver att andra ska göra.

Olle Schmidt (ALDE). - Herr talman, herr kommissionär, herr Juncker! Jag skulle vilja börja med en varm gratulation till en mogen tioåring och ett tack till de båda föredraganden för ett utmärkt betänkande.

De senaste månaderna har ju visat eurons styrka. Få trodde för tio år sedan att euron skulle bli en sådan här formidabel succé. Några länder, också mitt eget, väntade oroligt utanför. Några kritiker hade nog i tankarna att euron inte kommer att klara provet, precis som Nils Lundgren säger. Men han och övriga olyckskorpar har fått fel. Efter månader av finansoro är det tydligt att enbart ett samarbete inom ekonomiska frågor med euron som grundbulten kan ge den säkerhet som dagens globala ekonomiska system kräver. Att just gemensamma aktioner har lett till en ljusning för marknaden bevisar eurosamarbetets styrka.

Euron bör bli hela Europas valuta. Om den visionen ska bli verklighet så bör inte de redan stränga konvergenskriterierna bli ännu strängare. Jag tror därför att det är fel att göra euromedlemskapet till en exklusiv klubb med högre inträdeskrav, som ett av ändringsförslagen kräver.

Låt mig få säga några ord om det svenska utanförskapet. För Sverige, som står med bara ena benet i Europasamarbetet men fortfarande är utanför euroområdet, märks för- och nackdelarna nu tydligare än någonsin, också förhoppningsvis för Nils Lundgren. När den förra finanskrisen drabbade Sverige 1992 kunde vi i slutändan inget annat göra än att låta kronan sjunka. Lärdomen då ledde till att vi bestämde oss för att bli en del av den europeiska familjen. Den svenska kronan har under det senaste året tappat i värde i förhållande till euron. När finanskrisen nu hanteras står Sverige utanför både det skydd som euron ger och de beslut som krishanteringen inom Eurogruppen beslutar om och kräver. Det är nu som små länder som Sverige bör inse värdet av en gemensam valuta. Stabiliteten som euron erbjuder ger möjlighet till den långsiktighet som är viktigt för ett så exportberoende land som Sverige. Sverige har en bra ekonomisk utveckling, det är sant, men ett medlemskap i euron hade gett oss mer stabilitet i penningpolitiken och skapat fler arbetstillfällen, en stabilare ekonomi och en starkare export.

De svenska partierna borde därför vara beredda att ompröva sin passiva inställning gentemot euron som valuta i Sverige. Sverige borde bli en fullvärdig medlem inom den europeiska unionen. Det är därför dags att vi på allvar i mitt hemland börjar diskutera en ny folkomröstning. Själv hoppas jag på ett svenskt medlemskap inom fem år.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). - (PL) Herr talman! Jag vill i denna debatt lyfta fram två frågor som jag tycker visar att den ekonomiska och monetära unionen fungerar bristfälligt. För det första har länderna utanför euroområdet utvecklats i en snabbare takt än länderna innanför. Under åren 2002 till 2007 utvecklades Storbritannien, Sverige och Danmark – det vill säga de gamla medlemsstater som stannade kvar utanför euroområdet – mycket snabbare än länderna i euroområdet. Ländernas BNP-tillväxt var nästan dubbelt så

stor som genomsnittet i euroområdet, samtidigt som arbetslösheten var betydligt lägre än i euroområdet. Skillnaderna mellan länderna i euroområdet och de nya medlemsstaterna är ännu mer talande.

För det andra behandlas länder som vill inträda i den ekonomiska och monetära unionen annorlunda än de länder som redan är medlemmar. EMU:s kandidatländer måste uppfylla stränga finanspolitiska och monetära krav innan de får införa valutan. EU:s två största länder, Tyskland och Frankrike, som redan är medlemmar i euroområdet, överskred däremot gränsen för det tillåtna budgetunderskottet under de fyra åren 2002 till 2005. Det blev nödvändigt att förändra stabilitets- och tillväxtpakten för att undvika att de två länderna skulle tvingas att betala åtskilliga miljarder euro i böter för att de brutit mot paktens bestämmelser.

Jens Holm (GUE/NGL). - Detta betänkande hyllar EMU. Jag undrar: Vad är det egentligen att fira? Euroområdet befinner sig i recession och arbetslösheten ökar kraftigt. Flera av de stora EMU-länderna uppfyller inte längre de grundläggande ekonomiska kraven för medlemskap. Bara det visar på vilket rigtigt projekt det hela är.

För fem år sedan röstade svenska folket nej till EMU. Vid upprepade tillfällen har jag emellertid hört kommissionen säga att Sverige förr eller senare måste anslutas till EMU. Därför skulle jag vilja passa på att fråga kommissionen om ni kan klargöra detta en gång för alla. Måste Sverige anslutas till EMU?

EMU behöver reformeras i grunden. Ett tydligt mål för Centralbanken om att bekämpa arbetslösheten borde skrivas in. Större ekonomisk flexibilitet borde tillåtas. Det skulle vara några betydande steg framåt.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). - (HU) Tack, herr talman! Jag anser att införandet av euron har varit framgångsrikt. Euron bygger på stabilitet, och arbetslösheten har därför sjunkit medan sysselsättningen har ökat. Den nuvarande krisen är ytterligare ett bevis, eftersom problem med betalningsbalansen inte kan uppträda hos de länder som använder denna starka valuta, medan andra länder – exempelvis Ungern – drabbas av sådana problem.

Men trots stöd från sammanhållningsfonden har euroområdet inte åstadkommit någon konvergens. Det är mer angeläget att vi undersöker orsakerna till detta. Euron är en mycket stark kapitalmagnet, och jag förslår därför att vi beaktar inte bara BNP utan också BNI när vi undersöker vad som har hänt.

Det är bra att man i betänkandet tar upp att åtgärder måste vidtas mot medlemsstater som fortlöpande gör optimistiska prognoser som visar sig felaktiga. Ett sådant exempel är händelserna i Ungern 2006. Jag tror att detta faktiskt är nödvändigt.

Jag anser att det är viktigt att vi slår vakt om den prestige som är knuten till ett EU-medlemskap. Stater utanför Europeiska unionen bör inte beviljas inträde i euroområdet eftersom det skulle göra det omöjligt att motivera de dramatiska ansträngningar som vissa stater gör för att bli medlemmar.

ECB:s verktyg bör, särskilt i den nuvarande krisen, användas i samtliga medlemsstater, framför allt på likviditetsområdet. Vi får inte resonera egoistiskt här. Detta ger en konkret innebörd åt talet om att EU är ett skyddsvärn, liksom åt medlemskapet i den inre marknaden, som ju är en betydande utmaning särskilt för mindre utvecklade medlemsstater. Vi bör också beakta detta när vi tillsätter ledamöterna i ECB:s direktion.

Viktigast av allt är dock euroområdets yttre representation. Den är en nödvändighet, men samtliga medlemsstater bör få vara med och påverka valet av euroområdets företrädare. EU är en sammanhållen enhet, och den yttre representationen får därför inte bli en angelägenhet enbart för ett exklusivt fåtal länder.

Slutligen vill jag säga att medlemsstaterna bör ansluta sig till euroområdet så snart som möjligt genom att uppfylla de stränga men logiska inträdesvillkoren. Jag är därför nöjd med Wolf Klinz förnuftiga förslag om att referensländerna enbart ska väljas ut bland EU:s medlemsstater. Tack för ordet.

Vladimír Maňka (PSE). - (SK) Finanskrisen har de senaste veckorna visat européerna att medlemsstaterna i euroområdet står bättre rustade för att hantera allvarliga störningar. I mitt land, Slovakien, som ansluter sig till euroområdet den 1 januari, har invånarna konstaterat samma sak.

Valutamarknadens finansiella investerare och spekulanter betraktar oss redan som medlemmar av euroområdet. Det lönar sig inte längre att spekulera med vår valuta eftersom vi nu har en fast växelkurs. Samtidigt ser vi hur grannländernas valutakurser faller. Spekulanterna betraktar dem som så osäkra placeringar att de inte vill ta risken under den nuvarande krisen på finansmarknaden. Vissa valutor är svagare än på många år.

När små, öppna ekonomier inför euron skyddar detta företagare och invånare mot växelkursfluktuationer. Danmark är det land i världen som har den högsta sysselsättningen, och såväl levnadsstandarden där som landets konkurrensförmåga hör till de bästa i världen. Men till och med danskarna har fått upp ögonen för att ett medlemskap i euroområdet skulle ha gett dem bättre växelkurser och en bättre förmåga att hantera de rådande globala problemen. Samma sak gäller naturligtvis för Sveriges del, och det har vi ju redan tagit upp i dag. Kanske är ögonblicket nu inne för dem att tänka om angående ett inträde i euroområdet.

En kollega från mitt hemland har i dag fört fram kritik mot att den slovakiska regeringen förbereder åtgärder som ska skärpa regleringen och tillsynen. Jag vill påpeka för honom att vi i en av Europaparlamentets resolutioner nyligen uppmanade kommissionen att föreslå åtgärder för att förstärka ramen för tillsyn och övervakning i hela EU. Det finns inget alternativ. Det är därför som en tvärpolitisk parlamentarisk majoritet röstade för detta alternativ.

Slutligen vill jag gratulera de båda föredragandena till deras utmärkta betänkande.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Den ekonomiska och monetära unionen fyller tio år. Det är en hedrande högtidsdag, men också ett tillfälle att analysera hur situationen i EU och den ekonomiska, finansiella och politiska situationen i världen har förändrats. Hur lämpliga är Maastrichtkriterierna med tanke på dagens globala förändringar?

2005 genomfördes en översyn av stabilitets- och tillväxtpakten. Orsaken kan ha varit att de största länderna i euroområdet inte följde dess bestämmelser.

Under tio år uppfyllde i princip inget av euroområdets länder samtliga Maastrichtkriterier.

Europeiska centralbankens inflationsmål är, som vi vet, 2 procent. Om vi tittar på hur målet efterlevs i dag finner vi att inget EU-land uppfyller det. Inflationstakten uppgick i september till mellan 2,8 procent i Nederländerna och 14,7 procent i Lettland. Det betyder att Maastrichtkriteriet för prisstabilitet är 4,5 procent.

Om euroområdets medlemmar inte uppfyller prisstabilitetskriteriet, hur kan vi då tala om stabil inflation? Man började tala om inflationsstabilitet under 2006, när utvidgningen av euroområdet inrättades. Är det fråga om nya krav som enbart gäller euroområdets kandidatländer? Hur är sannolikt är det egentligen att euroområdet utvidgas?

Jag uppmanar Europeiska kommissionen och Europeiska centralbanken att göra en ny översyn av den ekonomiska och monetära unionens principer och styrning. Man bör också granska Maastrichtkriterierna och ta reda på om dessa följs i den ekonomiska och finansiella situation som råder i världen, och hur framtiden ser ut för den ekonomiska och monetära unionen och för euroområdets kandidatländer.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Herr talman, herr Juncker! Vilken otur ni har! När vi i dag debatterar euroområdets framgångar har Eurostat precis meddelat att de länder som har en gemensam valuta är på väg in i en allvarlig recession. Det borde snarare föranleda självkritik från er sida än ohämmad framgångspropaganda. Betänkandets författare lovordar den sjunkande arbetslösheten, och jag får medge att den under nio år sjönk med lite mer än 1,5 procent. I dag spår prognoserna dock en betydande ökning av arbetslösheten i euroländerna under det kommande året. Myntets baksida är mindre tilltalande, vilket betänkandet också framhåller: Tillväxten i ekonomin har varit djupt otillfredsställande och produktiviteten har minskat kraftigt, från 1,5 procent på 1990-talet till 0,75 procent under det senaste decenniet.

Euron är helt klart ingen mirakelkur för ekonomiska problem. Den är inte heller ett verktyg som automatiskt sörjer för snabbare ekonomisk tillväxt och större välstånd än i de medlemsstater som står utanför euroområdet, det vill säga Sverige, Danmark och Storbritannien.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Det är ingen tvekan om att EMU:s och eurons tillkomst är två av höjdpunkterna under den europeiska integrationen sextioåriga historia.

För första gången i såväl Europas som världens historia har en gemensam valuta införts i så välstrukturerade former, utan krig och blodsutgjutelse. Det har skett genom samsyn och genom den politiska viljan hos oberoende länder som gemensamt, och i demokratisk anda, har slagit in på en väg som leder till monetär stabilitet. Resan har varit strapatsfylld, men har gagnat båda sidorna av Europa: både de länder där det var normalt med finansiell stabilitet och som kunde bibehålla sin gamla inflationsbekämpande politik, och också de länder som under årtionden saknat finansiell disciplin och som nu, i form av euron, fick en möjlighet att genomföra rationaliseringar och att strukturera om sin ekonomi i grunden.

Så långt historien. I dag befinner vi oss emellertid i ett mycket besvärligt skede, ett kritiskt ögonblick där vi måste koncentrera oss på bokstaven E i EMU. Hittills har det varit bokstaven M, med andra ord de monetära aspekterna av EMU, som hjälpt oss att nå dit där vi befinner oss i dag. Men om vi saknar en sammanhållen, konsekvent och gemensam europeisk filosofi för att hantera de ekonomiska aspekterna, är jag rädd att vi framöver kommer att gå miste om mycket som vi har uppnått.

I framtiden behöver vi således ta itu med två saker. Dels samordningsregler för den ekonomiska styrningen i Europa, vilka också kommer att få en global inverkan och förhindra de överdrifter och den anarki som orsakat den rådande krisen, dels behöver vi fördöma dem som sänker sig så djupt som till att använda krisen för att ifrågasätta de viktiga framgångarna.

Manuel António dos Santos (PSE). – (PT) Jag vill först gratulera föredragandena till deras utmärkta betänkande. Bara de få som blundar för verkligheten, eller de många som helt saknar insikt, kan hävda att euron och den monetära politik som följt i dess spår har varit något annat än en enorm framgång för mänskligheten, och en stor framgång för Europas ekonomi. För att inse eurons betydelse behöver man bara se på det enorma antal arbetstillfällen som skapats sedan den infördes. Det är också ett tecken i tiden att de som fram till helt nyligen var skeptiska till både den gemensamma valutapolitiken och euron nu ivrigt ber om ett samarbete med euroområdet, eller till och med om att få ansluta sig till det. Tack vare de verktyg som står till Europas förfogande har vår ekonomi ju kunnat reagera bättre på krissituationen än andra regionala ekonomier.

Men det räcker inte med detta. Det betyder inte att jag personligen är nöjd med hur Europeiska unionen har hanterat finansiell konsolidering och finansiell stabilitet. Jag har vid flera tillfällen här i kammaren sagt att jag förespråkar såväl finansiell stabilitet som stabilitets- och tillväxtpakten. Men pakten har inte alltid varit så bra för realekonomin. Vare sig pakten eller den monetära politiken har varit något utpräglat stöd för realekonomin. Det har ofta uppstått gigantiska svårigheter i realekonomin därför att stabilitets- och tillväxtpaktens bestämmelser har tillämpats alltför konventionellt.

Siffrorna 2 (för inflationen), 3 (för budgetunderskottet) och 60 (för skuldkvoten) är stabilitets- och tillväxtpaktens magiska tal. Men jag har aldrig läst en lärobok i ekonomi som påstår att dessa nivåer är vetenskapligt belagda, eller hört någon ekonom hävda detta. Jag har aldrig träffat någon – särskilt inte någon ekonom eller ekonomiteoretiker – som har påstått att den fanatiska efterlevnaden av just dessa nivåer skulle vara livsviktigt. Kommissionen och de mer konservativa lägren i Europa har starkt hävdats att våra budgetar ska vara balanserade och att inga underskott får förekomma. Det är ett fullständigt absurt påfund. Oavsett tillväxttakt innebär en balanserad budget att skulderna någon gång i framtiden utplånas helt och hållet. Detta är inte rättvist ur social synvinkel, och fördelar inte bördorna rättvist mellan generationerna. Det är helt verklighetsfrämmande och frikopplat från realekonomin.

Jim Higgins (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Pervenche Berès och Werner Langens betänkande är utmärkt, därför att det skildrar EMU:s historia de senaste tio åren och pekar ut den framtida färdriktningen. Euron har varit en enorm framgång. Euron är världens näst viktigaste valuta. Under eurons första tio år har inflationen i stort sett legat i linje med ECB:s tvåprocentiga inflationsmål. Euron har dessutom varit bra för resandet, handeln och sysselsättningen. Viktigast av allt är att euron har fört EU-länderna ännu närmare varandra.

Efter tillkännagivandet i förra veckan att euroområdet nu befinner sig i en recession, behöver vi vidta åtgärder snarast, både inom EU och globalt. Däremot får vi inte skylla dagens kris på euron. Det finns goda avsikter bakom stabilitets- och tillväxtpaktens riktlinjer för medlemsstaternas maximala upplåning, men man kunde dock inte förutse den rådande globala ekonomiska krisen – det kunde ingen. Jag anser att flexibilitet är motiverad under den rådande krisen. Om inte de finansiella institutionerna dämpar sin kreditåstramning finns det stor risk för att krisen förvärras ännu mer och att vi förlorar allt fler arbetstillfällen.

Jag vill ge ordförande José Manuel Barroso och president Nicolas Sarkozy en eloge för hur de företrädde Europeiska unionen vid G20-mötet i Washington i förra veckan. Jag tycker att vi kan vara stolta över dem, att hela Europa kan känna sig hedrat.

Vi behöver, slutligen, undersöka hur och varför vi hamnade i den aktuella krisen. Vi måste lära oss läxorna och se till att detta aldrig upprepas. Om det krävs reformer, om vi måste reformera olika institutioner eller Internationella valutafonden – låt oss då göra det. Om det krävs granskning av Europeiska centralbankens förehavanden, låt oss då göra det. Låt oss nu genomföra en brottsplatsundersökning. Vi vet inte exakt vilken form av kris Europa för närvarande har drabbats av, hur allvarlig den är, var vi hamnar i slutändan eller vilka följderna blir. Men låt oss genomföra en brottsplatsundersökning, och se till att lösa problemen.

Dariusz Rosati (PSE). - (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr Juncker! Jag håller med om att den genomsamma valutan har varit en stor framgång för Europa. Vi har under ett antal år haft låga priser, låga inflations- och räntenivåer, en öppen prisbildning mellan olika länder och makroekonomisk stabilitet. Det är framför allt en framgång för de länder som tidigare hade problem med sin inflation och sitt budgetunderskott. Jag håller med om att detta är en framgång.

Jag skulle vilja kommentera något som min polske ledamotskollega sa för några minuter sedan. Han sa att vi har haft en stigande arbetslöshet och en finansiell kris i euroområdet. Tyvärr har han lämnat kammaren nu. Om han hade stannat kvar, kunde han ha fått höra några kloka ord. Han bortser ifrån att Europa utan euron skulle befinna sig i ett mycket värre läge än i dag. Detta blir särskilt uppenbart om vi ser på situationen i länder som Island eller Ungern, som för närvarande tampas med oerhörda ekonomiska svårigheter. Som medlemmar i euroområdet hade de befunnit sig i en mycket bättre sits.

Jag skulle vilja säga att en valutas framgångar på lång sikt alltid avgörs av reella faktorer, av den långsiktiga ekonomiska utvecklingen. Sådana resultat saknas i Europa. Vi bör notera att den amerikanska dollarn under de senaste veckorna har stärkts gentemot euron. Det visar att investerarna, eller åtminstone flertalet av dem, anser att dollarn är en trygg placering till och med i en ekonomisk kris. Vi behöver därför stärka Europas valuta genom att skapa förutsättningar för långsiktig europeisk tillväxt. Men detta kräver reformer, att vi sätter fart på ekonomin och höjer vår produktivitet.

Min andra synpunkt är att jag tror att vi behöver se över de nominella konvergenskriterierna. Vi behöver se till att de anpassas till nya förhållanden, i synnerhet inflationskriteriet och beräkningen av referensnivåerna, så att det blir möjligt för nya medlemsstater med mycket dynamiska ekonomier att ansluta sig till euroområdet.

Paolo Bartolozzi (PPE-DE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka Eurogruppens ordförande och kommissionsledamoten, liksom de två föredraganden som har utarbetat betänkandet. Jag är nämligen övertygad om att

eurons införande har gjort det lättare för medborgarna att framgångsrikt hantera sina familjebudgetar. Tack vare euron sänker de sina kostnader för varor och tjänster, och inte nog med det.

Som andra redan har påpekat, har vi sett inflationstakten krympa till i genomsnitt ungefär 2 procent. Samtidigt har ungefär 16 miljoner nya jobb skapats under de här tio åren. Som kommissionsledamoten nämnde har de offentliga budgetunderskotten minskat från 4 procent av BNP under 1980- och 1990-talen till runt 0,6 procent av BNP under 2007.

Euron har dessutom blivit en internationellt ansedd och attraktiv valuta, till och med för länder utanför gemenskapen. Den finansiella oron nyligen har slagit hårt mot det finansiella systemet och bankväsendet i hela världen, men euron har utan tvekan dämpat de katastrofala följderna av denna globala finanskris. I dag finns det dock en risk för att den globala efterfrågeminskningen fortsätter att försvaga exporten, och att oönskade effekter för eurons fördelar, som hotas av dollarns fall.

Vi måste återigen överväga att göra vissa viktiga förändringar i eurons grundstruktur, så att medlemsstater med en lägre BNP än genomsnittet får möjlighet att åtgärda sina tillkortakommanden. Det är därför synnerligen välkommet med en färdplan för EMU där vi analyserar de ekonomiska skillnaderna bättre, ökar tempot i strukturreformerna, övervakar de offentliga finanserna och finansmarknaderna, och påskyndar integrationsarbetet. Vi kan och måste uppnå allt detta steg för steg när vi tar oss ur dagens instabila läge, vilket förhoppningsvis sker så snart som möjligt. Situationen ökar inte bara pressen på medlemsstaternas regeringar att fatta brådskande beslut, utan också förvirringen för småspararna. Småspararnas förtroende måste återupprättas för att vi ska kunna sätta fart på investeringarna och konsumtionen igen, och förbättra de övergripande förutsättningarna på ett sätt som ger oss lite andrum i framtiden. Med andra ord – ansvaret är visserligen gemensamt, men de behöriga myndigheterna behöver ändå göra en samordnad ansträngning för att bedöma vilka reformer som behöver understödjas med strikt styrning och ett kraftfullt politiskt ledarskap.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt mig först gratulera de båda föredragandena, Pervenche Berès och Werner Langen, till deras mycket välbalanserade betänkande, som angriper ämnet från många håll. För det andra är det nog så att ingen, när betänkandet en gång i tiden initierades, kunde ana hur lägligt det skulle komma i dag. Jag tycker att detta visar EU:s förmåga att reagera på globala utmaningar, slå vakt om konkurrenskraften och skapa stabilitet.

Utan den ekonomiska och monetära unionen hade länderna både inom och utanför euroområdet varit mycket mera sårbara under den finansiella krisen. Europeiska centralbanken har de senaste tio åren spelat en mycket positiv roll. Genom detta initiativ har vi skapat en mycket stabil monetär och ekonomisk politik, som låtit oss reagera i god tid på krisen och vidta förebyggande åtgärder. Det gäller inte bara inom EU utan också globalt, när vi överlägger om hur den globala finansiella strukturen bör reformeras.

Jag anser att detta inte enbart är en finansiell kris. Det är en kris som gäller beslutsfattandet och spelets regler. Europa behöver förstärka sin tillsyn och Europeiska centralbankens roll. Vi behöver harmonisera bestämmelserna för olika finansiella instrument bättre. Vi behöver införa lämpliga förfaranden som främjar öppenheten. Framför allt måste vi européer stå enade och kämpa för denna politik på den globala arenan. Vi måste uppträda enat eftersom marknaderna har vuxit sig så stora att ingen enskild nationalstat kan styra dem. Vi behöver därför samstämmiga åtgärder på nationell, europeisk och global nivå.

Zita Pleštinská (PPE-DE). – (SK) Euron blir också det bästa sättet att stimulera utländska investeringar i Centraleuropa. När euron införs i Slovakien den 1 januari 2009 blir därför en av uppgifterna för Robert Ficos regering att göra det mesta av denna möjlighet.

I Slovakien kommer vi att strikt övervaka att inflationen och det offentliga budgetunderskottet stannar på en hållbar nivå. Den slovakiska regeringen måste därför fortsätta med de reformer som inleddes av den föregående regeringen under Mikuláš Dzurinda, i annat fall kan det bli svårt för Slovakien att hålla nere inflationen efter inträdet i euroområdet.

Jag tror att Sloakiens regering kommer att ta till sig rekommendationerna från Europaparlamentets föredraganden, och inte belasta landet med nya skulder. Regeringen kommer knappast att ge sig på en pensionsreform och försöka tillskansa sig småspararnas pengar för att kortsiktigt minska det offentliga budgetunderskottet. Regeringen kommer inte att införa lagar som strider mot marknadsekonomiska principer, och kommer att bidra till förbättringarna i företagsklimatet.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Europeiska unionens styrka ligger i dess drygt 490 miljoner unionsmedborgare. Euroområdet är en stabil pelare för både Europa och hela världsekonomin. Enbart de senaste tio åren har 16 miljoner nya arbetstillfällen skapats i euroområdet. I framtiden kommer unionen att tvingas kämpa mot utmaningarna från demografiska förändringar och klimatförändringen. När befolkningen åldras uppstår stora sociala, ekonomiska och budgetmässiga problem. Jag anser att den fria rörligheten för varor, människor, kapital och tjänster behöver försvaras, särskilt nu mot bakgrund av finanskrisen och den ekonomiska recessionen.

När vi avskaffar hindren för arbetstagarnas fria rörlighet innebär det en garanti för rimliga och vettiga arbetsförhållanden för samtliga arbetstagare i Europa. Detta är ett effektivt sätt att bekämpa social dumpning och skatteflykt. Jag uppmanar Europeiska kommissionen och Eurogruppens medlemmar att, i samarbete med medlemsstaternas regeringar, vidta de åtgärder som krävs för att upphäva inskränkningarna för arbetstagare från Rumänien och Bulgarien. Euroområdets sociala marknadsekonomi måste bli ett föredöme för andra.

Vittorio Prodi (ALDE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill tacka kommissionsledamot Joaquín Almunia och ordförande Jean-Claude Juncker för allt de gjort för att utveckla detta betydelsefulla verktyg. Euron har varit ett påtagligt och konkret skydd för oss under krisen.

Vi behöver därför gå vidare och utveckla en ekonomisk politik som går hand i hand med den monetära politik som varit så framgångsrik: En politik för hela Eurogruppen, men potentiellt också för unionen, just av det skälet att vi nu behöver sätta ett krisprogram för att möta de ekonomiska svårigheter som vi kan förutse.

Jag anser därför att det krävs ett starkt engagemang. Vi behöver starta ett program som ger resultat, både för att bygga upp en infrastruktur för energi i Europeiska unionen och för att spara energi. Jag är övertygad om att vi måste göra detta så snart vi någonsin kan.

Gay Mitchell (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Tillåt mig att göra mitt anförande i punktform.

Det systemfel som vi har upplevt beror framför allt på att marknaderna är så homogena. Om erfarna personer som Jean-Claude Juncker och Joaquín Almunia inte lyckas göra marknaderna heterogena igen skjuter vi bara upp vårt misslyckande. Problemet kärna är de homogena marknaderna.

För det andra sa irländarna att euron skulle bli en valuta som är som ett fordon utan broms, ratt och strålkastare. Så fel de hade! Hur skulle det stå till med Irland i dag utan euron och Europeiska centralbanken? Varför tar vi inte åt oss lite mer ära för det här? Detta kan ju vara ett sätt att underlätta ratificeringen av Lissabonfördraget.

Apropå vaccinationsargumentet, slutligen: Föräldrarna bestämmer, men om alla föräldrar avstår från vaccination så sprider sig epidemierna.

Jag säger bara en sak: Ensam är inte stark. Vi briter är ett starkt folk, men det har blivit dags för oss att än en gång överväga att införa euron. Det fungerar inte om alla ska dra åt olika håll.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Att flera olika ekonomier med varierande prestationsförmåga ska ha samma räntesats och växelkurs har alltid varit ekonomiskt struntprat. Europeiska centralbankens viktigaste funktion är dessutom att hålla inflationen under kontroll, det är bankens rättsliga skyldighet. Under den rådande ekonomiska krisen är detta det minsta av våra problem.

Detta är de svaga punkter som så småningom kommer att göra att Europas gemensamma valuta spricker. Men nu använder de brittiska eurofilerna kursrasen för pundet som ett argument för ett tillfälle att ansluta oss till euroområdet. Om de hade haft elementära ekonomiska kunskaper, hade de vetat att det är just därför som Storbritannien ska hålla sig utanför.

Pundets förmåga att pendla in sig till rätt värde gentemot andra länders valutor kommer i väsentlig utsträckning att bidra till att Storbritannien klarar det förestående ekonomiska ovädet. Storbritannien behöver den gemensamma europeiska valutan lika mycket som en drunkande behöver en tvångströja.

Dragoş Florin David (PPE-DE). - (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill först gratulera båda föredragandena, Pervenche Berès och Werner Langen. Tio år är varken särskilt lång eller särskilt kort tid. Ändå har dessa år helt klart bidragit starkt till konsolideringen av den gemensamma marknaden, och till att bygga upp det värn som för närvarande skyddar oss mot finansiell spekulation. Under nuvarande kris anser jag att det kan ge mycket bättre resultat att skärpa bestämmelserna för finans- och banksektorn, samtidigt som vi uppmuntrar till investeringar i forskning och utveckling, främjar konkurrensen och utbildar medborgarna om finansiella frågor.

Jag anser att Europeiska unionens medlemsstater behöver visa ekonomisk och finansiell solidaritet just nu. I dagens ekonomiska kris kan ingripanden i bank- och finansväsendet på sin höjd åstadkomma en skenbar stabilitet. Herr kommissionsledamot! Jag hoppas att krisens följder inte påverkar budgetprognoserna för 2007–2013. En hållbar utveckling går kanske att åstadkomma med europeiska resurser, så att vi utvecklas i den riktning vi önskar.

Christopher Beazley (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Beträffande Storbritanniens medlemskap i euroområdet, så tror jag att Storbritannien alltid inledningsvis brukar tveka inför att ansluta sig till europeiska överenskommelser. Sedan ångrar vi oss snabbt och begär inträde vid sämsta tänkbara tidpunkt. Vi borde ha varit med och instiftat euroområdet – då hade vår ställning varit mycket starkare i dag. Jag ser fram emot att se vår nästa, konservativa, regering begära inträde i euroområdet inom kort.

(Applåder)

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Jag vill bara framföra två synpunkter. För det första har euron klarat sitt eldprov. Det är nog bara tack vare euron som vi har sluppit den spekulation som annars skulle ha riktats mot Europas nationella ekonomier under finanskrisen. I den meningen har därför euron klarat sitt eldprov. Hade vi hamnat i den här krisen utan euron, kulle Europa förmodligen ha haft allvarliga svårigheter, eller kanske rentav vara på fallrepet.

Jag anser att två saker är helt avgörande för framtiden. För att euron ska förbli stabil och öka sin betydelse som en global reservvaluta vid sidan av dollarn måste två saker garanteras: För det första att ECB, som visat sin förmåga under krisen, förblir oberoende, vilket redan har nämnts här, och för det andra att stabilitets- och tillväxtpakten får en större roll. Redan i sin nuvarande form gör pakten en enorm nytta, men vi behöver också tillämpa och slå vakt om den.

Joaquín Almunia, ledamot av kommissionen. - (ES) Herr talman! Jag vill tacka alla ledamöter som deltagit i denna debatt. Jag tycker att debatten visar att det finns en mycket bred majoritet bakom det betänkande som debatteras, och även ett mycket brett stöd både för vår gemensamma valuta och för att fortsätta med EMU-projektet. Jag säger inte detta för att än en gång rada upp de argument som fördes fram av oss som ville

skapa den ekonomiska och monetära unionen för tio år sedan. Skälet är analysen av det som har hänt under dessa tio år och av vad vi bör göra nu, i denna ekonomiskt mycket kärva tid.

Dagens problem beror naturligtvis inte på euron. Som vi alla vet har denna mycket djupa kris inte utlösts av Europa eller på grund av euroområdet. Men en sak står klar: Notan hamnar hos oss och hos andra industriländer, framväxande ekonomier och utvecklingsländer. Det beror på att ingen kan frikoppla sig från den globala ekonomin. Men den ekonomiska och monetära unionen ger oss i alla fall de redskap vi behöver för att bättre kunna lösa problemen. Vi tror att vi kan ta oss ur krisen snabbare genom att samarbeta än om varje land skulle försöka på egen hand.

Jag håller med alla som har sagt – och de är många – att Europeiska centralbanken sedan den instiftades med råge har svarat upp mot det förtroende som vi gav den i Maastrichtfördraget. Jag anser att banken har gjort en utmärkt insats och att vi bör stödja dess arbete, eftersom den utgör en väsentlig del av den ekonomiska och monetära unionen.

Jag håller också med alla dem som säger att vi bör behålla stabilitets- och tillväxtpakten så som den är i dag, efter 2005 års översyn. Vi kan då använda de möjligheter till flexibilitet som infördes 2005 och som har debatterats här vid åtskilliga tillfällen. Genom flexibiliteten kan vi iakttä budgetdisciplin och se till att reglerna för budgetdisciplin efterlevs. Flexibiliteten blir ett hjälpmedel när vi ska förankra hållbarhetskriterierna för våra offentliga finanser. Men den kommer samtidigt att hjälpa oss att reagera finanspolitiskt i en situation som kräver aktiva åtgärder på skatteområdet och i finanspolitiken.

Finanspolitiska stimulanspaketet ger bara resultat om vi arbetar samordnat. Våra ramar för budgetdisciplin underlättar samordningen, men innehåller även begränsningar som ska hindra att samordningen av de finanspolitiska stimulanspaketen blir statsfinansiellt ohållbar. För det tredje har många talare tagit upp en sak här i dag, nämligen att vi tveklöst behöver förstärka eurons röst när vi försvarar vår valutas stabilitet, i bilaterala och multilaterala kontakter med parter som placerat i vår valuta, med företrädare för andra valutor och, i synnerhet, med de andra valutor som hör till de stora aktörerna i den globala ekonomin.

Krisen beror i grunden på makroekonomiska obalanser som vi borde ha åtgärdat. Det gick inte, eftersom det saknades en fungerande mekanism för att komma till rätta med globala obalanser. Vi har diskuterat detta i Washington, och dessa diskussioner behöver fortsätta. Att vi européer ger euron vårt fulla politiska stöd är en förutsättning för att detta ska ge resultat. Vi behöver också införa styrningsmekanismer som låter oss försvara våra intressen så som de förtjänar, via växelkursen för vår valuta. Jag anser att detta är den väg som vi bör slå in på, vilket konstateras i betänkandet, av Eurogruppens ordförande, av kommissionen och, under de närmaste månaderna, även kommer att konstateras av allt fler av medlemsstaternas stats- och regeringschefer.

Detta förutsätter samordning, men det ska vara rätt sorts samordning. Det innebär inte att vi ska ifrågasätta Europeiska centralbankens oberoende, eller samordna besluten i den ekonomiska politiken på något konstlat sätt. Dessa beslut behöver även fortsättningsvis fattas med hänsyn till förutsättningarna i varje enskilt land. Det är inte verklig samordning. Vad jag talar om är den samordning som alltid har skett beträffande den ekonomiska delen av den ekonomiska och monetära unionen. Det handlar om en samordning som främjar den ekonomiska och monetära unionens mål, både i den makroekonomiska politiken och i den koppling som måste finnas mellan makroekonomisk politik och strukturpolitik.

När vi i kommissionen talar om samordning så menar vi denna form av samordning. I dagsläget anser jag att den recessionsrisk som vi är utsatta för visar att vi behöver prioritera denna samordning, och att den ekonomiska och monetära unionen ger oss de verktyg som krävs för att uppnå detta.

Jean-Claude Juncker, Eurogruppens ordförande. – (FR) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort, eftersom flertalet av dem som har försökt att ange tonen i debatten inte finns kvar i kammaren längre. Det finns därför ingen anledning att bemöta dem.

Vad det övriga angår får jag säga att jag är imponerad av den breda samsyn som Europaparlamentets debatter har utmynnat i. Vi tycks ju i stort sett alla anse att euron har varit framgångsrik. Det gläder mig att euroområdets medlemmar tycker det. Det är också roligt att höra dem som vill att deras länder ska gå med i euroområdet säga samma sak. Jag kan konstatera att de som alltid har sagt att allt vi gör är oerhört korkat har behållit denna inställning, som inte kan beskrivas bättre än med deras epitet för vår inställning. Intet nytt i parlamentet, med andra ord, förutom att en viss nervositet – för att uttrycka det mildt – ändå har börjat prägla våra debatter. Det beror på den finansiella och ekonomiska kris som vi för närvarande befinner oss i.

Här vill jag därför säga två saker till ett antal talare. Det finns ingen i Europa som fanatiskt förespråkar extrema budgetnedskärningar – ingen. Vi har reformerat stabilitets- och tillväxtpakten. Vissa av de förändringar av pakten som vi gjort har väckt missnöje bland kammarens ledamöter. I dag är samma personer först med att lovorda de kloka besluten från mars 2005, när vi tillämpade ett mer ekonomiskt synsätt på tolkningen av stabilitets- och tillväxtpakten. Detta synsätt ger i dag medlemsstaterna och deras budgetar lite andrum, trots att vi är på väg in i en fas som visserligen inte är en depression, men som ändå gör konsolidering av de offentliga finanserna svårare.

De medlemsstater som har skött sig och fört en stram budgetpolitik de senaste åren har tillräckligt stora marginaler för att kunna reagera på den rådande ekonomiska krisen, inklusive de strukturpolitiska utmaningar som vi nu står inför. Medlemsstater som misskött sig har fått det svårare att frigöra de budgetresurser som skulle låta dem reagera i den nuvarande krisen.

Men i hela euroområdet är det vår skyldighet att reagera genom att anpassa vår ekonomiska politik till krisen. Det räcker inte att tala om budgetstabilitet. Det räcker inte att vi ägnar hela vår energi enbart åt finanskrisen. Det står klart att euroområdet måste reagera kraftfullt och samordnat på den ekonomiska krisen. Vi har några veckor på oss för att sammanställa de komponenter vi behöver för att göra en analys och vidta åtgärder. Sedan kan vi definiera hur denna praktiska och kraftfulla reaktion ska se ut. Men alla som kräver mer samordning av den ekonomiska politiken ska naturligtvis främja detta. De får inte föregripa beslut i den ekonomiska politiken utan att först rådgöra med sina kollegor i Eurogruppen.

Det är lätt att stå här i parlamentet och efterlysa en samordnad ekonomisk politik. Jag föreslår att ni, i enlighet med arbetsordningen, lägger fram en tvärpolitisk text där Europaparlamentet, företrätt av de stora partigrupperna, uppmanar Eurogruppen och regeringarna i ledamöternas respektive hemländer att sluta tillkännage åtgärder i sin ekonomiska politik innan de har rådgjort med sina kollegor i Eurogruppen.

Uppmana era regeringar – det är lätt att stå här och ställa sådana krav – uppmana era regeringar att respektera principen om samordning av den ekonomiska politiken. Lägg fram en tvärpolitisk resolution, så får vi se. Inom två, tre eller fyra månader visar det sig om regeringarna gör vad ni begär av dem. Det är ju väldigt ofta så att de politiska partier som ni tillhör sitter med i de regeringar som ni riktar er till. Att handla så här vore trovärdigt, förnuftigt, logiskt, rationellt och konsekvent.

Jag säger därför att vi behöver vidta kraftfulla och samordnade ekonomiska åtgärder mot det som alltmer liknar en ekonomisk kris. Angående lönepolitiken ska vi hålla tand för tunga, men utan att förtiga det som bör sägas.

Ni har rätt när ni säger att de socialdemokratiska koalitionsregeringarna med De gröna i Tyskland förde en lönepolitik som minskade de tyska arbetstagarnas köpkraft. Sedan dess har läget förbättrats. Man kan säga detsamma om Frankrike, vars regering på den tiden – mellan åren 1998 och 2002/2003 – inte var reaktionär. Snarare tvärtom, såvitt jag förstår. Vissa personers inlägg skulle definitivt må bra av en smula klädsam självkritik.

Vad det övriga beträffar, alltså beskattningen av sparandet, ligger vi tre år före den tidtabell vi enades om. Herr Jonckheer, ni har alldeles rätt när ni kräver att direktivet tillämpas på fler finansiella instrument. Skatteparadisen kan ni ju diskutera med regeringen i ert hemland, på ert eget språk. Då finner ni nog att ni har en del kvar att göra.

Pervenche Berès, föredragande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Tack för den här debatten. Herr kommissionsledamot, herr ordförande för Eurogruppen! Europaparlamentet har presenterat en färdplan som, tror jag, på ett konstruktivt sätt hjälper er att utföra den uppgift som vi utgår ifrån att ni lyckas med.

Herr Juncker! Ni sa till oss: "Om ändå partigrupperna kunde enas!" Men partigrupperna kommer att enas. I morgon röstar de igenom punkterna 61.d och 61.g, där de kräver precis det som ni uppmanar dem att kräva. När ni ger er iväg till mötet med ekonomi- och finansministrarna i morgon kan ni räkna med det.

Ni sa till oss: "Det finns inget betänkande om skillnaderna." Betänkandet må vara lite luddigt, men en sak är säker: Ingen konvergens av den ekonomiska utvecklingen i euroområdets länder har, uppnåtts. Elisa Ferreira har gett er ett konkret exempel.

Beträffande differenserna mellan medlemsstaterna kan jag inte heller dela er inställning, herr Juncker. Jag har föga förståelse för dem som kräver samordning när det passar dem, men tar avstånd ifrån det och tycker att nationerna ska agera självständigt när det passar bättre. Att den ekonomiska politiken samordnas ligger i allas intresse, och den situation som råder i dag är oacceptabel. USA å sin sida har redan hunnit genomföra

två Paulsonplaner. Samtidigt står ni här i Europa och hävdar att det dröjer några veckor till innan vi kan komma fram till något att säga Europas invånare, som förväntar sig att vi reagerar. Vi behöver agera tillsammans. Europaparlamentets förslag i dag ger kommissionen redskap för att gå vidare. Jag hoppas att vi får gehör och stöd.

Werner Langen, föredragande. – (DE) Herr talman! Jag ska ta vid där premiärministern slutade. Jag anser att den flexibilitet som euroområdet och de 27 medlemsstaterna visat de senaste veckorna är en mycket bra början. Nu behöver den utvecklas vidare, Ert anförande här präglas av stor erfarenhet. Om även medlemsstaterna respekterar denna, tvivlar jag inte på att vi kommer att slå in på rätt kurs.

Jag vill tacka samtliga för deras insatser. Karsten Friedrich Hoppenstedt citerade från den första debatten om euron, då euron kallades för en "sjuklig, för tidigt född bebis". I dag, tio år senare, har euron blivit en lovande gosse – euro är ett maskulint substantiv på mitt språk, medan D-marken har feminint genus – som har fått fina betyg i hela grundskolan och nu ska börja gymnasiet. Det återstår att se om pojken bemästrar alla hinder, men jag hyser ganska gott hopp om att han kommer att lyckas. Det vidgar verkligen vyerna att höra Christopher Beazley säga att till och med de konservativa i Storbritannien på fullt allvar överväger att införa euron. På det svarar jag naturligtvis att inträdet i euroområdet inte är kostnadsfritt ens för Storbritannien. Ni måste fullgöra era skyldigheter angående såväl samordningen som regleringen av finansmarknaderna, och uppfylla minimikraven på harmonisering.

I det avseendet är vi på rätt väg. Jag vill tacka kommissionen, och i synnerhet Joaquín Almunia, och Eurogruppens ordförande, för ett utmärkt samarbete. Vi tar er på orden beträffande era förslag. Vi vill samarbeta med er.

(Applåder)

Talmannen. – Debatten är avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 18 november 2008 klockan 12.

22. Rekommendationer om tillämpningen av principen om likalön för kvinnor och män (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Edit Bauer, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, med rekommendationer till kommissionen om tillämpningen av principen om likalön för kvinnor och män (2008/2012(INI)) (A6-0389/2008).

Edit Bauer, föredragande. – (SK) Löneskillnader mellan kvinnor och män är inget nytt fenomen. Sedan mer än femtio år har en artikel i Romfördraget förbjudit könsdiskriminerande lönesättning. 1975 trädde direktiv 117 i kraft, som innebär att medlemsstaterna är skyldiga att se till att principen om lika lön för lika arbete efterlevs. Naturligtvis beror inte alla löneskillnader på diskriminering. Men de stora talens lag gör att de bestående skillnaderna i bruttotimlönerna är oförklarliga.

Enligt Eurostat minskade timlöneskillnaderna från 17 till 15 procent under åren 1995 till 2006, och detta under en tid när kvinnorna är de som tar flest universitetsexamina.

Tendensen är alltså fallande, men minskningen är inte linjär. En studie i fyra av Europeiska unionens medlemsstater, som genomfördes av Dublin Foundation 2007, visade att löneskillnaderna faktiskt ökar. Om löneskillnaderna minskade i nuvarande takt och inte då och då ökade igen, skulle de kanske vara utjämnade om 70 år.

Vi kan nog alla skriva under på att vi inte har någon särskilt verksam lagstiftning på området i dag. Löneskillnaderna har många orsaker. De kan bero på systemet, eller på individen. Till de viktiga faktorer som gör att löneskillnaderna består hör branschvis, vertikal och horisontell segregering, hur olika yrken klassificeras, förutsättningarna för att hitta en jämvikt mellan arbetsliv och fritid samt stereotyper. Dessa skillnader kvarstår senare i form av olika höga pensioner. Kontentan är, som det brukar heta, att fattigdomen har en kvinnas ansikte.

Det finns också individuella aspekter på löneskillnaderna. En studie från kommissionen visar att skillnaderna tilltar med ökande ålder, anställningstid och utbildningsnivå. Statistiken visar dessutom att skillnaderna bland unga människor är obetydliga. Klyftan uppstår efter det första barnets födelse, när kvinnan återvänder från sin mammaledighet.

Detta problem påverkar vår ekonomiska konkurrensförmåga starkt. Men när vi nu också samtidigt står inför en demografisk kris får vi inte längre blunda för detta allvarliga moraliska problem.

I dag är frågan vad Europaparlamentet kan göra för att lösa situationen. Å ena sidan har vi ett bestående problem, å andra sidan en lagstiftning som är tämligen bristfällig. Samtidigt får vi givetvis inte glömma bort att orsakerna till löneskillnaderna ligger utanför lagstiftningsområdet.

Men lagstiftning är det enda verktyg som Europaparlamentet har att tillgå. Var och en som berörs av den här situationen har ett eget ansvar. Vårt ansvar är att se till att vi tydligt signalerar att vi vill ha bättre och verksammare lagar som kan bidra till en rättvisare arbetsmarknad.

ORDFÖRANDESKAP: SIWIEC

Vice talman

Vladimír Špidla, *ledamot av kommissionen*. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen välkomnar detta initiativbetänkande om principen om likalön för kvinnor och män. Jag gratulerar föredraganden till att hennes arbete håller så hög kvalitet.

Kommissionen anser, precis som parlamentet, att den 15-procentiga löneskillnad mellan kvinnor och män som finns i Europa i dag är oacceptabel. Vi ska dock vara försiktiga och får inte glömma bort att denna indikator jämför de relativa bruttotimlöneskillnaderna mellan kvinnor och män i hela ekonomin. Den mäter därmed inte enbart den direkta diskrimineringen, utan är en indikator på samtliga faktorer som har betydelse i detta sammanhang, och på all den diskriminering som kvinnor utsätts för, både innan de inträder på arbetsmarknaden och under loppet av hela sin yrkeskarriär.

I kommissionens meddelande i juli 2007 skrev vi att gemenskapens lagstiftning fungerar bra för att undanröja den direkta diskrimineringen, det vill säga då kvinnor får en sämre ersättning än sina manliga kollegor för att utföra samma arbete. Lagstiftningen fungerar emellertid inte lika bra för att driva igenom principen att samma ersättning ska utgå för arbete som har samma värde.

Efter en ingående analys konstaterar kommissionen att vi bör överväga att ändra gemenskapens lagstiftning på ett sätt som framför allt omöjliggör all direkt och indirekt könsdiskriminerande lönesättning.

Kommissionen tillkännagav att den under 2008 skulle analysera hur gemenskapslagstiftningen påverkar löneskillnaderna, och vid behov föreslå de anpassningar som krävs. Den detaljerade analys som jag nämnde tidigare pågår för närvarande, och jag kan inte förutspå vad resultatet kommer att bli. Kommissionen säkrar kvaliteten i arbetet genom att anlita utomstående sakkunniga som konsulter, och utnyttjar också de omfattande och detaljerade specialistkunskaper som finns hos jämställdhetsorgan i medlemsstaterna.

Vi kommer att diskutera studiens preliminära resultat vid ett seminarium under första kvartalet 2009. Då bör alla berörda parter medverka, bland annat medlemsstaterna, rättsexperter, jämställdhetsorgan i medlemsstaterna, arbetsmarknadens parter och det civila samhället.

Parlamentets inställning kommer att bli avgörande. Symtomatiskt nog har ett av de lagstiftande organ som medverkar bestämt framhållit att den berörda lagstiftningen behöver ändras snabbt. Det är också viktigt att parlamentets praktiska rekommendationer i samband med dessa förändringar berör områden som de viktigaste berörda parterna har pekat ut som särskilt problematiska. Hit hör bland annat öppen lönesättning, arbetsutvärderingar och sanktionsmöjligheter.

Sammanfattningsvis delar vi parlamentets åsikt att det är oacceptabelt med så stora löneskillnader mellan kvinnor och män i Europa. Kommissionen anser att tiden nu är mogen för att avsluta analysen och utvärderingen och planera nästa steg för att åstadkomma mer konkreta resultat.

Donata Gottardi, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag är uppriktigt stolt över det arbete som utförts här i parlamentet och över dess förmåga att dra nytta av redan erkända befogenheter för att föreslå lagstiftning.

Det betänkande som vi snart ska rösta om gäller en central fråga, en grundläggande princip i EU:s lagstiftning, nämligen principen om lika lön för kvinnor och män på arbetsplatsen. Detta är inte bara en grundläggande princip, det är också den första – åtminstone tidsmässigt sett – bland principerna om jämställdhet. Vi vet att den fanns med redan i Romfördraget, vi vet att den har tillämpats sedan EG-domstolens allra första domar, att den reglerades genom ett direktiv redan 1975, och att den reglerades på nytt när detta direktiv omarbetades

2006. Vi vet också att denna princip är föremål för ständigt återkommande studier och forskning, vilket även kommissionsledamoten nämnde, samt för ständiga påståenden om hur den ska tillämpas.

Varför återkommer vi då till att på nytt undersöka denna princip så grundläggande och djupgående idag? Det finns många anledningar till detta: för det första vägrar vi att acceptera att den i så många fall inte tillämpas, vilket all statistik vittnar om, och för det andra anser vi att den extrema orättvisa som drabbar kvinnor i EU:s samtliga länder och inom alla yrken, på alla nivåer och inom alla sektorer, absolut måste åtgärdas. Det är dessutom uppenbart att de instrument som vi förfogar över inte räcker, för i annat fall skulle vi efter all denna tid helt säkert ha lyckats vända denna trend.

Slutligen anser vi också att det är dags att ta löneskillnaderna på allvar, och framför allt att inte betrakta dem som en ren slump i kvinnornas yrkesliv. Vad är det då vi kräver? Vi kräver att kommissionen utarbetar ett särskilt, relevant direktiv om löneskillnader i allmänhet. Men inte nog med det – vi kräver inte endast ett direktiv, utan vi ger även kommissionen noggranna rekommendationer. Vi har byggt en bro för att uppnå verklig förändring, och vi anser att denna bro kan stå stadigt om den vilar på åtta pelare.

Först och främst vill vi fastställa en definiering av lönediskriminering. Det räcker inte enbart med att undersöka bruttolön per timme eftersom det skulle visa på en direkt diskriminering, och sådan direkt diskriminering har vi i själva verket redan fått bukt med. Det är således ingen slump att man inom all forskning undersöker hela bilden, pekar på deltidsarbete och uppmuntrar oss att beakta direkt och indirekt segregering, diskriminering samt horisontell och vertikal segregering.

Vi efterlyser jämförbara, faktiska, konsekventa och uttömmande uppgifter. Allt för ofta ställs vi inför manipulerade eller dolda uppgifter, som underlättats genom system för att klassificera personal, från gammalmodiga arbetsstrukturer präglade av stereotyper. Vi anser att organisationer som verkar för jämställdhet kan spela en viktig roll på två plan när det gäller att bekämpa diskriminering, både genom att öka medvetenheten och genom att tillhandahålla utbildning för domarkåren och arbetsmarknadens parter.

Vi strävar efter att införa särskilda straff, även om vi emellertid är medvetna om att det också krävs förebyggande åtgärder, att vi behöver positiva insatser och integrering av ett jämställdhetsperspektiv. Jag hoppas att parlamentet kommer att anta texten i dess helhet, för ju mer exakt och detaljerat arbete vi överlämnar till kommissionen desto mer kommer vi att vinna i effektiv tid. Detta är vår förhoppning: det räcker inte att tala eller skriva om lika löner, utan vi vill att det ska bli verklighet.

Anna Záborská, för PPE-DE-gruppen. – (SK) Jag vill framföra mina uppriktiga gratulationer till Edit Bauer för den föreslagna texten. Som Edit Bauer har sagt är ämnet vi diskuterar lika gammalt som Romfördraget. Inte mycket har förändrats på femtio år.

Frågan om lika lön för likvärdigt arbete som utförs av kvinnor och män dyker upp med påfallande regelbundenhet, särskilt under valperioder. Om utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män föreslår sanktioner mot företag som inte respekterar en grundprincip för löner, kommer protester att resas med hänvisning till subsidiaritetsprincipen, som om denna skulle rättfärdiga ojämställdhet.

Förra veckan deltog jag i ministerkonferensen i Lille. Jag uppskattade den franske presidentens försök att debattera denna fråga, men det fanns mycket få konstruktiva svar om lösningar från medlemsstaterna. Statistik visar att ojämlikheten när det gäller kvinnors löner i huvudsak visar sig efter första barnets födelse.

Den nationella och europeiska politik som syftar till att uppnå en balans mellan familjeansvar och yrkesmässiga ambitioner får inte leda till att nya skillnader uppstår mellan de anställda som har ett familjeansvar och de som är ogifta eller saknar barn och därför inte har ett sådant ansvar. Detta är först och främst en fråga om den sociala modell vi eftersträvar.

Jag föreslår att vi etablerar en koalition med företag i näringslivet. Om cheferna för dessa företag inte är beredda att arbeta i nära partnerskap tillsammans med oss för att främja jämlika löner kommer vårt betänkande bara att samla damm.

Lissy Gröner, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jag är förvånad över att kvinnor fortfarande är så tålmodiga med oss. Vi har talat om jämställda löner under 50 års tid, och inget väsentligt har förändrats. Siffrorna talar för sig själva: 15 procent lägre lön för samma arbete. Detta berövar kvinnor en rättvis lön, för om man ser på det från andra hållet innebär det att kvinnor är tvungna att arbeta 1,25 gånger mer för att tjäna lika mycket. Hur förhåller det sig då i EU?

Medlemsstaterna måste göra mer i detta avseende, och jag är tacksam mot Vladimír Špidla för att ha godkänt våra förslag här i parlamentet och för att ha visat en vilja att vidta lagstiftande åtgärder. Uppenbarligen finns det inget annat alternativ. I Tyskland, en av EU:s största medlemsstater, är löneskillnaden inom den privata sektorn 23 procent. Detta är oacceptabelt, och innebär att vi ligger sämst till i EU.

Vi vet mycket väl att Frankrike och Skandinavien har vidtagit positiva åtgärder. Det är vad det handlar om. Vi uppmanar arbetsmarknadens parter att vidta åtgärder. Den socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet efterlyser öppenhet inom företagen så att bonusar tydligt visas och tas med i den officiella bedömningen för att vi ska få en uppfattning om dem. Regelbundna lönerevisioner kan avslöja framgångar eller misslyckade försök med att bekämpa lönediskrimineringen.

Enligt min uppfattning kommer det att bli oundvikligt att införa en lag för den privata sektorn i Tyskland. Vi måste sätta mer press på medlemsstaterna om att införa en lagstadgad minimilön så att det blir självklart att en kvinna kan leva på sin lön. Det är den bästa garantin mot fattigdom i hög ålder.

Jag vill i alla fall uppmana gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater att, i syfte att bibehålla denna klarhet i Edit Bauers betänkande, dra tillbaka sina ändringsförslag som syftar till att text ska utgå, vilket skulle urvattna betänkandet. Låt oss hålla fast vid det tydliga språk som betänkandet har för närvarande.

Siiri Oviir, för ALDE-gruppen. – (ET) Herr kommissionsledamot, herr talman, mina damer och herrar! Föredraganden Edit Bauer har konstaterat att fattigdomen har en kvinnas ansikte. Jag vill också upprepa att redan 1957 innehöll artikel 119 i Romfördraget en princip om att kvinnor och män ska ha lika lön för likvärdigt arbete. Idag, år 2008, tjänar kvinnor i EU i genomsnitt 15 procent mindre än män, och i mitt hemland Estland tjänar de så mycket som 25 procent mindre än män.

Löneskillnaden inverkar påtagligt på kvinnors position i det ekonomiska och sociala livet, både under och efter deras aktiva yrkesliv. Den ökar också risken för att kvinnor drabbas av fattigdom, särskilt i familjer där föräldrarna är ensamstående. Löneskillnaden mellan kvinnor och män leder ofta till olikheter när det gäller kvinnors och mäns pensioner. Ensamstående kvinnliga pensionärer lever ofta med risken att drabbas av fattigdom.

Därför välkomnar jag den ståndpunkt som föreslagits i betänkandet, dvs. att Europeiska kommissionen, senast den 31 december 2009, bör lägga fram ett lagstiftningsförslag om granskningen av den nuvarande lagstiftningen med avseende på principerna om lika lön för kvinnor och män. Vi har godkänt alltför många lagar och väntat alltför länge, men resultaten är inte vidare positiva.

Som tiden har utvisat kan detta problem inte enbart lösas genom EU:s lagstiftning. Ett betydande genombrott för att lösa problemet skulle vara om frågan prioriterades i politiska handlingsplaner. Endast en effektiv kombination av politiska riktlinjer, som omfattar bättre och mer effektiv lagstiftning samt utser ett ansvarigt parti, gör det möjligt att finna en positiv lösning på problemet.

Jag vill tacka föredraganden för att ha pekat på mycket viktiga aspekter i betänkandet, och jag tackar er för uppmärksamheten.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Det är faktiskt sant att vi, femtio år efter Romfördraget, endast har gjort få framsteg när det gäller kvinnors jämställdhet på arbetsmarknaden. Statistiken är alarmerande: Åttio procent av de deltidsanställda är kvinnor, och endast 57 procent av kvinnorna har ett arbete, jämfört med 72 procent av männen. Den ojämlika lönesättningen har också förblivit stabil sedan 2003, och har endast förändrats med 1 procent sedan 2000. Detta är alarmerande siffror som vi alla beklagar. Vi har också pekat på att kvinnor missgynnas tvåfaldigt genom att den ojämlika lönesättningen också medför olikheter när det gäller pensionsrättigheter och social standard. Vi har dessutom ett skattesystem och ett socialt system där kvinnor fortsätter att bestraffas genom att exempelvis ogifta par och familjer som har dubbla inkomster fortfarande missgynnas inom flera skattesystem, som t.ex. i Tyskland.

Kommissionen har slagit fast att den kommer att lägga fram lagstiftningsförslag, men varför dröjer de så? Varför har så många år passerat under denna parlamentariska mandatperiod utan några förslag på det här området? Vi i parlamentet har redan efterlyst förslag. När det gäller kvoter har vi sagt att det bör finnas rättsliga krav. Det finns också medlemsstater, som t.ex. Sverige, som har fastställt tidsbegränsade mål. Varför drar vi inte nytta av de jämställdhetskrav som finns för att uppmuntra medlemsstaterna att vidta åtgärder för att komma till rätta med de skamliga löneskillnaderna? I Tyskland har vi, som redan nämnts, olyckligtvis placerats på tredje plats från slutet, med en skamlig löneklyfta på 23 procent. Vi behöver också klargöra att

en lagstadgad minimilön skulle medföra förändringar, i synnerhet inom sektorer med huvudsakligen kvinnliga anställda. Vi måste emellertid också ha modet att klargöra ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Ilda Figueiredo, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Den valvering av arbetet som de låga lönerna resulterar i fortsätter att vara ett av de vanligaste sätten för storföretagen att öka sin exploatering av arbetstagarna. Detta drabbar i synnerhet kvinnliga anställda och medför också en devalvering av moderskapet.

Det är oacceptabelt att diskrimineringsnivåerna fortsätter att vara höga mer än trettio år efter direktivet om lika lön för kvinnor och män, särskilt den indirekta diskriminering som följer av bristen på stabilitet i sysselsättningen, vilket särskilt drabbar kvinnor och unga människor. I vissa länder där arbetslösheten är mycket hög, som t.ex. i Portugal, har den genomsnittliga löneskillnaden mellan kvinnor och män ökat. Den är nu mer än 25 procent inom den privata sektorn vilket medför att fattigdomen fortfarande har ett kvinnligt ansikte, även bland pensionärer.

Europeiska kommissionen och medlemsstaterna måste vidta de åtgärder som krävs för att öka arbetets värde, övervinna löneskillnader och undanröja de stereotyper som är förknippade med anställningar och sektorer där kvinnor ständigt diskrimineras. Dessa yrken och sektorer där kvinnor är i majoritet, såsom detaljhandeln, tjänstesektorn och vissa industrier, måste värderas högre.

Erfarenheten visar att ökad arbetslöshet försvagar kvinnors rättigheter, intensifierar exploateringen av arbetstagare och ökar diskrimineringen.

Vi insisterar därför på en ny politik där man prioriterar arbetstillfällen med rättigheter, bekämpning av diskriminering och skydd av moderskap och faderskap som grundläggande sociala värden.

Därför stöder vi detta betänkande, till vilket vi har föreslagit några ändringar. Där framhåller vi att kollektiva förhandlingar och överläggningar har en viktig roll att spela för att bekämpa diskrimineringen mot kvinnor, inte minst i fråga om tillgång till anställning, lön, arbetsvillkor, karriärmöjlighet och yrkesutbildning.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! Förslaget till betänkandet om lika lön för kvinnor och män innehåller vissa välgrundade uppgifter i fråga om lika lön för likvärdigt arbete. Jämlika löner är nödvändigt, liksom skälig ersättning för arbeten som domineras av kvinnor till följd av deras psykiska och fysiska förutsättningar.

Effekterna av de regleringar som har tecknats ned i åtskilliga och meningslöst duplicerade dokument är definitivt beroende av ett effektivt genomförande av lagstiftningen i de enskilda medlemsstaterna. Genomförandet kan emellertid vara ganska svårt inom den förhärskande privata sektorn, där majoriteten av företagsledarna framför allt bryr sig om det egna företagets vinst och inte hyser någon respekt för etiska och moraliska principer. Samtidigt förhindrar de insatser från fackföreningarna, som skulle skydda arbetstagare och delta i löneförhandlingar. Problemet med ojämlika löner är därför en del av diskrimineringen av svagare grupper.

Vi behöver inte akademiker och experter för att förstå att diskriminering framför allt är ett resultat av den vänstervridna materialistiska ideologin, bristen på införlivandet av etiska principer, bristen på personlig utveckling, självishet, girighet, utnyttjande av de svaga och fattiga. Detta inte bara i termer av löner utan också en växande praxis inom EU – vilket sträcker sig ända ner till de fattigaste och svagaste staterna – med diskriminering av katoliker och personer med åsikter som skiljer sig från dem som åläggs genom den politiska korrekthet som krävs här.

Gabriele Stauner (PPE-DE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Det faktum att kvinnor fortfarande tjänar sämre än män för samma arbete är ett sorgligt kapitel i vår europeiska gemenskap.

Det är verkligen helt obegripligt eftersom lagstiftningen är fullkomligt klar på det här området. Sedan gemenskapen upprättades 1957 – vilket redan har nämnts åtskilliga gånger – har principen funnits med i Romfördraget som en direkt tillämplig rättighet. Med andra ord skulle alla kvinnor kunna gå direkt till EG-domstolen för att hävda denna rättighet: EU ger inget starkare rättsligt skydd än detta. Ändå har vi missat målet för denna princip med i genomsnitt 20 procent. Därför är det absolut nödvändigt – såsom kommissionen föreslår här – att genomföra denna princip med hjälp av sekundärlagstiftning.

Denna situation visar återigen att det finns en skillnad mellan lagstiftningen och det verkliga livet. Människor som är beroende av sitt arbete och sin lön – varav många är kvinnor – vågar helt enkelt inte kräva sina

grundläggande rättigheter av rädsla för att avskedas. Därför kan vi inte återigen enbart efterlysa att företagen ska ta sitt ansvar, med motiveringen att kvinnor, i anständighetens namn, inte får behandlas sämre än män i fråga om löner. Den som inte lyssnar får emellertid erfara. Därför är jag för hårda och konsekventa sanktioner för dem som bryter mot lagen. Det är upp till medlemsstaterna, i synnerhet, att äntligen ta detta på allvar och avslöja de företag som kränker denna princip och straffa dem, till exempel genom att utnyttja lagstiftningen om upphandling.

Jag har en kort kritisk kommentar till kommissionen: det är möjligt att förfarandet har varit alltför slapt i det här fallet, och att ni ägnat för mycket uppmärksamhet åt företagen. Jag gratulerar Edit Bauer till hennes betänkande.

Teresa Riera Madurell (PSE). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Även jag vill gratulera föredraganden till hennes arbete. Detta är ett ytterst relevant betänkande med tanke på att löneklyftan i EU är en verklighet som måste undanröjas. Det är oacceptabelt att kvinnor tjänar 15 procent sämre än män och att denna skillnad kan uppgå till 25 procent inom den privata sektorn.

Denna löneklyfta är svår att bekämpa eftersom den härrör från indirekt diskriminering: det är kvinnor som har de mest otrygga anställningarna och majoriteten av deltidsarbetena.

Vad ska vi göra? I grund och botten gäller det att främja principer om lika möjligheter så att det blir möjligt att förena arbete och familjeliv, samt även främja principer som syftar till att minska antalet låglönejobb och höja lönerna i dessa, vilka i huvudsak innehas av kvinnor.

Därför vill jag, bland de rekommendationer som finns i betänkandet – som samtliga är mycket viktiga – betona den om att ändra direktivet om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet genom att ta med hänvisningar till löneklyftan, och också den om att ändra ramavtalet om deltidsarbete, där skillnaderna är som störst.

Marco Cappato (ALDE). - (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill säga till kommissionsledamot Vladimir Špidla att om vi, förutom att beakta de utmärkta förslagen i Edit Bauers betänkande, kan lagstifta på EU-nivå mot lönediskriminering borde vi också ta med diskriminering avseende pensioner. Även om detta är en mer subtil, indirekt form av diskriminering är den särskilt skamlig i ett land som Italien.

Det gäller också diskriminering avseende pensionsålder, en fråga som Europeiska kommissionen redan har undersökt och som jag anser måste uppmärksammas. År 2004 påpekade Europeiska kommissionen för den italienska regeringen att det var oacceptabelt att ha olika pensionsåldrar, nämligen 60 för kvinnor och 65 för män, där den senare kan betraktas som den vanligaste pensionsåldern. Liksom de radikala har vi tillsammans med Emma Bonino försökt att på alla sätt betona inför allmänhet, regering, opposition och partier att denna struktur måste avskaffas. Detta har emellertid inte skett.

Tack vare Europeiska kommissionen fastslog slutligen EG-domstolen den 13 november att denna diskriminering är olaglig och bryter mot fördragen och gemenskapslagstiftningen. Det mest allvarliga är det resonemang som Italien har fört till försvar för denna diskriminering. Italien hävdade att detta var försvarbart till följd av landets mål om att undanröja den befintliga sociokulturella diskrimineringen mot kvinnor – det förekommer med andra ord diskriminering på arbetsmarknaden. För att råda bot på denna form av diskriminering skapas en annan, genom att kvinnor tvingas pensionera sig före män. Enligt min åsikt kräver i synnerhet denna åtgärd ett ingripande, eftersom den skulle kunna undanröjas på EU-nivå.

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). - Herr talman! Först vill jag tacka Edit Bauer för ett bra och viktigt betänkande som jag stödjer fullt ut. För det andra talade en kollega nyss om kvinnor som svaga. Då vill jag säga att kvinnor *inte* är svaga. Däremot så är det patriarkala strukturer i samhället som gör kvinnor svaga.

EU:s lika lön-direktiv har funnits i 30 år. Trots detta är fortfarande kvinnor inte lika mycket värda som män. Varken när det gäller löner eller inflytande – både i samhället och i arbetslivet. Trots att kvinnor generellt har högre utbildning så tjänar de i genomsnitt 15 procent mindre än männen för samma eller likartat arbete. Det är alltså uppenbart att det inte räcker att förbättra den befintliga lagstiftningen för att lösa lönediskrimineringen. Löneskillnaderna mellan kvinnor och män är ytterst ytterligare ett tecken på den fortsatta diskrimineringen av kvinnor inom alla olika områden. Det är inte nog med att vi har sämre lön för lika arbete, vi hänvisas väldigt ofta till atypiska arbeten, deltidsarbeten osv. Denna lönediskriminering förföljer kvinnorna livet ut genom att vi också ofta får sämre pensionsvillkor och sämre förutsättningar när vi åldras.

Det är hög tid att vi tillsammans ser till att avbryta denna diskriminering av kvinnor!

Godfrey Bloom (IND/DEM). - (EN) Herr talman! Det finns tyvärr ett grundläggande missförstånd hos flertalet politiker beträffande orsakerna till att det förekommer löneskillnader mellan kvinnor och män. Grundförutsättningen, om än felaktig, vidmakthåller myten om att anställning är ett fenomen som styrs av efterfrågan och arbetsgivare. Det stämmer inte. De som hävdar att alla kvinnor ska tjäna lika mycket som män för det som ser ut som likheter i arbetsbeskrivningen missar helt och hållet poängen att ingen individ är en ekonomisk enhet.

Trots en redan överbelastad sysselsättningslagstiftning, i regel utarbetad av personer med liten eller ingen erfarenhet av företagande, fortsätter löneskillnaderna av en enda anledning: sysselsättning handlar om efterfrågan och utbud, om val av livsstil, den grundar sig ofta på prioriteringar, målet om tidig pensionering, en önskan om att leva i vissa delar av ett land eller en stad, krav som gäller en fritidssysselsättning eller idrott, eller någon av dessa faktorer. Arbetsgivare och anställd träffar ett ömsesidigt avtal på samma sätt som köpare och säljare om en vara.

Den brittiska kommittén för jämställdhet och mänskliga rättigheter anställer väsentligt fler kvinnor än män, och den genomsnittliga lönen för män är högre än den för kvinnor. Jag håller med om att den tidigare lagstiftningen har haft en begränsad påverkan på denna dynamik. Ja, ni kan lika gärna lagstifta mot en...

(Talmannen avbröt talaren.)

Zita Pleštinová (PPE-DE). – (SK) Tack herr talman, herr kommissionsledamot! Det gläder mig att denna "kvinnodebatt" leds av er som ordförande.

Jag uppskattar föredraganden Edit Bauers försök att hitta en balanserad strategi för att formulera rekommendationer till kommissionen och förbättra EU-lagstiftningens ramar, i synnerhet lagstiftningens faktiska genomförande.

Till följd av olika införlivande, genomförande och tolkningar på inomstatlig nivå har man, med det direktiv där principen om lika lön för kvinnor och män fastställs, misslyckats med att avlägsna löneklyftan mellan kvinnor och män, som i huvudsak är förknippad med olika grader av yrkesmässig segregering.

Jag uppskattar att föredraganden har betonat i sitt betänkande att moderskapet inte bör missgynna kvinnor som beslutar sig för att avbryta sin yrkeskarriär för att ta hand om sina barn. I alla medlemsstater bör föräldrar, under en minimiperiod av ett år efter ett barns födelse, motta stöd i nivå med sin nettoinkomst före föräldraledighetens början, och samtidigt bör dessa åtgärder vara knutna till ett lönesystem där antalet år i förvärvsarbete tas i beaktande när ersättningsnivån fastställs. Moderskapet bör gynna kvinnor, inte missgynna dem.

Utbildning är lika viktigt eftersom det kan bidra till att avskaffa könsstereotyper och höja lönerna för det fåtal betalda tjänster och poster som ännu inte innehas av kvinnor.

Medlemsstaterna måste genomföra en konsekvent informationskampanj för att öka medvetenheten bland arbetsgivare och arbetstagare om de befintliga eller potentiella löneskillnader som förekommer på EU:s arbetsmarknad. Samtidigt bör de informeras om de huvudsakliga åtgärder som har antagits i syfte att se till att arbetsgivare straffas om de bryter mot principen om lika lön för likvärdigt arbete.

Tack vare Europaparlamentets rekommendation i detta betänkande, till vilket jag gratulerar föredraganden Edit Bauer, tror jag att kommissionen – i samarbete med Europaparlamentet och medlemsstaterna – kommer att utarbeta lagar som definitivt kommer att garantera lika lön för kvinnor och män.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Mina damer och herrar! Detta betänkande är kanske det mest seriösa dokument som utarbetats när det gäller löneklyftan. I synnerhet utgör de rekommendationer som åtföljer betänkandet ett steg framåt eftersom principen om lika lön för likvärdigt arbete äntligen tillämpas. Jag vill gratulera dem som har bidragit till betänkandet. Hittills har arbete värderats på grundval av tradition och möjligheten att förhandla. När jag talar om att förhandla tänker jag mig deltagande av mäktiga fackföreningar som förmår regeringar och arbetsgivare att godta anständiga löner. Båda dessa kriterier har missgynnat kvinnor.

Vi behöver ett icke-diskriminerande system för att värdera arbeten och en ny metod för att klassificera yrken. Vi uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att slutligen engagera sig för att anta särskilda åtgärder som kan främja jämställdheten mellan kvinnor och män. Vi hoppas att de kommer att offentliggöra detta genom att stödja den klausul som är mest gynnsam för kvinnor i EU i slutet av denna månad i Paris. Låt oss emellertid inte ha några illusioner. När det nya systemet har skapats och genomförts skulle det ändå bara

gälla betalt arbete. Det arbete som utförs i hemmet och på den svarta marknaden kommer att fortsätta att utföras, särskilt av kvinnor, utan någon löneklyfta eftersom de inte ens får någon lön för detta arbete.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag anser att Edit Bauers betänkande är en stor framgång. Ojämlig lönesättning för kvinnor och män är en av de mest svårbemästrade formerna av diskriminering mot kvinnor. Som Edit Bauer sa saknas det tillförlitlig statistik om arbetsplatser på både nationell nivå och EU-nivå. Jag har själv tagit upp denna fråga i ett antal böcker och artiklar som jag har publicerat under de senaste åren. Lägre lön för kvinnor som utför samma arbete och som har samma meriter och produktivitet är olyckligtvis orsakat av djupa stereotypiska uppfattningar om vem som bör vara familjeförsörjare.

Denna plikt är av hävd tilldelad män och fram tills i dag har alla sysselsättningsstrukturer, vare sig det gäller privat eller offentlig sektor, mer eller mindre accepterat detta. Det finns en djupt rotad uppfattning att en man, med sin lön, försörjer inte bara sig själv utan också sin familj, medan en kvinnas lön bara är något slags extrainkomst till familjebudgeten.

Hur otroligt det än kan tyckas är denna illusion så fast förankrad att även om man uppnår lika rättigheter på arbetsplatsen kan vi inte lita till kulturell upplysning, utan istället måste vi tyvärr hitta metoder för att genomföra jämställdhet genom lagstiftning. Jag är därför mycket positiv till idén om att artikel 29 i direktiv 2006/54 skulle utvidgas till att även omfatta utförliga instruktioner om tillämpningen av principerna om jämställdhet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Betänkandet från Edit Bauer kräver ingen ytterligare kommentar från vår sida för att visa den väg som bör följas för att utplåna en företeelse som samhället borde skämmas över, och som skapar ett ständigt kretslopp av orättvisa, där barn i en familj ser sina mödrar utföra samma jobb som fäderna men till lägre lön, och där kvinnor ser sina manliga kolleger utföra samma sysslor som de själva men till högre lön.

Samhället tolererar således denna företeelse och återupprepar den, eftersom kvinnor borde ha lagstiftningsredskap för att kunna förändra sina omständigheter när och om det blir nödvändigt. Statliga myndigheter borde införa lämpliga åtgärder, där man tar hänsyn till perioder som ägnas åt familjelivet, perioder av arbetslöshet och sjukdom samt föreskriver rättvis beskattning för att kompensera för kvinnors ojämlika lön för utfört arbete. Detta bör inte endast bedömas utifrån den tid som man har arbetat utan också av kvaliteten och ytterligare faktorer som en kvinna medför till sitt arbete.

Jag upprepar Marco Cappatos uppmaning till er, herr kommissionsledamot, om att ompröva er ståndpunkt som kommission när det gäller den dispyt som några medlemsstater hade beträffande pensionsåldern för män och kvinnor, och det land där dessa tvister föregick och som ställdes inför EG-domstolen. Tvisterna handlade om att förbättra för alla kvinnor, oavsett om de var mödrar eller inte. Givetvis är det förvisso ännu viktigare för mödrar att ta hänsyn till den samlade arbetade tiden, särskilt som ni förespråkar en hel livscykel när man beräknar tid i arbetslivet.

(Talmannen avbröt talaren.)

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Herr talman! I EU tjänar kvinnor i genomsnitt 15-25 procent mindre än män. Det lönesystem där antal tjänsteår ingår i beräkningen av lönen är dessutom till nackdel för kvinnor, som ofta avbryter sina karriärer av familjeskäl. Att uppfostra barn, byta arbetsplats eller gå ner i arbetstid ställer kvinnor i en situation av konstant strukturell eftersläpning. Idén om lika lön för likvärdigt arbete får inte förvrängas av en stereotypisk hållning till kön och sociala roller, vilket tidigare i hög grad har påverkat människors yrkes- och utbildningsval, samtidigt som mammaledighet eller avbrott i karriären av familjeskäl inte får utgöra grund för diskriminering av kvinnor på arbetsmarknaden.

Direktivet om genomförande av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet är ett oåterkalleligt inslag i gemenskapens regelverk, och medlemsstaterna måste genomföra detta snarast möjligt. Målet att minska löneklyftan måste införlivas fullt ut i anställningsreglerna, och genom att regelbundet kontrollera att lika lön föreligger samt genom att hota med sanktioner bör man kunna sätta stopp för varje form av diskriminering, i synnerhet könsdiskrimineringen.

Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE). – (NL) Herr talman! Jag är tacksam mot Edit Bauer för hennes utmärkta betänkande. Det är otroligt att vi idag diskuterar en fråga som har funnits med på dagordningen sedan 1957, när principerna om lika behandling och lika lön för kvinnor och män förankrades i fördragen. Vi har haft EU-bestämmelser och lagar under trettio år. Vi har en färdplan för perioden 2006–2010 från Europeiska

kommissionen, och ett av dess huvudsakliga mål – som också finns med i Lissabonstrategin – är att minska löneklyftan mellan kvinnor och män.

Trots detta minskar inte löneklyftan. Faktum är att jag, förra lördagen, läste i *The Times* att skillnaden i lön mellan kvinnor och män i Storbritannien har ökat till 21,7 procent inom den privata sektorn och till 13,8 procent inom den offentliga sektorn. Det finns inget som tyder på en förbättring i andra medlemsstater heller, se till exempel på mitt eget hemland. Jämställdhetsrapporten för Nederländerna från Världsekonomiskt forum visar att Nederländerna inte rankas högre än nummer 88 på listan över lika lön för likvärdigt arbete.

Det krävs därför åtgärder. I fredags antog ministrarna från Frankrike, Tjeckien och Sverige en handlingsplan. Men hur många fler handlingsplaner behöver vi egentligen? Edit Bauer ger åtskilliga rekommendationer i den resolution som hon lagt fram, och som förvisso är utmärkt, men enligt min uppfattning bör två frågor prioriteras. För det första måste vi se till att lika behandling tillämpas, och i detta avseende bör mycket striktare kontroller införas, dvs. lika lön för kvinnor och män, vilket alla våra sociala trygghetssystem grundar sig på. För det andra – och jag anser verkligen att ni bör uppmärksammas på detta – finns det en pensionsklyfta mellan kvinnor och män. Vi står inför en åldrande befolkning, och om kvinnor inte får en pension har vi en djupt bedrövlig situation framför oss. Det är detta vi bör fokusera på i framtiden.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Jag välkomnar diskussionen om detta betänkande. Att skillnader i lön mellan kvinnor och män kvarstår är oacceptabelt. Vi bör emellertid inte begränsa vår diskussion till lika lön för likvärdigt arbete. Vi måste anta ett bredare perspektiv. Arbetets särprägel ligger till grund för all verksamhet, och det är viktigt att hitta ett objektivt sätt att fastställa dess värde, med tydliga regler, kriterier och indikatorer som kan åstadkomma större objektivitet och undanröja diskriminering genom tydliga lagstiftningsåtgärder. Ett viktigt instrument är att utvärdera olika slags sysselsättning och arbeten och att fastställa deras pris. Den låga ekonomiska statusen för vissa yrken gör dem oattraktiva, så att män generellt sett undviker dem medan kvinnor åtar sig dem. En förbättring av denna situation skulle ha en positiv inverkan när det gäller att främja kvinnors ekonomiska oberoende. Den låga ekonomiska statusen för exempelvis tjänster som tillhandhålls av sjuksköterskor eller lärare är inte acceptabel, eftersom den inte alls överensstämmer med deras betydelse för samhällets utveckling. Detta är ett område där kommissionen och medlemsstaterna också har sina skyldigheter.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Mina damer och herrar! Jag vill börja med att säga att jag för min del anser att det är helt oacceptabelt att kvinnor tjänar i genomsnitt 15 procent mindre än män, och inom den privata sektorn är skillnaden så stor som 25 procent. Låt mig i detta avseende betona att kvinnor i mitt eget hemland Slovenien inte ligger efter män när det gäller utbildning, så åtgärder bör vidtas. Många människor ifrågasätter troligtvis varför det är nödvändigt att vidta åtgärder på EU-nivå och varför lösningen på problemet inte kan överlåtas åt medlemsstaterna. En av orsakerna är att det tar alltför lång tid att minska skillnaderna, och en annan orsak är att det i flertalet medlemsstater finns alltför få kvinnor inom politiken för att tillräcklig uppmärksamhet ska ägnas åt könsrelaterade problem.

En minoritet har bara möjlighet att belysa sina problem på ett trovärdigt sätt om den, inom en särskild institution som t.ex. ett parlament eller en regering, utgör åtminstone 30 procent av det totala antalet. Det finns ett stort antal europeiska länder där kvinnornas representation inom politiken inte uppgår till 30 procent. Den genomsnittliga andelen kvinnor i medlemsstaternas regeringar och parlament är mindre än 30 procent. Vår representation i Europaparlamentet är 31 procent, vilket bara är något högre än den kritiska massa vi behöver för att fästa uppmärksamheten på könsrelaterade problem på ett effektivt sätt. Därför måste vi göra detta härifrån.

En annan fråga som jag har ställt mig är om de föreslagna åtgärderna är alltför omstörtande och om de strider mot subsidiaritetsprincipen. Här håller jag med föredraganden när hon säger att lagstiftningen inte är tillräckligt effektiv och att den skulle kunna, och borde, förstärkas. Våra förslag måste vara djärva och utgöra en välgrundad utgångspunkt för utformandet av realpolitiken. Jag stöder hennes förslag om att kommissionen, senast den 31 december nästa år, bör ha utarbetat ett nytt lagstiftningsförslag beträffande de befintliga reglerna om lika lön för kvinnor och män, och jag gratulerar henne till ett väl utfört betänkande.

Iratxe García Pérez (PSE). – (ES) Herr talman! För två månader sedan diskuterade vi här i parlamentet den årliga rapporten om jämställdhet mellan kvinnor och män. En av de mest oroande aspekter som belystes under den debatten är nu ämnet för dagens debatt, nämligen skillnaden i lön mellan kvinnor och män.

Det är oroande att vi sedan 2003 inte har lyckats minska denna 15-procentiga löneklyfta. Detta innebär att en kvinna är tvungen att arbeta 52 dagar mer än en man under ett år för att tjäna lika mycket som honom.

Detta är en helt oacceptabel situation i EU och vi måste därför utan tvivel både anta en mer kraftfull lagstiftning och ingå striktare avtal med arbetsgivarna för att försöka avskaffa denna löneklyfta.

Vi kommer emellertid också inom kort att undersöka en annan tveksamhet i detta hänseende. Nästa månad kommer vi att diskutera arbetstidsdirektivet, som även det kan visa sig bli en anledning till oro när det gäller att förena kvinnors familjeliv och yrkesliv. Detta är obestridligen en mycket känslig fråga med avseende på arbete. Därför är vi också förväntansfulla.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). - (BG) Jag vill framföra mina gratulationer till Edit Bauer för det utmärkta arbete som hon utfört om rekommendationerna om lika lön för kvinnor och män. Jag vet att hon har lagt ner stor möda på att utarbeta ett dokument där hon tagit största möjliga hänsyn till den verkliga situationen, och jag hoppas att hennes rekommendationer kommer att förverkligas.

I mitt hemland Bulgarien är löneklyftan mellan kvinnor och män mellan 25–30 procent, och även om helhetsbilden i EU visar en lägre skillnad återstår det faktum att kvinnor tjänar mindre än män. Hur kommer det sig? En av faktorerna är lönestrukturen inom vissa yrken med högre andel kvinnliga anställda. En annan orsak är att ingen ser sig som ansvarig för situationen och därför vill ingen heller ta på sig något ansvar för att lösa den. Dagens djupt rotade stereotyper och fördomar om hur arbete ska fördelas mellan könen utgör inte bara ett hinder, utan används också ofta som en ursäkt för att ignorera problemen.

Vad kan vi göra i denna situation? Först och främst är en obligatorisk förutsättning, som hävdas i betänkandet, att medlemsstaterna fogar sig efter gällande lagstiftning. Statlig politik måste uppmuntra till genomförandet av lika rättigheter och lika lön. För det andra måste öppenheten och insynen när det gäller att utvärdera arbete och fastställa lönenivåer bli en integrerad, snarare än en formell, aspekt av arbetet inom företagen. Och slutligen måste främjandet av intern dialog och god kommunikation mellan ledning och arbetsstyrka, särskilt inom små och medelstora företag, bli en del av en genuint ny kultur i enskilda europeiska samhällen och i EU som helhet.

Jag vill återigen gratulera Edit Bauer till hennes skickliga presentation av problemen och de lösningar som hon i stora drag redogjort för. Tack för er uppmärksamhet.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka er för denna debatt. Jag vill ställa en fråga, och kanske skulle kommissionen kunna ta sig an den. Vi talar om lika lön för likvärdigt arbete, och vi alla vill och önskar att det ska bli verklighet. Vad anser kommissionens om den nuvarande situationen på arbetsmarknaden? Jag oroar mig för att nu, när så många arbetstillfällen går förlorade i EU, problemet kanske förvärras snarare än förbättras eftersom människor vill tjäna pengar, även om de får mindre än vad de egentligen är värda. Jag skulle vilja att kommissionen kommenterar detta.

Jag vill ta upp en fråga om diskriminering som definitivt existerar för kvinnor och män, och det gäller anställda inom offentlig sektor kontra privat sektor där bestämmelser och villkor är mycket olika. Man har olika pensionsrättigheter och säkerhetsproblem, och ibland är ojämställdheten inte bara könsrelaterad. Jag förstår att detta betänkande handlar om kön, och min oro gäller att problemet i den nuvarande situationen kan förvärras snarare än förbättras.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Det finns en skillnad på 15 procent mellan den lön som kvinnor tjänar och den lön som män tjänar när de utför samma arbete. För kvinnliga chefer uppgår siffran till 20 procent, och ända upp till 30 procent när det gäller chefer för små och medelstora företag.

28 procent av forskarna inom industrin är kvinnor, och bara 34 procent av kvinnorna inom industrin har mer än ett barn.

Herr kommissionsledamot, när kvinnor är mammalediga medför den genomsnittliga årliga procentsiffra som används för att beräkna ersättningen under dessa perioder en ekonomisk förlust, trots dess betydelse för den sociala välfärden. Mödrar får inte bestraffas för att de föder barn och tar hand om barnet under de fem första levnads månaderna.

Jag anser också att föräldrapenning inte bara ska betalas ut till mödrar som har arbetat under de senaste 12 månaderna före barnets födelse. Jag anser inte att det är barnets fel om mamman har arbetat eller inte under denna period. Framför allt anser jag att det inte får förekomma någon diskriminering i fråga om barns rättigheter från födelsen.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Jag kan bara upprepa att så långt tillbaka som 1974 antogs dokument som krävde att medlemsstaterna skulle se till att kvinnor och män fick lika lön för likvärdigt arbete. Trots att mer än trettio år har passerat sedan dess har situationen emellertid inte förändrats. I mitt hemland Litauen har dessutom en reformering av pensionssystemet inletts. En del av de medel som har betalats av arbetstagare till den statliga pensionsförsäkringsfonden överförs till privata pensionssparfonder. På bara några år har det visat sig att kvinnor, för att få ett lika stort årligt utfall från dessa fonder som män, måste betala 35 procent högre avgifter än männen eftersom de lever längre. Att lämna dessa fonder är dessutom som att lämna slaveriet, det är omöjligt – detta är i sig ett brott mot de mänskliga rättigheterna och valfriheten. Förutom Litauen är det bara Bulgarien som tillämpar ett liknande könsbaserat system.

Efter att ha undersökt sådana fall uppmanar jag kommissionen att ta initiativ och föreslå beslut.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det är oerhört oroande att kvinnor i EU måste arbeta nästan två månader längre för att tjäna lika mycket som männen. Även om EU är på utdöende är allt vi kan göra här att konstatera att lönediskrimineringen mot kvinnor och barnfamiljer kvarstår och kan vara upp till 25 procent, trots att kvinnor nu har gått förbi män i fråga om utbildningsnivå med proportionerna 60-40. Edit Bauer har noterat att kvinnors arbete i så kallade manliga yrken rutinmässigt undervärderas utan objektiva skäl. Om orsaken är de arbetsår som kvinnor saknar för att de i stället tar hand om sina familjer måste vi emellertid ta frågan under allvarligt övervägande. Familjen får inte vara ett handikapp.

Edit Bauer har satt en sten i rullning, och hennes argument för att inleda en översyn av antidiskrimineringslagarna är övertygande. Jag stöder också förslaget att företag som vill delta i offentlig upphandling eller projekt som finansieras med EU-medel ska kunna uppvisa en icke-diskriminerande lönepolitik. Jag menar att det är så vi ska ändra på arbetsgivarnas könsstereotyper, särskilt inom den privata sektorn. Jag vill tacka föredraganden för ett mycket professionellt betänkande.

Bogusław Liberadzki (PSE). - (PL) Herr talman! Det är typiskt att vi bara har haft två manliga talare i diskussionen om denna viktiga fråga. När det gäller Godfrey Bloom var hans inlägg så manligt att det var svårt att hålla med honom.

Det är emellertid ett mycket viktigt betänkande vi diskuterar. Det är ett betänkande där vi får veta att arbete har ett stort värde, att det måste avlönas tillräckligt och att lönen måste differentieras på grundval av kriterier som arbetets karaktär, den effektivitet med vilken det utförs och förmågan att skapa mervärde – och inte på könsrelaterade kriterier. Det är dock förändringar på väg även i medlemsstaterna. Jag vill gärna nämna mitt eget land, där vi alldeles nyligen har infört jämställdhetsbestämmelser som gör det möjligt för en pappa att ta föräldraledigt. Det visar att vi anpassar oss och att vi är på rätt väg.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Kvinnor får inte lika lön för lika arbete. Men deras lön är också lägre därför att de arbetar i låglönesektorer och i tillfälliga, sämre arbetsformer. Ett annat resultat av löneskillnaden är skillnader i sociala förmåner, särskilt på pensionsområdet. Dels får kvinnor sämre betalt för samma arbete, dels är deras anställningstid kortare på grund av det ansvar som följer med moderskapet. Båda dessa faktorer bidrar till fattigdom hos kvinnor när de når pensionsåldern. Löneskillnaden drabbar därför kvinnorna dubbelt så hårt.

Jag vill påpeka att diskriminering vanligen är förbjuden i lag, medan den fortsätter i praktiken. Det viktigaste är därför att se till att lagen efterlevs i praktiken.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) Det finns inga skäl att diskriminera kvinnor i det här avseendet, och det är inte en fråga som är öppen för diskussion. Tre korta frågor: på ekonomiska grunder bör lönen motsvara effekten av arbetet i form av den tjänst som tillhandahålls, oavsett vem som utför det. Den andra punkten: EU:s befolkning blir allt äldre, oavsett vad vi tycker om det. Vi kanske skulle överväga en bonus för kvinnor som gör samma arbete som män men samtidigt beslutar sig för att skaffa barn och uppfostra dem och därmed upprätthåller befolkningens storlek. Punkt tre: ett bra exempel på det här området är akademiska institutioner, åtminstone dem som jag känner till, där man erbjuder lika möjligheter och lönen helt enkelt är resultatbaserad. Den modellen kanske skulle kunna tillämpas även inom andra sektorer.

Andrzej Jan Szejna (PSE). - (PL) Herr talman! Jag vill ansluta mig till de manliga talare – tyvärr mycket få under denna debatt – som inser att den offentliga debatten och uppförandet på den politiska dagordningen av en så viktig fråga som lön och lika lön för kvinnor och män tillhör de viktigaste frågor och rättigheter som garanteras i nationell lagstiftning och EU-lagstiftning.

Jag kan säga att jag, i likhet med alla andra, motsätter mig att lönenivåerna ska bero på kön. Utbildning och erfarenhet kan spela in, men inte under några omständigheter kön. Mitt intryck är att den nationella lagstiftningen och EU-lagstiftningen är relativt väl utvecklad på detta område, och i många fall kan den sägas vara mycket bra, men vad som oroar mig är att den inte efterlevs, att den inte tillämpas i praktiken eftersom det inte finns någon tradition att göra det. EG-domstolen har ofta upprepat att den inte efterlevs. Det handlar därför inte om att stifta fler lagar utan om att se till att de följs.

Astrid Lulling (PPE-DE). – (FR) Herr talman! De löneskillnader som kritiseras här i kammaren är desto svårare att förstå eftersom dagens unga kvinnor kan skryta med bättre utbildningsresultat än männen i alla medlemsstater och är i majoritet bland akademikerna.

Jag vill ändå betona att vi har haft en solid rättslig grund sedan 1975 och särskilt sedan 2006, och att jag därför mellan 1975 och 1980 kunde uppmuntra kvinnor i mitt land som diskriminerades att väcka talan mot sina arbetsgivare, särskilt inom den offentliga sektorn. Hundratals miljoner luxemburgska franc, den valuta som användes på den tiden, betalades ut till dem retroaktivt.

Vi bör alltså först och främst utnyttja den sunda lagstiftning som gäller, även om det innebär att vi måste förstärka den genom att stödja vår föredragandes utmärkta rekommendationer.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag vill tacka för debatten om en fråga som helt enkelt är oacceptabel. Det finns inga verkliga eller försvarbara skäl till att kvinnor fortfarande har lägre genomsnittslöner än män. Ni har under debatten tagit upp väldigt många olika aspekter och väldigt många olika frågor som hänger samman med löneskillnaderna, och jag anser att debatten har visat hur komplicerad denna fråga är.

Jag vill påpeka att frågan finns på EU:s politiska dagordning därför att kommissionen nyligen tagit upp saken i ett antal av sina dokument, och även för att kommissionen håller på att utarbeta en särskild potentiell översyn av gällande lagar, och givetvis också därför att parlamentet har tagit upp frågan genom Edit Bauers betänkande, som jag återigen vill uttrycka min uppskattning för. Det är dock även tack vare att trojkan med de tre på varandra följande ordförandeskapen i Lille inte bara tillkännagav utan faktiskt antog en handlingsplan som innebär att frågan finns med på dagordningen för tre ordförandeskapen, dvs. Frankrikes, Tjeckiens och Sveriges.

Jag vill också påpeka att en uppsättning konkreta åtgärder på det här området, vid sidan av handlingsplanen, lades fram för de enskilda medlemsstaterna i samband med debatten i Lille. Några av dessa åtgärder var faktiskt mycket radikala och bör enligt min mening kunna ge resultat.

Jag vill än en gång tacka er för att jag fått tala och för debatten, och jag vill påpeka att kommissionen är helt inställd på att samarbeta med parlamentet i denna fråga för att så småningom få ett slut på denna orättvisa och ohållbara situation.

Edit Bauer, föredragande. – (SK) Mina damer och herrar! Jag vill tacka er för en mycket intressant debatt. Jag har några kommentarer. För det första räcker det inte med lagstiftning för att lösa det här problemet. Såsom redan har sagts finns det många skäl att lagstifta, men vissa ekonomiska problem kan givetvis inte lösas med hjälp av lagstiftning.

Jag håller också med om att vi definitivt bör utnyttja den gällande lagstiftningen bättre. Lagstiftningens långa historia visar dock tydligt att den inte är särskilt effektiv i sin nuvarande form. Vi har inte tillgång till några andra instrument än lagstiftning. Det betyder att vår uppgift helt uppenbart är att hjälpa till så att den gällande lagstiftningen bidrar till att lösa detta mångåriga problem på ett sätt som gör arbetsmarknaden mera rättvis.

Jag har en sista anmärkning. Många av mina kolleger i parlamentet har understrukit att det med hänvisning till lika rättigheter är oacceptabelt att skillnader som dessa kvarstår. Jag vill emellertid framhålla ett annat perspektiv, en annan aspekt av denna fråga, och det är de krav som gäller för ekonomisk konkurrens. Kravet på lika lön för lika arbete finns nämligen med i fördraget som en förutsättning för rättvis ekonomisk konkurrens. Jag anser att det är det svar vi bör ge de kolleger som framhållit att arbetsmarknaden fungerar under andra premisser.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum tisdagen den 18 november 2008.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) EU har en omfattande rättslig ram gällande lika lön för män och kvinnor. Problemet gäller efterlevnaden.

Man är överens om att den gällande lagstiftningen begränsar lönediskriminering på grund av kön. Indirekt diskriminering är fortfarande ett problem. Detta är till största delen ett resultat av ekonomisk segregation, och i sådana fall kan den gällande lagstiftningen bara tillämpas i begränsad utsträckning. Utvärderingen av den rättsliga ramen visar en del olikheter i lagstiftningen i fråga om könsrelaterade löneskillnader.

Även om den tillämpliga lagstiftningen i strikt mening har samma tillämpningsområde uppvisar de gällande direktiven grundläggande olikheter.

a) Löneskillnaderna mellan kvinnor och män ansågs 1975 vara en fråga om ekonomisk konkurrens, en "väsentlig del av den gemensamma marknadens upprättande och funktion".

b) Direktivet från 2006 utgår i stället från principen om "likabehandling och lika möjligheter".

Siffrorna visar på bestående löneskillnader mellan män och kvinnor. De senaste uppgifterna visar en skillnad på 15 procent mellan mäns och kvinnors bruttotimlön. I den privata sektorn är skillnaderna ännu vanligare och skillnaden uppgår till 25 procent.

De könsrelaterade löneskillnaderna förklarades tidigare med individuella olikheter, t.ex. i fråga om ålder, utbildning och erfarenhet. Uppgifter tyder emellertid på att dessa olikheter spelar relativt liten roll för de bestående löneskillnaderna mellan kvinnor och män.

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Principen om lika möjligheter och likabehandling för kvinnor och män är ett ämne av särskild betydelse i de östeuropeiska länder som nyligen integrerats. De riktmärken som används för yrkesmässig prestation är fortfarande i huvudsak baserade på männens prestationer. Det är inte lätt att ändra på detta synsätt i de tidigare kommunistländerna, där regimen propagandarbete har lett till att man i det kollektiva medvetandet har anammat en fullständigt artificiell jämställdhetsmodell. Den bristande överensstämmelsen med den primitiva jämställdhet som fördes fram i kommunistregimernas propaganda har inneburit att dagens insatser för att främja likabehandling mellan kvinnor och män har underminerats.

Mot denna bakgrund anser jag att alla insatser som görs i dag för att främja jämställdheten mellan könen måste ha en bredare pedagogisk ansats och ge EU-medborgarna realistiska systemmodeller för icke-diskriminerande behandling. För att den principen ska kunna genomföras i hela EU måste EU:s institutioner föreslå mer än att en europeisk dag för lika lön ska anordnas.

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Det är ingen tillfällighet att ett av de viktigaste inslagen i färdplanen för jämställdhet 2006–2010 är arbetet för att undanröja löneskillnaderna mellan könen. Problemet med löneskillnaderna mellan män och kvinnor handlar om mer än den grundläggande principen om lika lön för lika arbete. Löneskillnaderna speglar de allvarliga orättvisor som kan iakttas på arbetsmarknaden och som framför allt drabbar kvinnor. De är ett tecken på EU:s allvarliga demokratiunderskott.

Problemet kräver komplexa lösningar som inte kan komma till stånd utan politisk beslutsamhet. Den gällande lagstiftningen måste förbättras, och dess praktiska tillämpning måste främjas och övervakas.

Den verkliga principen om lika möjligheter kan endast genomföras i praktiken om varje medlemsstat visar stark politisk vilja och vidtar konstruktiva åtgärder för att få slut på löneskillnaderna mellan kvinnor och män. Det är oacceptabelt att löneskillnaderna mellan könen fortfarande inte ägnas någon särskild uppmärksamhet i många medlemsstater, vare sig i offentliga debatter eller i politiska program.

Det är också absolut nödvändigt att få till stånd en samhällsdebatt och att organisera utbildningskampanjer. Jag yrkar på att ett paket av politiska åtgärder utarbetas för att åtgärda detta problem. I det sammanhanget måste under alla omständigheter hänsyn tas till nationella olikheter och beprövad och verklig praxis.

Vi behöver mer exakta och detaljerade statistiska uppgifter för att kunna slå fast hur verkligheten ser ut och noggrant övervaka utvecklingen. Löneskillnadernas orsaker måste undersökas, och den information vi då får bör användas för att belysa diskrimineringen och åtgärda och förhindra den i framtiden.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Jag vill gratulera Edit Bauer till hennes hårda arbete för att lägga fram viktiga rekommendationer för Europeiska kommissionen i fråga om tillämpningen av principen om lika lön. Löneskillnaderna inverkar i hög grad på kvinnors ställning i det ekonomiska och sociala livet och utgör ett hinder för jämställt ekonomiskt oberoende.

Det finns flera områden i Europa där kvinnor drabbas negativt av löneskillnader med kön som enda grund. Skillnader i timlön för kvinnor förekommer i både nya och gamla medlemsstater. Inkomstfördelningen skiljer sig åt mellan män och kvinnor: 20 procent av kvinnorna, jämfört med 40 procent av männen i Europa, har en liknande inkomstfördelning i det översta löneskiktet. En annan iögonenfallande löneskillnad finns i den sektorsvisa könssegregationen – hälften av jobben i tre sektorer domineras av män.

Slutligen påverkas förhållandena på arbetsmarknaden av kvinnornas överrepresentation – 30 procent – i deltidstjänster. Siffran är ännu sämre när det gäller kvinnor med visst etniskt ursprung, t.ex. romer. Trots att EU:s rättsliga ram i fråga om lika lön är mycket omfattande har kvinnor fortfarande lägre lön än män i EU, även om de har samma kompetens och utbildning. Det bevisar att det viktigaste målet är att förbättra lagstiftningen genom att göra den effektivare.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (EN) Löneskillnaderna mellan kvinnor och män är alarmerande stora i EU. Det har förekommit en del initiativ för att minska dem, men de krymper alldeles för sakta. Parlamentet har upprepade gånger bett kommissionen att ta initiativ. I betänkandet om löneskillnaderna mellan kvinnor och män beskrivs många specifika sätt för EU att ta itu med problemet.

Det är viktigt att införa tydligare och mer detaljerade definitioner av begrepp som "pensionsskillnader", "direkt lönediskriminering" och "indirekt lönediskriminering", så att vi får bättre verktyg för att ta itu med de könsrelaterade löneskillnaderna.

I dag saknar vi de tillförlitliga statistiska uppgifter vi behöver för att bedöma situationen. Medlemsstaterna och kommissionen bör förbättra sin statistik, men det gäller även privata företag. Företag bör vara skyldiga att genomföra regelbundna lönegranskningar och offentliggöra resultaten av dem.

Vi kan även bidra till att lösa problemet genom att lägga till en särskild hänvisning till lönediskriminering i artikel 26 (Förebyggande av diskriminering) i direktiv 2006/54/EG.

Det är helt enkelt oacceptabelt att kvinnor i EU tjänar i genomsnitt 15 procent mindre än män. Som styrande organ måste vi göra något för att komma till rätta med denna orättvisa.

23. Allmänna regler för punktskatt (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Astrid Lulling, för utskottet för ekonomi och valutafrågor, om förslaget till rådets direktiv om allmänna regler för punktskatt (KOM(2008)0078 – C6-0099/2008 – 2008/0051(CNS)) (A6-0417/2008).

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta förslag till direktiv, som ska ersätta direktivet från 1992, syftar framför allt till att göra införandet den 1 april 2009 av elektronisk övervakning av flyttningar av punktskattepliktiga varor förenligt med lagstiftningen.

Det är alltså en teknisk åtgärd, men samtidigt ett steg i riktning mot mindre byråkrati, färre bedrägerier och snabbare hantering.

Frånsett några få ändringsförslag som jag har lagt fram och som har godtagits för att garantera större konsekvens i det nya systemet, samtycker vi till denna del av Europeiska kommissionens förslag.

Utskottet för industrifrågor, forskning och energi har i sitt yttrande gjort betänkandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor mycket klumpigare genom att kopiera ett stort antal ändringsförslag som förhandlats fram i rådet. Det här tillför i själva verket ingenting väsentligt, som vi ser det.

Den politiska debatten finns på annat håll. Den gäller villkoren för flyttning och beskattning av varor som omfattas av punktskatt, särskilt alkohol och tobak som köps av enskilda konsumenter. Europeiska kommissionen har för en gångs skull varit klok nog att lägga fram en text som baseras på färsk rättspraxis, det vill säga rättspraxis som tillåter européerna att transportera punktskattebelagda varor som köps i en annan medlemsstat än den där de är bosatta, utan kvantitativa begränsningar, förutsatt att varorna har köpts för privat konsumtion.

Mitt förslag och min ståndpunkt som föredragande är otvetydiga: jag stöder helt och hållet denna text från kommissionen, som är tydlig, exakt och grundad på principerna som styr den inre marknaden. Några av mina kolleger i parlamentet, framför allt socialdemokrater och liberaler, har dock sett sig tvungna att lägga fram ändringsförslag som skulle innebära ett återinförande av skattegränser av det slag som fanns före 1992 genom att på nytt införa referensnivåer.

Faktum är att teoretiska referensnivåer i verkligheten innebär kvantitativa begränsningar. Tack vare frånvaro, och genom att utnyttja vissa parlamentskollegers bristande kunskap har de lyckats nå majoritet i utskottet. Min politiska grupp har enhälligt beslutat att lägga fram ändringsförslag som syftar till att återupprätta Europeiska kommissionens ursprungliga förslag. Det är inte mer än rätt. Vi vill inte återgå till gränser och praxis av det slag som fanns innan den inre marknaden kom till stånd.

I stället vill vi ha lösningar som är anpassade till vår tid, även med avseende på elektronisk handel. Vårt budskap till rådet måste vara tydligt: föreslå inte våra medborgare att gemenskapens regelverk ska gå bakåt.

Något som framstår som lika obegripligt är inställningen hos vissa socialdemokrater och liberaler som vill avskaffa de sista skattefria butikerna som finns kvar vid EU:s landgränser. Även kommissionen vill tyvärr göra det, trots att butikerna inte på något sätt stör den inre marknaden. Om de stängs kommer dock tusentals arbetstillfällen att gå förlorade, särskilt vid Greklands gränser. Vi har verkligen valt en lämplig tidpunkt för ett sådant förslag!

Och det är ändå inte det värsta. Den tillfälliga majoriteten i utskottet för ekonomi och valutafrågor har till och med förkastat mitt ändringsförslag, som gick ut på att behålla möjligheten till skattefria inköp för resande vars slutdestination är ett tredjeland, för att ta hänsyn till situationen när det gäller anslutningsflyg.

Om jag reser till Singapore från Luxemburg, via Frankfurt eller Paris, varför får jag inte handla skattefritt på avgångsflygplatsen? Jag måste säga att det är rätt nedslående. Herr talman, jag vill påpeka att jag har sex minuter, men jag kommer inte att utnyttja hela den tiden. Nu förlitar jag mig på att de flesta av våra kolleger i parlamentet – det är synd att de inte är här – är förståndiga nog att anta en lösning som också ligger i konsumenternas intresse och som inte innebär att vi får nya hinder i form av skatter och byråkrati.

De som röstar mot våra förnuftiga förslag i morgon kommer att få svårt att förklara detta steg tillbaka för våra landsmän. De får räkna med att jag och mina kolleger kommer att fördöma deras bakåtsträvande synsätt.

ORDFÖRANDESKAP: VIDAL-QUADRAS

Vice talman

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Först och främst vill jag tacka föredraganden Astrid Lulling och utskottet för ekonomi och valutafrågor för betänkandet och den snabba behandlingen av detta förslag, som ger den rättsliga grunden för datoriserade punktskatteförfaranden från och med april 2010.

Både medlemsstaterna och kommissionen har satsat mycket på systemet för förflyttning och kontroll av punktskattepliktiga varor (EMCS, Excise Movement Control System). Det innebär att dagens pappersbaserade system för kontroll av förflyttning ersätts med ett nytt datoriserat system.

Den ökade användningen av transeuropeiska nät för kommunikation mellan näringsidkare och punktskattemyndigheter, och mellan punktskattemyndigheterna sinsemellan, kommer att innebära att slutbehandlingen av skattskyldigheten vid förflyttning av punktskattepliktiga varor går snabbare.

Det kommer att ge punktskattemyndigheterna ett viktigt redskap för att effektivt ta itu med bedrägerier och därmed skydda den lagliga handeln. Samtidigt kommer det att förbättra servicen till skattebetalarna, som kommer att få bättre rättssäkerhet och möjlighet till informationsutbyte i realtid med sina skattemyndigheter.

Vid sidan av dessa nya bestämmelser kommer det föreslagna direktivet att innebära en fullständig omarbeting och uppdatering av det gamla övergripande punktskattedirektivet från 1992. Punktskatteförfarandena kommer att förenklas och moderniseras i syfte att minska punktskatteskyldigheterna för näringsidkare, särskilt de som bedriver gränsöverskridande handel, utan att punktskattekontrollen äventyras.

Eftersom kommissionen föreslagit en ny och modern rättslig ram för punktskatt måste givetvis en del av de mer politiska frågor som ingår i lagstiftningen diskuteras på nytt.

Det gäller frågorna om landbaserade skattefria butiker, situationen för transitflygplatser och upprätthållandet av referensnivåer för att skilja kommersiella förflyttningar av punktskattepliktiga varor från förflyttningar av sådana varor för privat bruk.

Många ändringsförslag som lagts fram av parlamentet överensstämmer redan med texten i den allmänna riktlinje som man enades om vid Ekofinrådets möte den 4 november 2008, eller går i samma riktning. De kan också godtas av kommissionen.

Jag är därför övertygad om att förslaget snart kan antas och att EMCS kommer att kunna genomföras i tid.

Manuel António dos Santos, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi.* – (PT) Jag tänker använda den första av mina två minuter till att snabbt belysa de huvudsakliga principerna i mitt yttrande, som antogs enhälligt i utskottet för industrifrågor, forskning och energi.

Principerna är följande: ökad effektivitet vid produktion och distribution av varor och tjänster, framför allt genom minskad byråkrati; förbättring av befintliga regler och anpassning av reglerna till rådande förhållanden, i synnerhet för att underlätta riskbaserade övervakningsförfaranden för nationella förvaltningar; förenklade förfaranden och ökad insyn i samband med handel inom gemenskapen genom ökad rättssäkerhet och rättvisa bestämmelser. Slutligen får inte systemet för uppbörd och återbetalning av skatt medföra diskriminerande kriterier, och det bör förhindra dubbelbeskattning.

Detta var de vägledande principerna i det yttrande som jag på industriutskottets vägnar lade fram för utskottet för ekonomi och valutafrågor. Jag vill upprepa att det rådde brett samförstånd om yttrandet i industriutskottet.

Därför måste jag, som ledamot från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, använda min andra minut till att säga att jag inte förstår Astrid Lullings kommentar om att den socialdemokratiska gruppen och gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa – och bara de – infört kvantitativa begränsningar. Det var inte bara den socialdemokratiska gruppen och ALDE-gruppen, åtminstone inte i industriutskottet, utan det var alla, eftersom mitt yttrande som sagt antogs enhälligt.

Jag anser att det är oerhört förvånande att inga kvantitativa begränsningar tagits med, eftersom vi vet att en skatt av detta slag har olika syften. Det handlar givetvis i första hand om skatteintäkter, men det handlar också om att skydda folkhälsan. Varje land fäster naturligtvis olika stor vikt vid dessa två syften.

Därför anser jag att den lösning vi kommit fram till (att fastställa kvantitativa begränsningar) är rättvis och balanserad och inte gynnar något land före ett annat. Den skadar inte heller något av de länder som har en annan syn än det land som Astrid Lulling företräder och som jag givetvis respekterar. Men det landets önskingar kan naturligtvis inte ges företräde framför de generella önskemålen hos EU:s övriga länder.

Min sista kommentar på bara tio sekunder är att den socialdemokratiska gruppen givetvis stöder den inre marknaden och dess utvidgning och inte anser att de förslag som antagits i vare sig industriutskottet eller utskottet för ekonomi och valutafrågor får äventyra den inre marknaden.

Bill Newton Dunn, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd.* – (EN) Herr talman! I motsats till regeringar som vill göra sig av med sådant som är obekvämt värnar parlamentet om privatpersoner, små organisationer och småföretag, och utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd anser definitivt att butikerna vid de yttre landgränserna bör få vara kvar. De bör övervakas bättre, på samma sätt som all brottsbekämpning över EU:s gränser bör förbättras avsevärt, men det är inte en orsak att göra sig av med dem.

För det andra, när det gäller resor till havs och i luften, anser inre marknadsutskottet definitivt att resande bör få handla skattefritt baserat på slutdestination i stället för en transitdestination, eftersom det skulle hjälpa små regionala flygplatser att generera inkomster. Det kanske medför besvär för regeringarna men vi försvarar det med stor kraft.

Det tredje och sista jag vill ta upp – och det är mycket beklagligt att kommissionen inte lät det ingå vid sitt samråd om denna lagstiftning 2006 – är det avskaffande av undantagen som man nu föreslår. Varför lät man inte det ingå? Varför gjorde man inte en konsekvensbedömning av vad det skulle innebära innan man föreslog det?

Zsolt László Becsey, *för PPE-DE-gruppen.* – (HU) Tack, herr talman! Jag vill gratulera både kommissionen och föredragandena till deras arbete, och jag anser att detta elektroniska system för uppdatering kommer mycket lägligt och kommer att få en mycket positiv effekt.

Jag har två kommentarer. För det första måste vi låta den inre marknaden fungera. Om skatteregistreringssystemet och informationsutbytet fungerar bra tror jag inte att privatpersoners handel för privat bruk kommer att orsaka någon större skada. Om det är någon någonstans som har köpt varor för privat bruk och betalar punktskatten kommer grossistpriserna, och i viss mån de olika momssatserna, under alla omständigheter att konkurrera med varandra.

Vi måste inte sätta gränser för allting, och det är helt onödigt att sända negativa budskap för att skydda statskassorna i högprisländer. Det vore mycket märkligt, framför allt inom Schengenområdet, om vi skulle göra oss besvär med polis- eller tullkontroller, eftersom vi vet att det finns en rad andra metoder för att söka igenom innehållet i större lastbilar. Därför ser jag ingen mening med referensnivåer.

Min andra kommentar är att även jag stöder rätten för medborgarna att köpa sådana varor när de lämnar den inre marknaden. När det gäller resor på land tror jag inte att det skulle ge upphov till någon storskalig smuggling, eller att grannmedlemsstaterna skulle lida några större förluster, eftersom priserna i intilliggande tredjeländer är mycket lägre än i EU:s medlemsstater. Därför tror jag inte att det blir någon varuexport i industriell skala.

Jag antar att detsamma gäller i fråga om flygplatser, för man kan inte ta med sig så stora mängder varor i incheckat bagage eller handbagage att vi måste införa ett förbud mot att ta med sig sådana varor för privat bruk till tredjeländer utanför tullunionen. Tack så mycket, herr talman, för att jag fick tillfälle att tala.

Elisa Ferreira, för PSE-gruppen. – (PT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill till att börja med gratulera huvudföredraganden Astrid Lulling och hennes skuggföredragande Benoît Hamon och Olle Schmidt. Av tvingande skäl var det inte möjligt för min kollega Benoît Hamon att komma hit i dag, så jag ska försöka förmedla hans ståndpunkt, som är vår politiska grupps ståndpunkt, i en fråga som förtjänar vår fulla uppmärksamhet. Punktbeskattning är i själva verket en känslig fråga.

När vi talar om punktskatter måste vi komma ihåg att de tas ut på klart definierade konsumentvaror och tjänster: tobak, alkohol och energiprodukter.

Genom kommissionens förslag ändras en text som daterar sig från 1992. Den inre marknaden för dessa varor har förändrats en hel del sedan dess. Det bör också noteras att det nya systemet för att förvalta och kontrollera transaktioner innebär en förändring som vi välkomnar och som bör förenkla systemet för både aktörer och skattemyndigheter, som kommissionsledamoten nyss nämnde.

När det gäller de mer tekniska aspekterna – tidsfristerna för att vidarebefordra handlingar, regler för aktörernas ställande av ekonomiska garantier och så vidare – förtjänar kommissionens förslag och föredragandens betänkande gratulationer och samtycke, eftersom de utgör verkliga och värdefulla framsteg.

Vad punktskatter beträffar bör emellertid inte det politiska innehållet stanna vid tekniska aspekter, som min kollega Manuel António dos Santos redan sagt. Förslaget avser känsliga varor, och försäljningen får inte helt styras av konkurrensens krafter. I det här avseendet vill jag därför inrikta mig på två illustrativa exempel. Det ena gäller referensnivåerna för privat transport av dessa varor, och det andra gäller bestämmelserna för Internetförsäljning.

I dessa frågor håller vi inte alls med föredraganden.

När det gäller alkohol, tobak och även bränsle är skillnaderna i beskattning mellan medlemsstaterna enorma, och därför varierar också detaljpriserna. Jag behöver bara påpeka att priset för ett paket tobak kan variera mellan 1 och 7 euro i EU på grund av dessa betydande skatteskillnader.

Skatter ska som regel betalas i det land där varorna konsumeras, utom när det gäller varor som transporteras inom EU. Enligt gällande regler måste vissa kvantitativa begränsningar respekteras för att det inte ska antas att varorna transporteras för kommersiella ändamål.

Kommissionens förslag syftar till att avskaffa dessa kvantitativa begränsningar, och på just den punkten håller föredraganden Astrid Lulling med. Det var inte vad som överenskommits i utskottet för ekonomi och valutafrågor. Vi kom tvärtom överens om att sänka dessa gränser. Initiativet till det togs av skuggföredragandena Benoît Hamon och Olle Schmidt och av mig.

En liberalisering innebär förstås att vissa konsumenter får möjlighet att köpa dessa varor billigare. Detta är dock inte rimligt om det kan skada medlemsstaternas offentliga finanser eller folkhälsomål som de har rätt att värna. Det är inte heller rimligt om det kan gynna den grå marknaden, vilket vi alla bör undvika.

Den slutliga överenskommelse som nåddes i utskottet var därför att behålla gränserna på en rimlig nivå, nämligen 400 cigaretter eller 45 liter vin per person. Det är de mängder som är avsedda för privat bruk. Det betyder att resande som köper dessa varor upp till den gränsen inte kommer att påverkas.

Av samma skäl motsätter vi oss ändringsförslag 68 från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, som går ut på att distansförsäljning, särskilt via Internet, ska beskattas i säljarens

land och inte i konsumentens land. Det är en (omotiverad) omvändning av den allmänna principen för beskattning. Detta ändringsförslag skulle också öppna dörren för en storskalig grå marknad och måste därför definitivt förkastas.

Till sist måste jag bara nämna frågan om skattefria butiker. Den internationellt erkända principen är att skattefria butiker bara får finnas i hamnar och på flygplatser, för att största möjliga kontroll ska kunna säkras och risken för bedrägerier och missbruk undvikas. Vi måste därför ge människor tillräckligt lång tid för att anpassa sig och därför föreslår vi, för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, en övergångsperiod för de medlemsstater som fortfarande har skattefria försäljningsställen, så att de successivt kan anpassa sig till den nya situationen. Vi föreslår därför ett datum så långt fram i tiden som den 1 januari 2017 för att möjliggöra en gradvis anpassning till den allmänna regeln.

Vi anser att det är ett lämpligt tillvägagångssätt, och det har också lett fram till samförstånd. Det var inte ett fullständigt samförstånd, men det antogs av en majoritet i utskottet för ekonomi och valutafrågor, och jag hoppas att det kommer att antas vid omröstningen i plenum i morgon.

Olle Schmidt, för ALDE-gruppen. – Herr talman, herr kommissionär och Astrid Lulling. Så möts vi åter igen i denna fråga. Det är ju inte första gången vi hamnar i konflikt med varandra, Lulling och jag, om hur punktskatterna i Europa ska utformas. Däremot är det nog första gången som jag upplever att det är jag som har majoriteten på min sida. Det är farligt att förutsäga saker, men vi får se hur det går.

Om det nya tekniska systemet, EMCS, är vi helt överens. Det är om den känsliga frågan om införselkvoter som åsikterna på allvar går isär.

Går utskottets linje igenom så har parlamentet markerat både sitt engagemang för den fria rörligheten i Europa och sitt engagemang för en vilja till en sansad folkhälsopolitik. Som alltid med skattefrågorna gäller det att finna balansen mellan vad som bör förbli en medlemsstats kompetens och vad som är ett gemensamt ansvar. Får vi igenom utskottets förslag innebär det att Europaparlamentet slår fast att tobak och alkohol inte är varor som alla andra, precis som vi tidigare hörde här, och måste behandlas på ett annat sätt. Det är ju inget revolutionerande, det är ju många som har konstaterat det under en lång tid.

Genom att besluta om att halvera de indikativa införselnivåerna samtidigt som principen om ett gränsvärde behålls ger vi medlemsstaterna en hel del utrymme att föra sin egen politik samtidigt som det gemensamma regelverket underlättar för företag och privatpersoner när de handlar över gränserna. Eller enklare uttryckt: Sverige ges manöverutrymme att prioritera folkhälsofrågorna samtidigt som Lullings Luxemburg kan fortsätta med sin inslagna lågskattepolitik. Den inre marknaden kan inte byggas med spritturism som förebild.

Fylleriet och dess konsekvenser är inte ett svenskt problem, som jag ibland får höra. Senast kunde man höra krav på kraftfulla åtgärder mot fylleriet i Storbritannien, något som kanske de brittiska kollegorna också borde fundera över. Jag tycker att det är hög tid att Europaparlamentet intar en mer sansad syn på dessa frågor och ger möjlighet för medlemsstaterna att agera i folkhälsoriktning.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag talar för gruppen Unionen för nationernas Europa och vill fästa er uppmärksamhet på tre punkter. För det första bör förändringar av skatter på EU-nivå främja ökad produktion och distribution av varor och tjänster, framför allt genom minskad byråkrati men också genom att underlätta för nationella förvaltningar att tillämpa kontrollförfaranden baserade på riskanalys.

För det andra uppfyller de lösningar som föreslås i detta direktiv de här kraven. Enklare administrativa förfaranden och ett elektroniskt system för informationsutbyte kommer för medlemsstaternas skattemyndigheter att bli ett redskap för förbättrade och bättre förvaltade kontroller. För det tredje måste vi stödja de lösningar som föredraganden lagt fram när det gäller att inkludera distansförsäljning av punktskattebelagda varor som omfattas av direktivet och också, med avseende på uppskovsförfarandet, när det gäller tillämpning av begränsade garantier för organisationer som uppfyller villkoren rörande gott uppförande och regelbundet användande av systemet med garantiförbindelse.

Trevor Colman, för IND/DEM-gruppen. – (EN) Herr talman! I kommissionens förslag avseende förfarande 2008/0051(CNS) anges i artikel 10 att "medlemsstaterna [...] [kan] medge återbetalning [...] av punktskatt för punktskattebelagda varor som släpps för konsumtion". På denna grund hävdar Astrid Lulling, när det gäller villkoren för återbetalning av punktskatt, att den generella principen i förslaget är att det är upp till medlemsstaterna att bestämma dessa villkor.

I artikel 10 sägs emellertid vidare: "förutsatt att återbetalningen [...] inte leder till undantag av annat slag än de som avses i artikel 11". Artikel 11 handlar om undantag för diplomatiska ändamål, för att understödja internationella organisationer, för att bistå Natos väpnade styrkor och enligt särskilda avtal med tredjeländer. Allt detta är – det håller ni nog med om – rätt specialiserade undantag som, i motsats till vad Astrid Lulling påstår, inte följer den allmänna principen att det är upp till medlemsstaterna att besluta om villkoren för återbetalning.

Detta förslag medger inga undantag för medlemsstaterna, och jag hoppas därför att ledamöterna godtar ändringsförslag 54, som syftar till att åtgärda en uppenbar brist i förslaget.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Herr talman! Så har vi ännu ett besynnerligt förslag från kommissionen framför oss. Med vad som bara kan betecknas som en bulldozerpolitik föreslår man att alla skattefria butiker vid landgränser mellan EU och tredjeländer ska avskaffas.

Den stora frågan är varför. Varför, herr kommissionsledamot, kom ni på det här, och när ni hade kommit på det, varför lade ni inte fram det vid det samråd ni anordnade 2006 och varför tog ni inte med det i den konsekvensbedömning ni var skyldiga att genomföra inom ramen för den nya principen om bättre lagstiftning?

Ni måste därför förklara för oss varför vi ska säga till hundratals arbetstagare att de kommer att förlora sina jobb, särskilt i dessa svåra tider. Ni måste förklara för oss vilka effekter det får för den inre marknaden, som är så stora att ni i ett svep måste avskaffa alla butiker vid landgränser med tredjeländer. I mitt land Grekland fungerar de oerhört bra, och det finns inga problem med bedrägerier och ingen påverkan på den inre marknaden. Parlamentet och de politiska grupper som delar denna mening måste också ta på sig det politiska ansvaret att förklara för arbetstagarna varför vi vill stänga dessa framgångsrika butiker.

Som Astrid Lulling tydligt sa och inremarknadsutskottet tydligt gett uttryck för i sitt betänkande tycker jag inte att vi fått något övertygande svar, och vi tror därför att detta är något av ett infall från kommissionens sida. Vi har inte fått något övertygande svar.

Jag vill därför i elfte timmen vädja om att vi i morgon röstar för ändringsförslag 63, 64 och 65, för att förhindra att denna bulldozerpolitik än en gång raserar allt som fungerar i EU.

Katerina Batzeli (PSE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag vill lägga fram ett specifikt förslag som avser systemet med undantag för landbaserade butiker.

Herr kommissionsledamot! Ni inför ett allmänt undantag för landbaserade butiker. Detta innebär diskriminering mot dessa företag och påverkar i hög grad verksamheten i dessa i övrigt sunda butiker, som i stor utsträckning bidrar till den nationella och lokala sysselsättningen.

I medlemsstater som Grekland, med långa landgränser till tredjeländer, har dessa butiker drivits oproblematiskt och med lönsamhet under lång tid. Frågan om systematiska överträdelse mot kriteriet om köp för privat bruk, eller systematiskt missbruk och skatteflykt, är helt klart föremål för de nationella myndigheternas kontroll. Att tillåta de skattefria butikerna att fortsätta att bedriva handel vid landgränserna skulle enligt min mening vara en lösning som också ligger i linje med kommissionens egna förslag, medan kontrollen av deras verksamhetssätt och bekämpning av skatteflykt skulle vara hamnarnas och flygplatsernas ansvar, precis som för andra butiker.

Jag anser därför att vi vid den kommande omröstningen bör stödja ändringsförslag 57, 63, 64 och 65 och, i värsta fall, ändringsförslag 69, som handlar om att låta dessa butiker fortsätta med sin verksamhet fram till 2012.

Colm Burke (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar betänkandet om allmänna regler för punktskatt. Jag vill framhålla de framsteg som gjorts i frågan om köpskatt. Om det ursprungliga förslaget genomförts skulle det ha inneburit att passagerare endast kunnat köpa skattefria varor på den sista avgångsflygplatsen innan de lämnar EU. I praktiken skulle det ha inneburit att en person som reser från Cork på Irland till Dubai via Paris endast skulle kunna köpa skattefria varor i Paris. Det skulle ha minskat lönsamheten för irländska regionala flygplatser, eftersom många i dag är beroende av kommersiell verksamhet för merparten av sin inkomst. Det skulle utan tvivel ha lett till att arbetstillfällen gått förlorade. Nu har dock detta åtgärdats och jag vill därför gratulera föredraganden till hennes arbete för att lösa våra problem.

Detta är en välkommen utveckling vid en tidpunkt då den irländska regeringen har infört en ny flygplatsskatt som kommer att diskriminera inneslutna mindre regionala flygplatser till förmån för den redan övertrafikerade

flygplatsen i Dublin. I det avseendet uppmanar jag kommissionen att undersöka lagligheten i denna åtgärd enligt EU:s konkurrensregler. Jag välkomnar Astrid Lullings betänkande och kommissionens förslag.

Peter Skinner (PSE). - (EN) Herr talman! Om jag var Astrid Lulling och bodde i Luxemburg skulle jag kanske vara lika angelägen om att inte ha några referensnivåer.

Tyvärr bor jag på en ö där det förekommer en hel del smuggling, och mycket av den alkohol och tobak som människor tror att de kan använda för privat bruk säljs i själva verket senare vidare till andra genom kommersiell återförsäljning. Jag är rädd att allt vi gör för att avskaffa referensnivåerna skulle sända en signal och ett budskap till smugglare som vill sälja alkohol och cigaretter vidare.

Referensnivåer kanske inte verkar vara en trygghet för konsumenterna, men de är en trygghet för barnen. Det är nämligen ofta barn som i slutändan konsumerar den alkohol och de cigaretter som säljs av langare och smugglare som för in dem i min region i sydöst och säljer dem på gatan, på bakgator och i bostadsområden, för en liten slant, en eller två cigaretter i taget kanske, men tillräckligt för att få barn att börja.

Det är denna handel som måste kontrolleras och bara kan kontrolleras genom att vi fastställer referensnivåer så att vi kan komma åt dem som försöker göra det här och försöker smuggla varorna förbi våra poliser och tulltjänstemän.

Därför anser jag att vi bör behålla referensnivåerna. Det är innebär inte slutet på integreringen av de inre marknaderna, men det leder definitivt till en bättre uppfattning om social sammanhållning och socialt beteende, och i Storbritannien har tull- och punktskatttjänstemännen och polisen bett om detta. De har bett om det därför att det ger god vägledning om vad människor kan förväntas ta med sig hem för privat bruk.

Tobak har en livslängd på bara sex månader. När man stoppar skåpbilar som är packade upp till taket med cigaretter måste man därför ställa frågan om det verkligen är för privat bruk eller om det ska någon annanstans för återförsäljning, vilket ofta är till barn.

Gabriela Crețu (PSE). - (RO) Ärade ledamöter! Punktskatt och elektroniska avgiftssystem i allmänhet kan verka vara tekniska frågor, men de tjänar också viktiga politiska syften. För att kunna använda dem måste vi emellertid ta hänsyn till de specifika situationerna i medlemsstaterna, och till de abstrakta teorierna. Samtidigt måste vi upprätthålla överensstämmelsen med mer allmänna principer i den politik vi tillämpar. Det handlar exempelvis om principen om likabehandling.

Detta betänkande skulle uppfylla båda villkoren om ett förslag godtas. Det gäller framför allt ändringsförslag 69, som handlar om att behålla de skattefria butikerna vid andra tullstationer i EU än hamnar och flygplatser fram till 2017. Detta ändringsförslag kommer att innebära ett slut på diskrimineringen mellan dem som reser till havs eller i luften och dem som reser på land, vilken är fullständigt omotiverad inte bara i ekonomiskt och teoretiskt utan även i praktiskt hänseende. Samtidigt innebär det en viss fördel för dem som bor i gränsområdena, vilket redan har påpekats. Dessa människor är ofta ekonomiskt missgynnade på grund av att de bor i landets periferi, och om deras arbeten skulle försvinna skulle det påverka dem negativt.

Det finns allvarliga skäl att godta detta ändringsförslag vid morgondagens omröstning. Jämfört med de enorma utgifter vi utan några invändningar är beredda att ta på oss för att rädda företaget får detta undantag bara obetydliga ekonomiska konsekvenser.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Herr talman! Den fria rörligheten för människor och varor är bara en av EU:s stora landvinningar, men den fungerar inte bra när det gäller varor som omfattas av olika höga konsumentskatter i medlemsstaterna. De motstridiga synpunkterna hos kommissionen, utskottet, EG-domstolen och föredragandena när det gäller kvantitativa strategier har visat att vi inte kommer att finna en bra lösning så länge dessa skatteskillnader finns kvar. Det bekymrar mig att kommissionen inte har genomfört någon konsekvensbedömning så att vi kan avgöra den ekonomiska betydelsen av den parallella marknaden och den sociala inverkan som innebär begränsningar för våra medborgare och som vi kanske alla erkänner. Jag skulle vilja att den här debatten ledde till en samordning av politiken för konsumentskatter på alkohol och tobak, bland annat med tanke på hälsoriskerna. Länder med höga skatter kan faktiskt inte skryta med några synbara framsteg i kampen mot alkoholismen.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Herr talman, herr kommissionsledamot! Kapitel 4 innehåller de grundläggande bestämmelser och förfaranden som ingår i systemet för förflyttning och kontroll av

punktskattepliktiga varor. Det nya inslaget är införandet av systemet och administrativ dokumentation i elektroniskt format.

För att se till att det datoriserade systemet fungerar effektivt bör medlemsstaterna på nationell nivå anta en enhetlig datauppsättning och en struktur som ger de ekonomiska aktörerna ett tillförlitligt gränssnitt.

Övergångsperioden för antagande av systemet för förflyttning och kontroll av punktskattepliktiga varor med punktskatteuppskov måste fastställas med vederbörlig hänsyn till möjligheten att införa det datoriserade systemet i varje medlemsstat. Med detta i åtanke vidtar medlemsstaterna och kommissionen nödvändiga åtgärder för att få till stånd viktiga offentliga system på nationell nivå och se till att de är kompatibla sinsemellan.

Med tanke på den livsmedelskris som nämnts och det europeiska jordbrukets sociala och ekonomiska betydelse anser jag att vi måste titta närmare på möjligheten att avskaffa punktskatten på bränslen som används inom jordbruket, liksom på energi som används till bevattningspumpar.

László Kovács, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tycker definitivt att diskussionen vittnar om ett generellt stöd för det huvudsakliga målet i kommissionens förslag, nämligen att ge den rättsliga grunden för datorisering av punktskatteförfarandena i april 2010.

Jag vill betona och bekräfta att syftet med förslaget är att förenkla och modernisera punktskatteförfarandet, förbättra kontrollen av förflyttningar av punktskattebelagda varor och samtidigt minska de byråkratiska skyldigheterna i samband med punktskatt för näringsidkare och begränsa bördan för privatresande. Det var de vägledande principerna för förslagen.

Jag har några kommentarer till de ändringsförslag som gäller en del av de känsligare frågorna i förslaget.

När det gäller "referensnivåerna" skulle kommissionen kunna godta att behålla dem som ett redskap fast vi inte ville införa eller föreslå referensnivåer. Dagens kvantitativa referensvärden måste dock behållas. Vi kan inte godta en sänkning av dessa värden, vilket skulle utgöra ett steg bakåt jämfört med direktivet från 1993.

Vad beträffar avskaffandet av skattefria butiker vid landgränser, som också är en känslig fråga, vill jag påminna er om att denna tanke ursprungligen dök upp redan 1960, när Världstullorganisationen, WCO, rekommenderade att skattefria butiker vid landgränser skulle avskaffas. Jag vill också erinra er om att länder som Slovenien, Ungern och en del andra tvingades stänga sina landbaserade skattefria butiker 2002, när anslutningsförhandlingarna med tio nya länder slutfördes. Jag anser därför att den föreslagna lösningen, som innebär att Grekland och Rumänien får en mycket lång övergångsperiod, faktiskt är rättvis i jämförelse med den ståndpunkt som intagits gentemot tidigare nya länder.

När det gäller återbetalning av punktskatt till små bränsledistributörer vidhåller kommissionen principen att insolvens hos slutkonsumenten inte kan vara ett skäl att inte ta ut punktskatt. Mot bakgrund av den rådande ekonomiska krisen och de ibland fortsatt höga bränslepriserna, och för att säkra bränsledistributionen till slutanvändarna, bör det dock vara möjligt för medlemsstaterna att på annat sätt värna små distributörers intressen, förutsatt att sådana åtgärder inte snedvrider konkurrensen.

När det gäller konsekvensbedömningen, något som många talare tog upp, vill jag påminna er om att en konsekvensbedömning redan gjorts 2004, så vi tyckte helt enkelt inte att det var nödvändigt att göra om den två år senare.

Avslutningsvis vill jag tacka parlamentet för dess stöd och dess konstruktiva inställning. Genom att ge den rättsliga grunden för det nya systemet för förflyttning och kontroll av punktskattepliktiga varor ger vi medlemsstaterna möjlighet att snabba upp förberedelserna inför systemets införande, som planeras till april 2010. Kommissionen kommer att vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att alla centrala system är på plats till dess, och ge det stöd som krävs för att möjliggöra en friktionsfri övergång till den nya papperslösa miljön.

Astrid Lulling, föredragande. – (FR) Herr kommissionsledamot! Vi vill verkligen att systemet för förflyttning och kontroll av punktskattepliktiga varor ska ersätta papperssystemet i april 2009, och vi hoppas att hela den olyckliga debatten om referensnivåerna inte kommer att försena antagandet av direktivet.

Jag vill säga till Manuel António dos Santos att dessa referensnivåer inte har någonting med hälsa eller med Luxemburg att göra. Jag vill påpeka för Elisa Ferreira att vi här i kammaren 2005 antog ett betänkande av Dariusz Rosati, parlamentsledamot från socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, där vi godkände

att referensnivåerna skulle avskaffas. Dessutom har Benoît Hamon, som nu har andra bekymmer, i sitt ändringsförslag föreslagit mycket högre gränser än de som föreslås i den skamliga socialliberala kompromiss som kokats ihop bakom ryggen på mig. Till Olle Schmidt vill jag säga att vi faktiskt inte får blanda ihop saker och ting och tala om beskattning och hälsa i samma andetag. Dessutom står alkoholismens gissel tyvärr i direkt proportion till punktskattenivån – ju högre ett lands punktskatt är, desto värre är dess problem med alkoholism. Alla länder är givetvis fria att införa en så hög punktskatt som de vill, för vi har bara miniminivåer och inga maximinivåer, men var snäll och tala inte med oss om hälsopolitik när era punktskatter ligger på den nivån.

Till Peter Skinner vill jag säga att smugglare faktiskt struntar blankt i referensnivåer. Dessutom innehåller kommissionens förslag kriterier för definition av varor för privat bruk som ger ett bättre skydd än referensnivåerna, även mot smuggling. Jag hoppas att vi kan komma fram till den rätta lösningen i morgon, nämligen den som jag föreslår.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

24. Hinder för reformen av Europeiska unionens solidaritetsfond (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Gerardo Galeote Quecedo, för utskottet för regional utveckling, om hinder för reformen av Europeiska unionens solidaritetsfond (O-0092/2008 – B6-0472/2008).

Gerardo Galeote, frågeställare. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Än en gång ägnar vi en debatt i plenum åt reformen av Europeiska unionens solidaritetsfond, vars syfte som vi alla vet är att lindra skador orsakade av större naturkatastrofer på EU:s territorium.

Fonden visade sig mycket snart vara ineffektiv när det gällde att nå de fastställda målen, och Europeiska kommissionen lade därför 2005 fram ett förslag om ändring av den förordning som styr detta solidaritetsinstrument. Syftet var att förbättra inte bara funktionen utan även tillgången till fonden och dess täckning vid en större naturkatastrof.

Europaparlamentet arbetade snabbt och intensivt med detta förslag – det är lätt att bevisa – och i maj 2006 hade vår institution avslutat sin första behandling. Vid den tiden hoppades och trodde vi alla att rådet skulle göra detsamma, eftersom det var en förordning som omfattades av medbeslutandeförfarandet. Men som vi nu alla vet blev det inte så. I motsats till vad alla hoppades fördröjde rådet processen genom sin överksamhet.

Under denna period har EU vid sidan av allvarliga översvämningar även drabbats av svåra bränder, som i några fall har krävt dödsoffer, och dessutom omfattande torka. Rådet har dock förblivit likgiltigt. Förslaget om att förbättra förordningen ligger fortfarande på rådets bord, trots uppmaningar från EU:s institutioner och sociala krafter.

I dag vill vi än en gång uppmana rådet att handla och påminna det om att ändringen av denna förordning inte kommer att kräva en enda euro mer från gemenskapsbudgeten. Våra krav har inga finansiella konsekvenser utan syftar enbart till att åtgärda de funktionella problem som uppstått sedan detta solidaritetsinstrument inrättades.

Allt vi vill göra är att förbättra funktion och flexibilitet, hela tiden i överensstämmelse med subsidiaritetsprincipen. Vi konstaterar att instrumentets nuvarande utformning gör att tillgången till det är mycket besvärlig, begränsad och oflexibel, vilket vi tyvärr sett under de nästan sju år som det tillämpats.

Jag vill därför fråga om denna oförmåga hos de delegationer som ingår i rådet att komma fram till en gemensam ståndpunkt har någon verklig förklaring, och om någon kan tala om för oss vem och vilka argument som stoppar upp reformeringen av denna förordning. Vi skulle vilja att Europeiska kommissionen drev på reformeringen, talade om för oss vilka åtgärder man planerar och tydligt redogjorde för de alternativ man övervägare för att arbetet ska komma igång. Om kommissionen har några alternativ skulle vi givetvis vilja veta vilka de är och hur tidsperspektivet ser ut.

Jag anser att det är lämpligt att påminna de närvarande, särskilt det franska ordförandeskapet, om att detta instrument inrättades med ett lovvärt syfte: att snabbt och på ett lämpligt och synligt sätt visa unionens solidaritet med sina medborgare.

Till sist vill jag framföra ytterligare en uppmaning, den här gången specifikt till det franska ordförandeskapet. Det gäller en fråga som hänger nära samman med denna, nämligen inrättandet av en europeisk civilskyddsstyrka, som Michel Barnier, tidigare ledamot av kommissionen, lade fram en rapport om för Europeiska rådet 2006.

Jag ska avsluta. Fonden inrättades framför allt som ett symboliskt uttryck för solidaritet mellan EU och dess medborgare. Min sista vädjan är att vi, om vi efter så lång tid och så mycket möda lyckas få detta att fungera i någon mån, bör rikta vår första tanke och handling mot dem som dog i dessa katastrofer i EU.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Europaparlamentet, och framför allt ledamöterna i utskottet för regional utveckling, för fortsatt intresse och stöd för solidaritetsfonden.

Det är ett instrument av stor betydelse för främjandet av EU:s strategiska solidaritetsmål, och sedan det inrättades 2002 har 61 ansökningar inkommit och fonden har utnyttjats i 33 fall i 20 olika länder. Det sammanlagda anslaget så här långt är 1 523 miljoner euro. Enligt Revisionsrättens särskilda rapport nyligen förvaltas fonden väl och ger snabbt, effektivt och flexibelt bistånd.

Fonden har dock sina begränsningar. Gränsen för att kunna nyttja Europeiska unionens solidaritetsfond är oerhört hög. Det innebär att fonden inte lämpar sig för vissa typer av katastrofer där de stödberättigande utgifterna normalt är lägre, t.ex. skogsbränder, och mer än två tredjedelar av alla ansökningar om bistånd från fonden som inkommit hittills har avsett undantag för så kallade "ovanligt allvarliga regionala katastrofer".

Dessutom är det, med alla de gemenskapsinstrument som finns, oerhört svårt, för att inte säga omöjligt, för oss att reagera vid katastrofer som orsakats av människan, vilket åskådliggjorts vid industriolyckor som oljeutsläppet från "Prestige" och terroristhandlingar som bombningarna i Madrid i mars 2004. För närvarande är det inte heller möjligt att ge bistånd från Europeiska unionens solidaritetsfond vid en allvarlig folkhälsokris.

Av dessa skäl antog kommissionen i april 2005 ett förslag till översyn av förordningen. Trots gemensamma insatser med flera ordförandeskap sedan 2005 har rådet hittills inte lyckats nå enighet om detta förslag. En orsak är att de allra flesta medlemsstater anser att fonden fungerar bra med det befintliga systemet och inte ser det som nödvändigt eller lämpligt att utöka den till att omfatta fler situationer, framför allt eftersom man är rädd att en sådan utökning skulle få konsekvenser för budgeten.

Rådet har inte formellt redogjort för varje medlemsstats ståndpunkt, men dess synpunkter stöds nästan enhälligt. Det har inte heller angetts var man skulle kunna finna kompromissområden för att nå fram till en överenskommelse om kommissionens förslag.

Kommissionen är fortfarande övertygad om att en översyn av förordningen om solidaritetsfonden är nödvändig för att öka unionens förmåga att snabbt reagera vid större katastrofer som inte i dag omfattas av förordningen. Därför kommer man att utarbeta en rapport för att granska genomförandet av solidaritetsfonden under de sex år den har funnits och komma fram till vilka begränsningar fonden har och om det finns utrymme för förbättringar. Vi hoppas att rapporten kommer att leda till nya diskussioner i rådet och Europaparlamentet om en översyn av den gällande förordningen om solidaritetsfonden. Rapporten bör vara färdig i slutet av första kvartalet 2009.

När det gäller civilskydd har kommissionen börjat identifiera bristerna i civilskyddsresurserna med utgångspunkt i scenarier som avser större katastrofer, och möjligheter att åtgärda de konstaterade bristerna undersöks. I detta sammanhang kommer kommissionen tillsammans med medlemsstaterna att undersöka innovativa lösningar för att stärka EU:s sammanlagda kapacitet för katastrofhantering inom ramen för det pilotprojekt och den förberedande åtgärd som ingår i budgeten för 2008.

På grundval av detta arbete kan kommissionen komma att föreslå att bristerna ska åtgärdas genom utveckling av civilskyddsmoduler som kan sättas in när som helst eller genom ytterligare reservkapacitet som utformas för att komplettera de nationella åtgärderna vid större katastrofer, även när det gäller bekämpning av skogsbränder.

Rolf Berend, för PPE-DE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag talar i egenskap av föredragande för socialfonden, solidaritetsfonden från 2002 och den utökade och förbättrade versionen från 2006.

Detta betänkande, som Europaparlamentet antog med stor majoritet, har legat på is i över två år eftersom det stoppas upp av rådet, trots att medborgarna med allt högre röst kräver europeisk solidaritet mot bakgrund av de allt vanligare naturkatastroferna. Solidaritetsfonden, som hastigt knåpades ihop efter de förödande

översvämningarna 2002 för att ge akut bistånd, var ett instrument som utlovade omedelbar hjälp vid katastrofer. Med tiden har det dock visat sig – som ni så riktigt sa, fru kommissionsledamot – att det instrument som står till förfogande i dag gör det oerhört svårt, om inte helt enkelt omöjligt, att reagera på lämpligt sätt på storskaliga kriser på EU-nivå.

Dessutom är den gällande gränsen för nyttjande av fonden, som ni sa fru Hübner, oerhört hög, vilket innebär att undantagen blir alldeles för många. Den ändrade versionen av fonden för katastrofhjälp innebär dock en tydlig lösning på allt detta. Europaparlamentet anser därför att det är desto viktigare att detta effektiva instrument ställs till förfogande för människor som drabbas av katastrofer, och därmed återkommer vi till den specifika frågan: Varför kan inte rådet komma fram till en gemensam ståndpunkt i en fråga som är av så avgörande betydelse för drabbade EU-medborgare? Vilka medlemsstater stöder det förbättrade fördraget, och vilka avvisar det? Ni i kommissionen har uppgett att det skulle kunna bli möjligt i början av 2009. Vi hoppas det, men vi vill också återigen yrka på det här, för man kan inte bara bortse från omröstningen här i parlamentet, som olika ordförandeskap gjort tidigare.

Iratxe García Pérez, för PSE-gruppen. – (ES) Herr talman, fru kommissionsledamot! Som mina kolleger i parlamentet har sagt debatterade vi 2006 här i kammaren ändringen av förordningen om solidaritetsfonden i syfte att anpassa den så att den kunde bli ett snabbt och effektivt reaktionsinstrument. Ändå finns frågan fortfarande kvar på dagordningen.

Det var inte lätt att komma fram till den mycket breda enighet som nåddes här i parlamentet, eftersom både de olika politiska grupperna och vissa länder kom med mycket skiftande idéer om hur förordningen skulle ändras.

Jag anser dock att vi alla gjorde en stor insats för att nå enighet och möjliggöra en ändring av förordningen. Jag menar att parlamentet föregick med gott exempel och visade på vad vi nu alla måste anstränga oss för att åstadkomma: en ändring av förordningen i samförstånd.

Europeiska kommissionen måste göra alla tänkbara ansträngningar för att främja denna överenskommelse och nå det fastställda målet. Jag är glad över kommissionsledamotens svar i dag, nämligen att en undersökning kommer att genomföras för att fastställa de mål som vi nu måste sätta upp när det gäller ändringen av förordningen, inte minst för att kunna säkra en framtida överenskommelse i rådet.

Vi måste se till att ändringen av förordningen innebär att vi snabbt och effektivt kan reagera på katastrofer som medlemsstaterna inte kan klara själva. Detta ska ske genom att utöka bidragsberättigandet till att även omfatta industrikatastrofer, terrorishandlingar och folkhälsohot, för att inte glömma en så viktig fråga som den allvarliga torka som inträffar allt oftare, framför allt i vissa områden kring Medelhavet.

Dessutom måste vi med eftertryck föreslå att gränsen för nyttjande av fonden sänks från 3 000 till 1 000 miljoner euro i skadekostnader, utan att glömma den regionala komponenten. Detta instrument måste möjliggöra ekonomiskt stöd vid extrem torka, brand och översvämning. Vi får inte under några omständigheter glömma de offer som behöver omedelbar hjälp och bistånd.

Solidaritetsfonden är ett politiskt instrument för att lösa problem, och jag måste därför på nytt framhålla att vi måste göra alla ansträngningar för att föra denna grundläggande fråga framåt, men det måste göras med de nödvändiga förändringar som de aktuella förhållandena kräver.

Jean Marie Beaupuy, för ALDE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot! Mina kolleger i parlamentet har redan gett oss några exempel. Jag vill nämna några av dem för att närma mig frågan, för vi måste bekämpa naturkatastrofer. Vem minns vad som hände för bara ett decennium sedan, 1908 i Messina, där 100 000 personer dog? Alla minns förstås Tjernobyl, men om vi inriktar oss på de senaste tio åren eller så har vi haft stormarna och sättningarna 1999, översvämningarna i Centraleuropa som nyss nämnts, för att inte tala om den 11 september i New York, terroristattackerna i mars 2004, det problematiska chikungunyaviruset och så vidare.

Vi vet inte vilken nästa katastrof blir eller vilken omfattning den får, men vi kan vara säkra på att en ny katastrof snart kommer att inträffa.

När det händer kommer våra medborgare, som i 50 år har vant sig vid att se vad man antagit vara ett enat Europa byggas upp – se bara på alla betänkanden som vi röstat om den här veckan – att vända sig till oss och ställa samma fråga som de ställt när det gäller den pågående finanskrisen: "Men vad har ni gjort?"

De senaste veckorna kanske en del av er har hört Internationella valutafondens tidigare chef förklara innehållet i en tidigare rapport som har tre eller fyra år på nacken: "Vi på IMF sa att krisen var på väg, och vi förklarade hur den skulle förhindras."

Fru kommissionsledamot, ni har kommit för att lyssna till oss i kväll, och vi hoppas att ni kommer att höra vad vi säger och se till att Europa inte är för sent ute om en katastrof inträffar, till skillnad från vad som nu händer när det gäller den pågående finanskrisen.

För min egen del skulle jag vilja lägga fram ett förslag i två delar. För det första gäller det vilken typ av åtgärd som bör vidtas. Ni sa det i er avslutande kommentar när ni hänvisade till Michel Barniers rapport.

Vi kan inte ha två separata åtgärder, även om ni, precis som var och en av oss, särskilt i utskottet för regional utveckling, alltid säger att vi behöver integrerade strategier. Vi kan inte utveckla solidaritetsfonden å ena sidan och driva en förebyggande politik å andra sidan. De två bör kopplas samman, inte minst för att övertyga de ökända finansministrarna, som förklarar för oss att det kanske skulle kosta mer även om kriterierna för solidaritetsfonden anpassades – ni talade om detta. De bör hämta inspiration från Barnier rapporten och då skulle de inse att vi skulle spara pengar om vi samtidigt drev en förebyggande politik genom att slå samman resurserna för insatser och resurserna för förebyggande av olyckor och naturkatastrofer.

Det handlar helt klart inte bara om att spara pengar och avvärja katastrofer, utan framför allt om att rädda människoliv – det är definitivt det viktigaste.

Därför, fru kommissionsledamot, uppmanar jag och alla mina kolleger i parlamentet er att göra ert yttersta för att se till att ni i slutet av det franska ordförandeskapet och under det tjeckiska ordförandeskapet får en verklig garanti från det svenska ordförandeskapet för att handlingsplanen inte bara kommer att undersökas utan också genomföras.

Vi räknar med er beslutsamhet. Vi behöver den. Ni vet att parlamentet står bakom er – det har vi sagt högt och tydligt i kväll. Vi väntar oss nu definitivt resultat inom ett års tid.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Rådet är inte här, men det är den institution som ligger bakom blockeringen, och det är till rådet denna diskussion bör riktas. För vem är det egentligen som lämnar in ansökningarna när bränder eller översvämningar breder ut sig? Det är medlemsstaterna – och de bifogar alla möjliga speciella krav. De vill ha generöst stöd, och det används inte alltid på rätt sätt – vi har just sett exemplet Storbritannien.

Men jag vill ändå ta tillfället i akt att uttrycka en annan farhåga för kommissionen. I början, på Michel Barniers tid, engagerade sig kommissionen starkt för det förebyggande arbetet eftersom man insåg att naturkatastrofer egentligen bara kan bekämpas genom förebyggande åtgärder. I dag ägnas inte den aspekten tillräcklig uppmärksamhet. Det vore välkommet om kommissionen utarbetade riktlinjer för genomförandet av solidaritetsfonden som verkligen var inriktade på förebyggande.

Jag vill än en gång påpeka att kommissionen redan haft möjlighet att lägga större vikt vid förebyggande, exempelvis inom ramen för Eruf-programmet, men vad gör de i det sammanhanget? Hittills är det lite som åstadkommit, och få investeringar har gjorts för att förhindra att naturkatastrofer inträffar. Det har inte gjorts några investeringar i naturlig avrinning, och man har inte i tillräcklig utsträckning insisterat på en naturlig blandning vid återplantering, exempelvis i Grekland, där det är talskogarna som har särskilt lätt att fatta eld.

Jag förväntar mig att kommissionen visar mer engagemang när det gäller de aktuella ansökningarna och håller ett öga på hur pengarna används, för att se till att nya katastrofer undviks och att investeringar verkligen sker i samklang med naturen. Jag har inte sett något tecken på ett sådant engagemang, och i det avseendet måste kommissionen ta på sig en del av skulden. Vi talar visserligen om naturkatastrofer, men de flesta naturkatastrofer är i hög grad orsakade av människan och beror för det första på våra otillräckliga insatser mot klimatförändringarna och för det andra på att vi bygger på flodslätter och tillämpar monokultur vid skogsplantering. I det här avseendet måste kommissionen agera nu i stället för att vänta.

Pedro Guerreiro, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Under debatten den 18 maj 2006 om ändring av förordningen om solidaritetsfonden, vid vilken vi deltog aktivt genom att lägga fram ett antal förslag, betonade vi att vi inte ställde oss bakom den ståndpunkt som en majoritet i parlamentet intog. Framför allt motsatte vi oss avskaffandet av bidragsberättigandet för regionala katastrofer – som är de vanligast förekommande – enligt den gällande förordningen. Vi motsatte oss också avvisandet av möjligheten till större ekonomiskt bistånd för sammanhållningsländer och konvergensregioner, och vi motsatte oss sänkningen av gränsen för nyttjande

av fonden, som innebär att det är de EU-länder som har den högsta bruttonationalprodukten som kommer att gynnas mest.

I överensstämmelse med allt vi gjort hittills kommer vi, vid sidan av ändringarna i de frågor jag just nämnt, att fortsätta att kämpa för bl.a. följande inslag: erkännande av att naturkatastrofer i Medelhavsområdet är av särskild karaktär, anpassning av solidaritetsfonden med avseende på tidsfrister (sedan omotiverade och oacceptabla dröjsmål konstaterats i nyttjandet av fonden och tillhandahållandet av EU-medel till offer), anpassning av solidaritetsfonden med avseende på bidragsberättigande åtgärder, särskilt med hänvisning till olika naturkatastrofers särskilda karaktär t.ex. torka och bränder, fastställande av att stöd för återupprättande av produktiv verksamhet i katastrofdrabbade områden samt även insatser för att tillhandahålla landbaserad och luftburen nödutrustning för bekämpning av skogsbränder ska utgöra bidragsberättigande åtgärder.

När det gäller alla initiativ på civilskyddsområdet anser vi att förebyggande arbete och förbättrade civilskyddsresurser i varje medlemsstat bör prioriteras, och även samordning av resurserna.

Lambert van Nistelrooij (PPE-DE). - (NL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Det finns förväntningar om att EU ska agera proaktivt. Medborgarna i drabbade områden kan inte förstå varför det ska ta månader innan EU, intrasslat i sina egna förfaranden, kan ge klartecken.

Hur fungerar det? Något händer någonstans, och några timmar senare får vi se alltihop på tv och tänker att det här området behöver vår hjälp och solidaritet. Detta följs av en bedövande tystnad. Sedan sitter vi fast mellan nationalstaten och EU-instanserna. Det frustrerande är att det inte förekommer någon kommunikation i det skedet. Den har fastnat i rådet, och så har det varit de senaste två åren, men visst måste vi kunna ta reda på vad som orsakar stoppet och vilka alternativ som finns. Det är den stora frågan. Snart, om sex månader, avgår parlamentet. När vi får ett nytt parlament kommer vi att förväntas överlämna detta ärende, utan att ha nått våra mål, med bra förslag på bordet.

Det franska ordförandeskapet sysslar med allt annat än denna fråga. Inget har hänt på det här området och vi vill väldigt gärna veta varför det är så. Jag vill ändå gratulera Europeiska kommissionen. Danuta Hübner och hennes kolleger har definitivt kommit en bit på vägen, och med gemensamma krafter bör det vara möjligt att helt häva blockeringen. Om en syndabock ska utses måste vi säga att rådet och det franska ordförandeskapet har misslyckats på den här punkten.

Wolfgang Bulfon (PSE). - (DE) Herr talman! När behöver medborgarna EU:s solidaritet? När behöver medlemsstaterna EU:s solidaritet? I första hand vid en katastrof, naturligtvis. Just den frågan ställde jag i samband med omröstningen om den fjärde sammanhållningsrapporten i våras.

I dag diskuterar vi en översyn av solidaritetsfonden som ska göra oss bättre rustade inför framtida utmaningar och göra det möjligt för oss att ge snabb och effektiv hjälp. Kommissionen och parlamentet är, enligt sina resolutioner, eniga när det gäller målen för detta lagstiftningsinitiativ. I juli i år frågade jag rådet hur långt detta förfarande kommit. Jag fick veta att rådet, till skillnad från parlamentet, inte såg något behov av ett initiativ vid den tidpunkten. Eftersom en tidigare fransk kommissionsledamot och minister i sin rapport framhållit behovet av en översyn finner jag rådets inställning obegriplig. Jag kunde därför inte önska mig en bättre utskottsordförande än Gerardo Galeote Quecedo, som inte är beredd att acceptera att parlamentets beslut nonchaleras. Jag vill särskilt tacka honom för det. Jag vill uppmana det franska ordförandeskapet att snarast ompröva sin inställning till EU-medborgarna.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Detta var verkligen på tiden och jag vill tacka föredraganden varmt.

Jag anser att detta är en av de kärnfrågor som håller samman Europeiska unionen, och det är också en fråga om solidaritet. Det är hög tid för medlemsstaterna att agera på området. EU måste ge ekonomiskt stöd till de organisationer som hjälper oss i krissituationer. Många medlemsstater har drabbats av förödande naturkatastrofer under de senaste åren. Jag tänker på de många skogsbränderna i Grekland, bland annat förra året, och översvämningarna i Centraleuropa 2002 som också drabbade Österrike svårt.

Sådana här katastrofer rycker undan den ekonomiska grunden för människor. I situationer som dessa behövs exceptionella resurser, för det handlar inte bara om katastrofhjälp utan om återuppbyggande av århundradens infrastruktur. En medlemsstat har inte ensam resurser till detta. Vissa stater drabbas tyvärr också lättare av nationella katastrofer och nu tänker jag återigen på Österrike. Österrikes folk talar fortfarande med tacksamhet om hur snabbt de fick hjälp från EU. Europeiska unionens solidaritetsfond borde inte bara bidra till

återuppbyggnad utan också ge stöd till katastrofhjälpsorganisationer. Frivilliga brandkårer, Röda korset och andra frivilligorganisationer är ovärderliga. Det går inte att föreställa sig hur mycket det skulle kosta om inte människor ställde upp ideellt. Dessa organisationer hjälper alltid till vid nödfall och de är en oundgänglig del av det sociala nätverket i landsbygdsområden.

Vi måste därför så fort som möjligt vidta åtgärder för att bevara och utveckla dessa hjälporganisationer. Jag hoppas vi kan nå en överenskommelse snabbt, så vi slipper ångra oss när nästa naturkatastrof inträffar och vi inte kan agera snabbt nog.

Evgeni Kirilov (PSE). - (BG) Som föredraganden Gerardo Galeote och flera andra parlamentsledamöter har påpekat är solidaritetsfonden ett nödvändigt instrument vars syfte, som namnet säger, är att uppfylla en av EU:s allra viktigaste principer – solidaritet mellan medlemsstaterna. Under den tid som fonden har varit i bruk har det uppdragats missar och misslyckanden och det krävs en reform för att åtgärda dessa tillkortakommanden och för att kunna möta de faror vi ställs inför. Som redan nämnts finns det en reformmekanism, och Europaparlamentet har förklarat sin ståndpunkt. Det viktiga nu är att beakta alla potentiella problem som fonden kan ställas inför, så att den kan bli ett verkligt användbart instrument och så att folk känner att något blir gjort. Ingen behöver ett värdelöst verktyg som är användbart i teorin men som i praktiken knappt fungerar alls. Samtidigt måste vi ha klart för oss att snabba reaktioner är det som ger störst effekt. Vi har fortfarande långt kvar till ett effektivt system. De mindre medlemsstaterna har inte samma resurser som de stora, och samarbete och samordning på EU-nivå är något vi bara kan drömma om. Som redan påpekats behöver det inte alltid handla om mer pengar.

I mitt hemland Bulgarien hade vi i somras en stor brand i Rilabergen, landets vackraste och mest otillgängliga bergstrakter. Den kunde bara bekämpas med hjälp av franska brandhelikoptrar, och vi är mycket tacksamma för den hjälpen. Men att organisera och samordna insatserna tog alltför mycket värdefull tid. EU:s medborgare väntar otåligt på effektiva beslut och inte nödvändigtvis på en massa pengar. Effektiva beslut kan, som Jean Marie Beaupuy sa, till och med spara pengar.

James Nicholson (PPE-DE). – (EN) Herr talman! Vi är alla medvetna om att bakgrunden och ursprunget till Europeiska unionens solidaritetsfond är de förödande översvämningarna i centrala Östeuropa 2002. Behovet av en sådan fond har understrukits ytterligare av andra naturkatastrofer, som skogsbränderna i Grekland. På senare tid har översvämningar i min valkrets i Nordirland också visat hur viktig den är för mitt hemland.

Trots det omfattande stödet och den entusiasm för fonden som uttryckts av både parlamentet och kommissionen och även bland EU:s medborgare förhindrar rådets samarbetsvilja att den kan genomföras fullt ut. Självklart vill EU ge stöd till de medlemsstater som drabbas av naturkatastrofer. Stödet måste handläggas snabbt och effektivt om det ska ha några utsikter att fungera. Men rådet lägger för närvarande hinder i vägen som gör att fonden inte kan fungera smidigt. Jag är därför glad att denna muntliga fråga har lagts fram och att utskottet framhåller att frågan brådskar.

Jag vill dessutom understryka den del av utskottets fråga som gäller vilka medlemsstater som är motvilliga till fonden och på vilka grunder de är det. Solidaritetsfonden är en mycket viktig mekanism som EU behöver ha tillgång till. Problemen med genomförandet har pågått alldeles för länge och jag anser att detta måste lösas så fort som möjligt.

Det spelar ingen roll om det gäller översvämningar eller skogsbränder. När människor är i nöd behöver de hjälp, framför allt behöver de ekonomiskt stöd, snabbt och omedelbart och inte som i det nuvarande systemet där det tar månader och år och kvävs totalt av byråkratin. Om ni verkligen vill göra något positivt så är detta rätt tillfälle och det kommer att ge er mer trovärdighet i EU än något annat förslag eller ens alla andra förslag sammantagna.

Jag vill göra en sak helt klar för rådet. Som jag ser det – men det är bara min åsikt – är rådet är oense för att det inte vill ha parlamentet, eller framförallt parlamentsledamöterna, i de lokala regionerna. Där är vi nämligen viktigare än både kommissionsledamöter och rådsmedlemmar. När något händer är det parlamentsledamöterna som folket vänder sig till. De vänder sig inte till kommissionen och inte till rådet och de vet inte vilka ni är. Ni är en oberörbar, ansiktslös byråkratisk massa i Bryssel. Det är parlamentsledamöterna – och försök inte att bortse från det – det är vi i parlamentet som är därute bland folket hela tiden och vi behöver det stödet. Jag har aldrig i mitt liv hört maken till lama ursäkter! Det är dags att få detta gjort nu.

Stavros Arnautakis (PSE). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Vi brukar säga att grundprincipen för vår union är solidaritet. I dag behöver våra medborgare en union som kan omsätta den principen i praktik. Det behövs handling, inte bara ord. I dag uppmanar vi rådet att uppfylla medborgarnas förväntningar och visa att det klarar av sitt jobb när det gäller solidaritetsfonden.

Vi har alla i våra olika länder fått känna på effekterna av ofta återkommande naturkatastrofer. Vi har alla bevittnat vanmakten hos våra medmänniskor som drabbats och vi kan alla se och förstå hur viktigt det är för dessa medborgare att känna att Europeiska unionen ställer upp för dem. I maj 2006 antog Europaparlamentet kommissionens plan för en ny solidaritetsfond, en ny, snabbare, mer flexibel och mer effektiv fond, som skulle tillämpas för perioden 2007–2013, men som än så länge bara samlar damm på rådets bord.

Jag kan ärligt talat inte förstå hur vi kan ha ett så här bra instrument och sedan inte använda det. Europeiska unionen behöver den nya solidaritetsfonden nu mer än någonsin.

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Som ledamot av regionkommittén har jag haft möjlighet att med egna ögon se de stormskadade skogarna i Tatrabegen i Slovakien, bränderna i Portugal och översvämningarna i Tjeckien. När jag talade med lokalbefolkningen förstod jag hur EU-fondernas användning för att avhjälpa skadorna och återuppbygga nationalparken i Tatra verkligen uppskattades som en konkret solidaritetshandling från EU:s sida. Solidaritetsfonden kan i vissa krissituationer hjälpa enskilda stater och därmed stärka känslan av samhörighet med ett större Europa. Tyvärr förvaltas fonden för närvarande inte särskilt effektivt, vilket gör att hjälpen ofta försenas med flera månader. Europaparlamentet har därför länge försökt ändra den rättsliga ramen så att nyuppkomna behov ska kunna beaktas när dessa resurser ska användas och för att man ska kunna ge snabb och effektiv hjälp på kortare tid.

Med tanke på den globala klimatförändringen kan vi förvänta oss att katastrofer som översvämningar, torka, stormar och bränder blir allt vanligare på vår gamla kontinent. Nya hot uppstår också i form av terrordåd och pandemier. De enskilda staterna försöker samarbeta bilateralt och organisera gemensamma övningar och evenemang för sina respektive räddningstjänster. De omsätter alltså indirekt i praktiken en del av de idéer om gemensamt civilförsvar som Michel Barnier föreslog 2006. Tyvärr är diskussionen fortfarande inte avslutad.

Snabba svar, effektivare utnyttjande av solidaritetsfonden och internationellt samarbete för att förebygga och försöka mildra effekterna av katastrofer är mycket aktuella diskussionsämnen, särskilt nu inför det stundande valet till Europaparlamentet. Jag har därför full förståelse för de frågor som lagts fram och uppmanar kommissionen och rådet att lösa situationen snabbt.

Gábor Harangozó (PSE). - (HU) Tack, herr talman. Fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Europeiska gemenskapen inrättade solidaritetsfonden med det uttalade syftet att göra det möjligt för gemenskapen att snabbt, effektivt och flexibelt vidta åtgärder i nödsituationer. Man kan dock inte påstå att det är snabbhet och effektivitet som utmärker rådet när det gäller att formulera en gemensam ståndpunkt.

Tyvärr så väntar inte de stora naturkatastroferna på någon gemensam ståndpunkt. Trots de positiva resultat som uppnåtts under den tid solidaritetsfonden funnits krävs det ytterligare förbättringar för att snabbt och effektivt hjälpa dem som drabbas. Vi står inför enorma utmaningar och jag kan därför inte förstå hur rådet bara kan låta åren gå utan att fatta något beslut. Och det blir ännu svårare att få medborgarnas förståelse för detta.

Vi får inte låta detta dra ut på tiden mer, vi måste sträva efter en debatt som ger resultat och nå fram till en överenskommelse så fort som möjligt för att kunna möta de utmaningar som allt fler naturkatastrofer innebär. Tack för ordet.

Rumiana Jeleva (PPE-DE). – (BG) De senaste åren har vi drabbats av allt fler katastrofer, både naturliga och orsakade av människor. Katastroferna har inte bara lett till allvarliga ekonomiska förluster utan tyvärr också till förlust av människoliv. På bara några år har vi fått tåmpas med översvämningar, torka och skogsbränder i Bulgarien. I helgen drabbades Bulgarien också av ett jordskalv, som tack och lov inte var så kraftigt. Trots den ringa trösten bekräftar detta behovet av en effektiv solidaritetsfond för Europeiska unionen.

Jag vill påpeka att vi inte är det enda landet i EU som drabbats av naturkatastrofer. Vår granne Grekland härjades av förödande skogsbränder 2007. Det innebär att vi måste göra mer för att hantera följderna av dessa katastrofer. Det är uppenbart att vi behöver ändra reglerna för att få fram mer flexibla verktyg. Som

Rolf Berend mycket riktigt sammanfattade i sitt betänkande 2006 måste vi skynda på utbetalningen av stöd och minska byråkratin kring förfarandena. Vi måste se till att stödet når medborgarna när det behövs, inte flera dagar eller till och med veckor senare. Därför välkomnar jag sänkningen av tröskelvärdet och införandet av snabbare utbetalningar, vilket är ett uttryck för sann solidaritet. En annan mycket viktig aspekt är att det nya ändrade förslaget också omfattar industrikatastrofer. Om till exempel en oljeledning exploderar eller en sjöfartsolycka inträffar i Bulgarien skulle solidaritetsfonden kunna bidra med stöd.

Slutligen vill jag lägga fram en idé om finansieringen. Vi kan på lång sikt tänka oss att finansiera instrument som solidaritetsfonden med en del av de medel som fryser inne enligt n+2-regeln och n+3-regeln. För närvarande måste vi dock koncentrera oss på verklig förändring, och det är därför jag uppmanar kommissionen, och framför allt rådet, att stödja reformen av Europeiska unionens solidaritetsfond.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Solidaritetsfonden är ett viktigt verktyg för socialpolitiska åtgärder i medlemsstater som drabbats av naturkatastrofer. Den är ett konkret uttryck för solidariteten med EU-medborgare som drabbats av katastrofer och det är just genom sådana processer som vi uppfyller visionen om en Europeisk union som aktivt stödjer sina medborgare.

Hur viktiga fondens bidrag är vid stora katastrofer visades tydligt vid översvämningarna i Centraleuropa, jordbävningarna i Italien och bränderna i Portugal och i mitt hemland Grekland 2007, och det säger mycket att många medlemsstater har använt medel ur fonden. Samtidigt kan EU för närvarande på grund av den aktuella lagstiftningen och de befintliga resurserna inte agera vid andra, liknande kriser som inte enbart beror på naturliga orsaker, som till exempel industriutsläpp, en pandemi i Europa, torka och liknande.

Den föreslagna reformen skulle täcka flera behov, påskynda förfarandena, införa nyheten förskottsutbetalningar och rent allmänt innebära praktiska och positiva åtgärder. Med tanke på detta och på att Europaparlamentet har antagit kommissionens förslag kan jag inte förstå varför förordningen inte har ratificerats.

Fru kommissionsledamot, jag är glad att ni i dag har klargjort ert stöd för våra synpunkter. Förseningen står inte i samklang med den solidaritetsanda som borde styra oss. Rådet bär en stor del av ansvaret och vi hoppas att det kommer att hörsamma parlamentets uppmaning och omedelbart ta sitt ansvar, som i dag tyvärr lyser med sin frånvaro.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Herr talman, fru kommissionsledamot, ärade kolleger! Till att börja med vill jag säga hur glad jag är att vi äntligen debatterar detta ämne. Jag hoppas att dagens debatt också kommer att ge de resultat som kommissionsledamoten redan lovat oss. Vi vet alla att de nuvarande förfarandena för att få medel ur solidaritetsfonden tar lång tid. Jag föreslår därför en ändring av unionens budget.

När Rumänien ansökte om stöd från solidaritetsfonden efter översvämningarna under våren och sommaren 2005 tog det närmare ett år innan pengarna betalades ut. I förordningen föreskrivs att ansökan ska lämnas senast tio veckor efter det att katastrofen inträffat och att den totala skadan ska anges, vilket bidrar till klassificeringen av katastrofen. Det är ganska svårt att uppfylla dessa krav när det till exempel gäller översvämningar. För att skadan ska kunna bedömas måste först allt vatten dräneras bort helt och hållet. Detta beror inte under några omständigheter på nationella institutioner eller myndigheter. Nästa steg är att kommissionen ska bedöma om villkoren är uppfyllda, särskilt villkoren för större katastrofer. Det tar ganska mycket tid, bland annat för att samla in ytterligare uppgifter och förtydliganden. När så slutligen den ändrade budgeten har godkänts förbereder kommissionen beslutet om att tilldela medel, och godkänner detta. Bidraget betalas sedan ut, och måste användas inom ett år. I praktiken blir bidraget en ersättning för de utgifter som mottagarstaten redan haft under den katastrof den genomlevt. Mot bakgrund av detta frågar vi oss alla om detta verkligen är katastrofhjälp.

Avslutningsvis vill jag säga att om kommissionens förslag till ändring av förordningen avvisas efter att ha diskuterats i finansrådgivarnas arbetsgrupp, utan att man samrått med gruppen för strukturåtgärder, kan det leda till slutsatsen att finansministrarna i praktiken inte var överens. En sådan slutsats ställer till med en hel del problem för oss, särskilt i nuläget när vi har så många problem även på medlemsstatsnivå.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Några av de bästa frågorna väcks alltid sent på kvällen och det här är en av dem, även om det är något av "god dag, yxskaft" över det hela eftersom ingen är här från rådet och lyssnar på debatten.

Två ord diskuteras flitigt inom EU – det ena är "subsidiaritet" och det andra "solidaritet". Subsidiaritet handlar om respekt för medlemsstaterna och deras rättigheter. Solidaritet handlar, som jag ser det, om Europeiska

unionens gemenskap och vårt stöd till varandra. Varför fungerar då inte fonden på det sättet? En av farorna och riskerna med att den inte gör det är att vi annonserar om tillgängliga medel och sedan inte kan dela ut dem på grund av att systemet är så invecklat, byråkratiskt och alldeles för tungrott för att samhällena och individerna ska kunna arbeta med det.

Jag antar att det i slutänden handlar om budget och pengar. Jag lyssnade noga på kommissionsledamoten med ansvar för ekonomisk planering och budget förra veckan. Hon tog upp många saker, från den gemensamma jordbrukspolitiken till helt andra ämnen, men framför allt efterlyste hon en flexiblere budget som kan reagera snabbt på världshändelserna i stället för att Europeiska unionen kommer på efterkälken.

Det var synd att hon inte talade om behovet av flexibilitet för att kunna reagera på händelser inom Europeiska unionen, för det är ju det vi talar om här i kväll. Jag kommer från ett land som har sagt nej till Lissabonfördraget, där vi allt mer talar om att närma EU till medborgarna, och det bästa sättet att göra det är att visa EU i handling snarare än i ord. Tyvärr är det för mycket tillkännagivanden om saker och ting i Europeiska unionen och för lite insatser på fältet så att människor faktiskt kan se det i funktion.

På plussidan kan nämnas att vi i tidningarna i morse kunde läsa om en undersökning som tyder på att Irlands folk kanske kan tänka sig att ändra åsikt om Lissabon. Jag hoppas därför att ni inte lämnar kammaren i missmod.

Sérgio Marques (PPE-DE). – (PT) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Den muntliga fråga som ställts till Europeiska kommissionen av Gerardo Galeote för utskottet för regional utveckling är fullständigt berättigad och relevant. Vi måste få reda på anledningen till att rådet har stoppat upp reformen av solidaritetsfonden genom sin oförmåga att komma fram till en gemensam standpunkt som skulle kunna låta lagstiftningsprocessen fortsätta.

Det är svårt att föreställa sig skälen för rådets ställningstagande, mer än kanske de rent ekonomiska. Vill inte rådet ha smidigare och snabbare respons på de naturkatastrofer som inträffar? Vill inte rådet att det ska gå att reagera snabbt på alla typer av katastrofer, som stora industriolyckor, terrordåd eller akuta folkhälsosoror?

Det är absolut nödvändigt att vi får ett tydligt svar på dessa frågor, liksom vi också måste få klart för oss var Europeiska kommissionen står i frågan och om den har för avsikt att vidta några åtgärder för att bryta blockeringen av lagstiftningsprocessen.

Vi måste befästa solidaritetens värde på detta område. Medborgarna kommer inte att förstå varför vi inte gör det.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Den här fonden används ofta som måttstock när medborgarna bedömer EU. Under de senaste åren har vi sett allt fler och allt kraftigare naturkatastrofer. Vi får hela tiden nya rapporter om översvämningar, torka, bränder eller stormar i de olika medlemsstaterna. Det är inte de enda problemen. Vi måste göra det möjligt att få hjälp vid katastrofer som kemikalieutsläpp, explosioner, industribränder eller olyckor i kärnkraftverk.

Vi måste också vara beredda på nya utmaningar som att bekämpa terrordåd och hantera deras efterföljder. Vi får heller inte glömma krissituationer som gäller medborgarnas hälsa eller djursjukdomar. Denna typ av hot kan vara svåra att hantera på grund av kostnaderna för medicin, vaccinering och utrustning. Fonden måste vara tillräckligt flexibel för att kunna reagera på sådana situationer på ett genomgripande sätt. Förfarandet för att ansöka om stöd måste också vara så enkelt som möjligt.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). – (PL) Herr talman! Kommissionsledamot Danuta Hübner har en väldigt besvärlig position i dag. Hon måste svara på rådets vägnar eftersom ingen företrädare finns närvarande. Under det danska ordförandeskapet 2002, i samband med de stora översvämningarna, lyckades rådet mobilisera och ta fram de dokument som krävdes på bara några veckor. I dag kan vi anklaga fyra ordförandeskap för denna senfärdighet i fråga om att reformera solidaritetsfonden. Vi behöver fonden. Stödet från den ska inte bara vara en garant för vår solidaritet, det måste vara snabbt och effektivt och fungera med ett minimum av byråkrati.

Det finns två frågor vi måste ta upp här. Den ena är hur solidaritetsfonden ska användas och i vilka situationer, och den andra är hur andra resurser ska användas, från andra fonder som exempelvis sammanhållningsfonden, för långsiktiga förebyggande åtgärder. Men detta är ett ämne för sig. Jag vill ta tillfället i akt och ställa en fråga till kommissionsledamoten. Ett tag diskuterades frågan om att inrätta ett "instrument för snabb reaktion" och beredskap inför större katastrofer med en budget på omkring 200 miljoner euro. Jag vet inte hur det har gått med de planerna, vilka ju också har en koppling till den fråga vi diskuterar här.

Rolf Berend (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Det är ovanligt att få ordet en gång till genom förfarandet "catch the eye" men jag vill bara nu i slutet av debatten påminna om att den kritik som uttryckts i kväll till största delen inte alls är riktad mot kommissionen.

Kommissionen har hela tiden hjälpt oss genom att utarbeta förslag till omarbetningar av fördraget, och alltid stått på parlamentets sida i arbetet för att genomföra dem. Det är rådet som har felat och vi ville formulera frågan så att vi kunde uttrycka vår kritik mot rådet. Att rådet inte är närvarande visar på ett förakt för parlamentet och vi borde inte låta oss avfärdas på det här sättet.

Danuta Hübner, ni har vårt fulla stöd för alla era förhandlingar med rådet för att försöka att få igång den reviderade solidaritetsfonden.

Danuta Hübner, *ledamot av kommissionen.* – (EN) Herr talman! Jag har tre saker jag skulle vilja förklara. Det här är inte en solidaritetsfond för katastrofhjälp. Det är en fond som ska ersätta specifika kostnader för nödåtgärder efter katastrofer för att återgå till normala levnadsvillkor. Kommissionen föreslår medan parlamentet och rådet bestämmer.

För det andra föreslår vi i ändringsförslaget till förordningen att utvidga omfattningen, att sänka tröskelvärdet och att ändra förfarandet för att medge förskottsutbetalningar.

För det tredje är listan över mina och kommissionsordföranden José Manuel Barrosos förhandlingar med sju olika ordförandeskap mycket lång. Förteckningen över alla möten och brev upptar nästan två sidor. Inget av de sju ordförandeskapen har lyckats uppnå enighet i rådet om att godkänna ändringen av förordningen, även om en del av dem inledningsvis var positiva. Jag vägrade återkalla förslaget från rådet, då jag hoppades att den nya rapporten som vi som kommission ska ta fram och anta i början av nästa år kommer att leda till en ny debatt som låter oss gå vidare med ändringarna. Kanske kommer vi med nya idéer, kanske ett bredare urval av ändringar av fonden. I det avseendet hoppas jag verkligen på er närvaro och delaktighet i debatten, och på ert stöd för kommissionens förslag.

Angående en annan fråga, nämligen förebyggande, vill jag bara snabbt säga att vi i slutet av året kommer att anta ett meddelande om en ny övergripande strategi för att förebygga katastrofer. Vi har redan genomfört de två förberedande undersökningarna, vi är också klara med samråden och konsekvensanalysen håller på att utarbetas. Någon, jag tror det var Mieczysław Edmund Janowski, föreslog att sammanhållningspolitiken skulle involveras i det förebyggande arbetet. En av prioriteringarna i sammanhållningspolitiken är just förebyggande åtgärder, särskilt på miljöområdet.

Det var allt, herr talman. Jag hoppas att vi kommer att fortsätta samarbeta med målet att få fonden ändrad så att den blir mer betydelsefull och bättre kan uppfylla EU-medborgarnas behov.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Margie Sudre (PPE-DE), *skriftlig.* – (FR) Parlamentet och kommissionen kom för över två år sedan överens om att utöka solidaritetsfondens omfattning så att den inte bara gäller naturkatastrofer utan också industriolyckor, terrordåd och större folkhälsokriser.

I överenskommelsen specificeras att särskild uppmärksamhet kommer att ägnas de yttersta randområdena även om de inte uppfyller kraven för berättigande fullt ut, så att de ska kunna få katastrofhjälp vid oförutsedda händelser.

Reformen har dock fortfarande inte verkställts. Eftersom rådet inte har lyckats enas om ett beslut har antagandet av en gemensam ståndpunkt fördröjts ytterligare.

Trots att fonden nyligen togs i anspråk för att hjälpa La Réunion efter cyklonen Gamede, och Martinique och Guadeloupe som båda drabbats hårt av orkanen Dean, är villkoren för berättigande fortfarande oklara för respektive ansökan eftersom rådet inte har fattat något snabbt beslut om denna reform.

Kommissionen bör också revidera sina förslag i syfte att stärka unionens förmåga till civilförsvar för att kunna utnyttja de yttersta randområdenas och de utomeuropeiska länderna och territoriernas expertkunskaper och geografiska lokalisering. Dessa regioner är villiga att tjäna som stödpunkter vid insatser utanför den europeiska kontinenten.

På båda dessa punkter förväntar sig de yttersta randområdena ambitiösa svar från EU som kan garantera deras säkerhet.

25. Konsumentskydd: Att förbättra konsumenternas utbildning och medvetenhet om lån och finansiering (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Iliana Malinova Iotova, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om konsumentskydd: att förbättra konsumenternas utbildning och medvetenhet om lån och finansiering (A6-0393/2008 – 2007/2288(INI)).

Iliana Malinova Iotova, föredragande. – (BG) Betänkandet om finansiell utbildning som kommer att läggas fram för omröstning vid morgondagens plenumsammanträde är nu viktigare än någonsin. Det är uppenbart att den finanskris vi nu genomlever kunde undvikas om konsumenterna är välinformerade om de risker som olika typer av krediter innebär. Vi kan definitivt säga att om vi tidigare hade koncentrerat oss mer på att ge finansiell utbildning till allmänheten så hade vi inte befunnit oss i den nuvarande situationen, eller åtminstone hade inte krisen antagit de proportioner den nu har fått. För framtidens skull måste vi se till att våra barn får möjlighet att lära sig hantera kreditkort och lån på ett riktigt sätt i hela EU. Vi måste koncentrera oss på studielån, hypotekslån och pensions- och investeringsfonder. Dessa finansiella produkter har en kraftig inverkan på konsumenternas liv och det är därför som de måste beaktas särskilt. Vi får inte glömma att allt fler ungdomar sätter sig i skuld utan att ha en aning om hur det kommer att påverka deras liv.

Vi har arbetat med texten till detta betänkande i detalj under många månader. Vi hade en mycket intressant offentlig diskussion med företrädare för banker och finansinstitut i Europa och USA redan vid krisens upprinnelse. Redan då var problemen uppenbara och larmet gick. Å andra sidan har vi kunnat ta del av erfarenheter och goda exempel på finansiell utbildning i länder som har en tradition på området och som ständigt strävar efter att förbättra det – Storbritannien, Frankrike, Tyskland och andra, och vi har hört synpunkter från dem som nu tar sina första steg på samma område. Jag är mycket nöjd med resultatet av omröstningen i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, och med kommissionens beslut om den budget som krävs för stöd till projektet.

Vi har också fått många uppmuntrande reaktioner på initiativbetänkandet från ledande finansinstitut. Jag tror vi har hittat en kompromisslösning som är tillfredsställande för alla politiska grupper, och därför hoppas jag att morgondagens omröstning om betänkandet blir positiv. Det är bara med gemensamma krafter som vi kan ta oss igenom den nuvarande finanskrisen, och därför måste vi förena oss och samarbeta kring detta gemensamma initiativ. Det är dags att handla och se till att EU:s konsumenter får de kunskaper de behöver om konsumentlån och andra krediter så att en sådan här finanskatastrof inte upprepas. För att åstadkomma detta är det mycket viktigt att medlemsstaterna genomför de åtgärder de åtagit sig och har ett nära samarbete med varandra. Slutligen vill jag tacka Europeiska kommissionens ledamöter varmt för det stöd jag har fått.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta betänkande kommer mycket lägligt. Det belyser många av de utmaningar som EU:s konsumenter står inför i samband med den pågående ekonomiska krisen. Därför tackar jag Iliana Malinova Iotova för ett fantastiskt arbete.

I kommissionens meddelande som antogs i december förra året medger kommissionen att det behövs finansiell utbildning för att den inre marknaden ska fungera väl. Konsumenterna måste absolut få mer kunskaper för att kunna fatta ansvarsfulla beslut angående den egna ekonomin. Endast då kan de dra nytta av de fördelar som den finansiella integrationen i EU innebär.

Utbildning faller under medlemsstaternas behörighetsområde. Kommissionens roll i det hela är i huvudsak stödjande, men för den skull inte mindre viktig.

Konsumentutbildningsprogram utförs lämpligast på nationell nivå och detta är också det mest effektiva. Medlemsstaterna har en nyckelroll att spela genom att exempelvis anta nationella strategier för finansiell utbildning grundade på offentlig och privat samverkan.

Vi anser att kommissionens roll är att agera för att främja finansiell utbildning i hela EU, visa på fördelarna, samordna insatserna och demonstrera bästa praxis.

I detta sammanhang har vi genomfört flera praktiska initiativ och inrättat expertgruppen för finansiell utbildning. Denna höll sitt första sammanträde i oktober vilket ägnades åt diskussioner om nationella strategier för finansiell utbildning.

Vi har också vidareutvecklat online-verktygen på webbplatsen Dolceta för lärare så att det ska bli lättare för dem att lägga in finansiella ämnen i de befintliga läroplanerna. Vi kommer snart att lägga ut den europeiska databasen över finansiell utbildning, ett elektroniskt bibliotek över olika program som drivs av olika utbildningsanordnare. Slutligen erbjuder också kommissionen regelbundet sitt stöd till utvalda evenemang för att synliggöra finansiell utbildning.

Vi håller fullständigt med om den generella strävan i detta betänkande och de flesta av dess förslag. Den absolut viktigaste frågan är den om utbildning av barn och ungdomar och kommissionen delar parlamentets övertygelse att finansiella kunskaper borde läras ut i skolan.

Vi är redo och villiga att hjälpa medlemsstaterna att utveckla sina grundläggande utbildningsprogram inom området för personliga finanser och detsamma gäller tanken att ge kommissionen i uppdrag att driva EU-omfattande informations- och mediekampanjer om finansiell utbildning. Sådana medvetenhetshöjande kampanjer bör anpassas till mottagarnas specifika behov och är mest effektiva om de bedrivs på nationell eller till och med lokal nivå. Även här är vi beredda att hjälpa till.

Jag avslutar med att tacka parlamentet för ett gott arbete med detta ärende och jag ser fram emot att fortsätta dialogen mellan parlamentet och kommissionen om de viktiga frågorna kring finansiell utbildning för konsumenterna.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Dragoș Florin David (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Okunnighet om lagen undantar oss inte från dess konsekvenser. På samma sätt kan inte okunskap om finansiella mekanismer undanta oss från att göra förluster.

Finans- och bankinstituten och försäkringsbolagen var och är fortfarande skyldiga att förse konsumenterna med "bruksanvisningar" för de finansiella instrumenten så att konsumenterna kan fatta informerade beslut. Därför anser jag att tanken att statliga och icke-statliga institutioner ska utbilda EU:s medborgare i finansiella frågor, bank- och försäkringsfrågor är en bra lösning för dem som verkligen vill ha detta. Men skyldigheten att förse medborgare som använder dessa tjänster med information måste ligga på tjänsteleverantörerna på området. Jag anser att det är kommissionens och medlemsstaternas skyldighet att varna och informera EU:s medborgare om farorna med vissa produkter eller tjänster och reglera EU-marknaden så att dessa skadliga produkter eller tjänster inte får förekomma på marknaden.

Jag vill avsluta med att gratulera föredragande Iliana Malinova Iotova och våra kolleger från utskottet för internationell handel och utskottet för ekonomi och valutafrågor för deras effektivitet vid utarbetandet av denna resolution.

Zita Pleštinšá (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Krisen kring riskfyllda hypotekslån har bekräftat att medvetenheten om finansiella frågor är låg bland EU-medborgarna. Konsumenterna har inte tillräckliga kunskaper om riskerna med konkurs och för stora skulder. Finansinstitutens information om finansiella produkter ges ofta i form av annonser och kan vara svår att förstå och ibland förvirrande. Konsumenterna får inte tillräckligt med information innan de tecknar avtal.

Arbetet med att informera konsumenterna om finanser och lån bör börja i skolan, där morgondagens konsumenter borde lära sig mer om de produkter som banksektorn erbjuder. Särskild tonvikt bör läggas på program för ungdomar, pensionärer och sårbara grupper.

Jag anser att kommissionen bör skapa en budgetpost för finansiella utbildningsprogram på EU-nivå, vilket skulle kunna samla alla relevanta organ som staten, icke-statliga organisationer, konsumentorganisationer och finansinstitut.

Jag vill särskilt framhålla konsumentorganisationernas roll på gemenskapsnivå och även nationellt, eftersom de har de bästa kunskaperna om målgruppernas specifika behov av utbildningsprogram. Många medlemsstater anslår för lite medel i sina budgetar till konsumentskyddspolitik och ger varken uppmärksamhet eller ekonomiskt stöd till konsumentorganisationernas aktiviteter.

Få konsumenter har råd att själva betala för personliga finansiella rådgivare och jag anser därför att konsumenterna bör få oberoende rådgivning genom lämpliga kurser i EU-omfattande utbildningsprogram och inom ramen för konsumentorganisationerna.

Marian Zlotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera Iliana Malinova Iotova till det ämne som avhandlas i betänkandet. Jag anser att finansiell utbildning är en mycket viktig fråga. För tillfället står vi i Rumänien inför problemet att folk inte längre klarar av att betala sina skulder eftersom de tagit lån i flera olika banker. De har inte bara fått dåliga råd om vad dessa krediter innebär, utan de har överhuvudtaget inte fått någon adekvat finansiell utbildning som kunnat hjälpa dem att avgöra vilka finansiella tjänster som skulle kunna passa dem bättre.

Vi får inte förväxla finansiell utbildning med konsumentinformation. Programmen för finansiell utbildning måste tas fram med utgångspunkt från åldersgrupper och behov i de olika befolkningsgrupperna.

Jag hoppas att Dolceta-tjänsten kommer att översättas till rumänska och bulgariska så fort som möjligt så att alla medborgare i alla medlemsstater kan använda den.

26. Resultattavlan för konsumentmarknaderna (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Anna Hedh för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd om resultattavlan för konsumentmarknaderna (A6-0392/2008 – 2008/2057(INI)).

Anna Hedh, föredragande. – Herr talman! Den inre marknaden är en väldigt viktig del av det europeiska samarbetet, men för många konsumenter är det inget annat än ett vagt uttryck. Oberoende av hur väl vi känner till dess betydelse, regler och bestämmelser så är vi alla konsumenter som alla påverkas av hur den inre marknaden fungerar. Jag har alltid hävdat att om vi har nöjda och trygga europeiska konsumenter så har vi också en inre marknad som fungerar effektivt och blomstrar.

För att vinna detta förtroende måste vi göra den inre marknaden mer effektiv och lyhörd för medborgarnas förväntningar och problem. Det behöver inte nödvändigtvis betyda mer eller striktare lagstiftningar och regler från EU. Information, utbildning och självreglering kan många gånger vara en lämpligare och mer effektiv lösning. Oavsett hur man löser problemen måste syftet alltid vara att garantera att konsumenternas rättigheter tryggas, så att de kan fatta goda och välgrundade beslut. Detta är ju givetvis också positivt för marknaden i sig. Därför välkomnar jag och inre marknadsutskottet den resultattavla för konsumentmarknaden som kommissionen presenterat på begäran av utskottet. Vi tror att den kan bli ett viktigt verktyg för den framtida utvecklingen av konsumentpolitiken.

Den inre marknaden omfattar ca 500 miljoner konsumenter och har ett stort utbud av varor och tjänster. Det är förstås omöjligt att detaljgranska alla aspekter av den inre marknaden. Därför är det viktigt att använda analytiska resurser där de verkligen behövs som bäst. Jag välkomnar de fem områden som kommissionen lagt fokus på; klagomål, prisnivå, tillfredsställelse, byte och säkerhet. Dessa fem huvudindikatorer är relevanta och användbara även om det så småningom finns ett behov av att ytterligare utveckla, förbättra och eventuellt ta in nya kategorier.

Jag vill också betona vikten av att öka kännedomen om resultattavlan för konsumenterna själva och allmänheten. Därför är det viktigt att den författas på ett lättfattligt språk. Dessutom bör resultattavlan vara synlig på relevanta webbsidor.

Slutligen vill jag säga att det kommer att ta tid att utveckla resultattavlan, dels för att vi har kommit så olika långt i de olika medlemsländerna när det gäller konsumentpolitik och konsumentskydd, men också för att vi är olika, har olika kulturer och olika traditioner. Vi måste ha tålamod, vi måste ge denna konsumentresultattavla tid.

Jag vill också passa på att tacka för ett väldigt gott samarbete med kommissionär Meglena Kuneva och hennes sekretariat, och också mitt eget sekretariat.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Initiativet till resultattavlan togs för mindre än ett år sedan och kommissionen uppskattar verkligen parlamentets intresse och stöd för idén under den här tiden.

Resultattavlan har debatterats flitigt i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd och vi har lärt oss mycket av dessa debatter och av de förslag som lagts fram. Tack allesammans för detta men framför allt tack till Anna Hedh för ett utmärkt betänkande.

Låt mig snabbt upprepa varför resultattavlan för konsumentmarknaderna är så viktig för oss alla. Om vi ska kunna leverera till konsumenterna måste vi vara mer lyhörda för deras förväntningar och få en bättre förståelse

för de problem de ställs inför i vardagslivet. För detta behöver vi en informationsbas som visar marknadsresultaten i termer av ekonomiska och sociala konsekvenser för konsumenterna och hur konsumenterna beter sig på marknaden. Ett sunt beslutsfattande kräver korrekta uppgifter och vi delar fullständigt er syn på detta.

På resultattavlan sammanställs uppgifter så att man kan identifiera marknader som riskerar att inte fungera väl för konsumenterna och därför behöver uppmärksammas ytterligare. Resultattavlan gör det också möjligt att spåra framsteg i fråga om detaljhandels integration, och bidrar till en riktmärkning av konsumentmiljön i medlemsstaterna, särskilt i fråga om efterlevnaden av konsumentlagstiftningen, påföljder vid överträdelse, skadeersättning och stärkande av konsumenterna. Vi håller med om era synpunkter om vilka indikatorer som ska finnas i resultattavlan, och vi anser att inrättandet av en harmoniserad EU-omfattande databas för konsumentklagomål blir ett viktigt steg i rätt riktning. Databasen kommer att göra det möjligt att upptäcka problem på konsumentmarknaderna på ett tidigt stadium och om nödvändigt vidta lämpliga åtgärder.

Kommissionen anser att det är viktigt att inkludera prisuppgifter, eftersom priset är en mycket viktig faktor för konsumenterna. Det aktuella politiska och ekonomiska klimatet understryker än mer behovet av bra prisuppgifter. Vi måste sända tydliga signaler till konsumenterna om att vi håller ett öga på prisnivåerna på hela den inre marknaden. Kommissionen kan försäkra er att vi är fullt medvetna om det komplexa i denna fråga och att vi naturligtvis kommer att tolka dessa uppgifter noggrant och se till att de sätts in i rätt sammanhang. Priserna kan naturligtvis variera på den inre marknaden av sunda ekonomiska skäl, men också på grund av att marknaden inte fungerar som den ska. Vårt mål är att hitta sätt att kunna skilja på dessa orsaker.

Vi delar Anna Hedhs syn på vikten av ett nära samarbete med medlemsstaterna. I år har kommissionen börjat arbeta tillsammans med nationella beslutsfattare, statistikbyråer, tillsynsmyndigheter och konsumentorganisationer för att vidareutveckla resultattavlans indikatorer, och detta samarbete kommer att fortsätta under de kommande åren. Föredraganden har framhållit att vi bör göra resultattavlan mer tillgänglig för en större publik och att vi behöver öka medvetenheten. Kommissionen håller med om detta och kommer att öka sina ansträngningar i den riktningen. Resultatet kommer att märkas i andra upplagan av resultattavlan.

En sista sak som kommissionen vill lyfta fram i Anna Hedhs betänkande – även om jag skulle kunna nämna många fler om jag hade mer tid – är önskan om fler indikatorer som rör konsumenternas kunskaper och utbildning. Inom ramen för Eurostats reviderade program European Social Survey planerar kommissionen att köra en modul om konsumenternas ställning för att mäta konsumentkunskap, konsumentinformation, medvetenhet om rättigheter och förmåga att hävda dessa. Det skulle hjälpa oss att börja skapa en statistisk bild av EU:s medborgare i egenskap av konsument. Vi ser detta som huvudsyftet i det pilotprojekt som föreslagits av parlamentet för 2009. Låt mig avsluta med att än en gång tacka Anna Hedh för visat intresse och stöd, inte minst finansiellt.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Slavi Binev (NI), skriftlig. – (BG) Jag välkomnar Anna Hedhs betänkande om resultattavlan för konsumentmarknaderna och dess syfte att göra den inre marknaden mer lyhörd för medborgarnas förväntningar och problem. Under de senaste 19 åren har vi under Bulgariens så kallade demokratiska övergång fått vår beskärda del av olika privatiseringslösningar presenterade av Bulgariens styrande myndigheter. En slående exempel var när de bevisade tjuvarna från elbolaget ČEZ Měření släpptes in på den bulgariska hemmamarknaden. Personerna från ČEZ, som vi i ATAKA sedan länge har identifierat som fräcka gansters, har dömts i sitt eget land. Trettiotvå av deras anställda har arresterats för utpressning mot kunder som de anklagat för att ha stulit el. Men trepartskoalitionen i Bulgarien var uppenbarligen alltför upptagna med sin egen korruption och ansåg inte detta vara skäl nog att kasta ut dessa brottslingar, vilket regeringarna i både Kanada och Ungern har gjort. ČEZ fortsätter alltså att råna och utpressa bulgariska skattebetalare i skydd av sina små prydliga privatiseringsavtal.

Jag tror att resultattavlan för konsumentmarknaderna kommer att förbättra kontrollverktygen inom sektorer som måste undersökas med avseende på svagheter och överträdelse, leda till att de nationella konsumentskyddsmyndigheterna kommer att engagera sig mer i samhällstjänsternas kvalitet och bidra till att återupprätta konsumenternas förtroende för den inre marknaden.

Zita Pleštinská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Europaparlamentets utskott för den inre marknaden och konsumentskydd har som prioriterat mål att förbättra konsumenternas ställning på EU:s inre marknad. Utskottet uppmanar ständigt kommissionen och medlemsstaterna att undersöka vad konsumenterna tycker om den inre marknaden och framför allt vad de behöver. Det främsta villkoret för en effektiv och väl fungerande inre marknad är konsumenternas förtroende.

Utskottet har framhållit fördelarna med resultattavlan för den inre marknaden som använts sedan 1997 och uppmanat kommissionen att lägga fram ett förslag om en resultattavla för konsumentmarknaderna för att också kunna bedöma marknaden ur ett konsumentperspektiv.

Klagomål, prisnivå, tillfredsställelse, byte och säkerhet är de fem huvudindikatorer som används i resultattavlan. Eftersom detta kommer att bli den allra första resultattavlan för konsumentmarknader någonsin, inser utskottet att en del av indikatorerna kommer att behöva ersättas med nya i framtiden. Särskilt tveksam är indikatorn om prisnivåer.

Jag håller med föredraganden Anna Hedh om att resultattavlan måste göras synlig via medierna och läggas ut på relevanta webbplatser. Jag skulle helst vilja att kommissionen ger ekonomiskt stöd till en informationskampanj för att öka allmänhetens medvetenhet om resultattavlan, vilken skulle genomföras av konsumentorganisationerna. Tack vare deras erfarenhet på det konsumentpolitiska området är det de som bäst känner till hur man når konsumenterna med denna information.

Jag tror absolut att vi måste få konsumenterna att intressera sig för resultattavlan om den ska kunna utvecklas till ett viktigt instrument för den framtida utvecklingen av konsumentpolitiken.

27. Stöd till tidig demonstration av hållbar energiutvinning från fossila bränslen (kortfattad redogörelse)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Christian Ehler, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om stöd till tidig demonstration av hållbar energiutvinning från fossila bränslen (A6-0418/2008 – 2008/2140(INI)).

Christian Ehler, föredragande. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Som brandenburgare vill jag naturligtvis särskilt välkomna Danuta Hübner. Jag ska ge en snabb sammanfattning av betänkandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi om ett meddelande från kommissionen om CCS-demonstrationsanläggningar. Om vi ska kunna uppfylla de energi- och klimatmål som Europeiska unionen har satt upp är det uppenbart att en av de avgörande faktorerna är att minska koldioxidutsläppen, där det fossila bränslet kol spelar en viktig roll. Å andra sidan står vi i Europa inför ett ständigt dilemma. Vi har tre mål för miljö- och energipolitiken. Det första är miljöskydd, det andra försörjningstrygghet och det tredje prisstabilitet, som går hand i hand med försörjningstryggheten och är särskilt viktig i ekonomiskt svåra tider som dessa.

Det är uppenbart för alla i EU att kol är det enda fossila bränsle, Europas enda fossila energikälla, som har någon strategisk betydelse för dessa tre mål. Men utan CCS-tekniken, dvs. utan ren kolteknik, har detta bränsle ingen framtid alls. Kommissionens förslag om att stödja de så välbehövliga demonstrationsprojekten välkomnas därför av en majoritet i utskottet. Kommissionen har lagt fram ett mycket klokt förslag. Utskottets majoritet är enig om att det så snabbt som möjligt behövs incitament för utnyttjandet av CCS-teknik i industriell skala. En majoritet i parlamentet menar dock därför att finansiellt stöd för ren kolteknik är absolut oundgängligt för att uppnå EU:s energimål och mål för klimatförändringen – och detta har vi uttryckligen förklarat.

Förslaget från utskottet för industrifrågor, forskning och energi är därför mycket specificerat och gäller medel från det sjunde ramprogrammet för forskning och från den förväntade handeln med utsläppsrätter för att ge stödja uppbyggnaden av minst tolv demonstrationsanläggningar. Anläggningarna bör täcka alla möjliga kombinationer av tekniker och olika lagrings- och transportalternativ, och de bör spridas så mycket som möjligt inom hela EU.

Vi är försiktigt optimistiska då vi ser de första tecknen på agerande från kommissionen i den pågående trepartsförhandlingen om CCS-direktivet och direktivet om handel med utsläppsrätter. Med samma försiktiga optimism anser vi att vi i dessa trepartsförhandlingar måste lyckas dels att klargöra de framtida ramvillkoren för CCS, dels att lägga en stadig grund för finansieringen av de viktiga preliminära testanläggningarna.

Danuta Hübner, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag tackar Christian Ehler så mycket för hans betänkande om meddelandet från kommissionen om stöd till tidig demonstration av hållbar energiotvinning från fossila bränslen. Vi uppskattar betänkandets allmänna stöd för våra politiska mål och för den viktiga roll som CCS kan spela för att bekämpa klimatförändringar i hela världen.

I betänkandet framhålls också tydligt det akuta behovet av upp till tolv storskaliga demonstrationsanläggningar för att göra CCS kommersiellt bärkraftigt före 2020. Vårt meddelande måste ses som en del av det totala och övergripande klimat- och energipaket som omfattar CCS-direktivet, där den rättsliga ramen för utnyttjandet av CCS-teknik i EU fastställs, systemet med utsläppshandel, som ger den ekonomiska och kommersiella ramen för CCS-tekniken, samt kommissionens förslag enligt vilket 20 procent av inkomsterna från utauktionering skulle öronmärkas av medlemsstaterna för investering i koldioxidsnåla tekniker som t.ex. CCS. Oavsett hur det slutliga beslutet blir så blir inkomsterna från auktionerna en viktig finansieringskälla för CCS-demonstrationsprojekten.

Slutligen föreslår vi också i meddelandet att det i början av 2009 inrättas en europeisk samordningsstruktur för att ge stöd åt CCS-demonstrationsprojekt genom kunskapsutbyte, gemensamma kommunikationsinsatser och andra gemensamma aktiviteter.

Jag uppskattar ert allmänna stöd för klimat- och energipaketet och särskilt meddelandet. Men i betänkandet sägs också att kommissionens ansträngningar kanske inte räcker till för att nå rådets mål om att uppföra upp till tolv demonstrationsanläggningar. Jag har förståelse för dessa farhågor.

För att lösa den finansiella frågan föreslår miljöutskottet en ändring av förslaget om handel med utsläppsrätter enligt vilken ett anslag på 500 miljoner euro ska tas från den nya ingångsreserven för att finansiera CCS-demonstrationsprojekten.

Kommissionen har skickat en rapport om policyalternativ till parlamentet för så att konsensus kan skapas även i rådet och tillräcklig finansiering av koldioxidsnål teknik säkerställas.

Det finns två andra punkter i betänkandet som kommissionen i nuläget inte helt kan hålla med om. För det första uppmanas kommissionen att lägga fram en ingående uppskattning av kostnaden, samt hur stor andel som finansieras privat respektive offentligt, för var och en av de tolv demonstrationsanläggningarna. I detta sammanhang kan jag bara säga att demonstrationsprojekten inte kan identifieras förrän upphandlingar har genomförts på antingen EU-nivå eller medlemsstatsnivå. Kostnadsbedömningar håller på att göras men eftersom varje projekt är unikt kan de bara ge en grov uppskattning av kostnaderna.

För det andra föreslås också att medel ur finansieringsfaciliteten med riskdelning ska användas för att stödja CCS. Eftersom dessa resurser redan, som ni vet, tilldelats fullt ut skulle en ändring kräva att det sjunde ramprogrammet revideras.

Låt mig avsluta med att tacka för ett utmärkt arbete med betänkandet. Jag hoppas också att parlamentet kommer att hålla fast vid betänkandets riktning och mål vid omröstningen.

Talmannen. – Punkten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 12.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Adam Gierek (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Ett av unionens mål är en ambitiös plan för klimatskydd fram till 2020, även kallat 3 x 20-målet. Instrumentet för att genomföra detta är bland annat utauktionering av utsläppsrättigheter och införande av CCS-teknik efter 2015. Utsläppsgränsen på 500g CO₂/kWh som ska införas efter 2015 är dock inte tekniskt genomförbar, ens med moderna kolkraftverk. Det skulle därför innebära ett slags moratorium för byggande av kolkraftverk, vilket skulle äventyra energisäkerheten.

CCS-tekniken kan också användas inom industrier som genererar stora mängder koldioxid som avfallsprodukt, exempelvis tackjärnsmältverk. Därför måste de medlemsstater som är mest beroende av kol redan nu börja bygga demonstrationsanläggningar för att skaffa sig nödvändiga erfarenheter. Detta kräver omedelbart finansiellt stöd, eftersom medel som genereras genom utsläppshandel efter 2013 kommer att komma för sent. I exempelvis Polen borde vi nu bygga två eller tre anläggningar med olika CCS-teknik. Det som jag tänker på är moderna stenkolk- och brunkolkraftverk som använder olika metoder för koldioxidlagring i porösa geologiska formationer eller underjordiska lagringsutrymmen.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Frågan om avskiljning och lagring av koldioxid är i dag en ofrånkomlig del av diskussionerna om klimatförändringen. Vi talar om en teknik som är mycket lovande men som fortfarande måste vinna samhällets förtroende. Den kan i framtiden komma att användas som en realistisk kompromiss mellan de oundvikliga fossila bränslena och målen för klimatskyddet.

Eftersom avskiljning av koldioxid kräver betydande långsiktiga investeringar är det viktigt att Europeiska unionen upprättar en sammanhängande och stabil rättslig ram. Jag anser att klimatpaketet med parlamentets ändringar går i helt rätt riktning.

Ett utmärkt förslag i parlamentets betänkande är att fria utsläppsrätter delas ut till de 10–12 experimentella kraftverken i stället för direkt finansiellt stöd. Jag bedömer det som helt nödvändigt att det är Europeiska kommissionen som ska avgöra vilka kraftverk som kan få fria utsläppsrätter enligt principen om regional balans. Jag instämmer med föredraganden om att resurserna för ny forskning och utveckling måste stärkas avsevärt på både medlemsstatsnivå och EU-nivå för att den nya tekniken ska kunna främjas.

EU-stöd kan aldrig ersätta insatser från den privata sektorn. Om avskiljning och lagring av koldioxid verkligen är en hållbar lösning kommer det att finnas företag som är villiga att ta på sig en aktiv roll och göra de investeringar som krävs. Det är dessutom viktigt att notera att stöd till avskiljning av koldioxid inte får ta i anspråk medel från hållbara energikällor. Den teknik som diskuteras här är kanske genomförbar men den är långt ifrån den enda lösningen för att begränsa effekterna av klimatförändringen.

28. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

29. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.10.)